

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JACK HIGGINS

HESAPLAŞMA GÜNÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

İNKILÂP

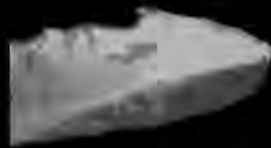

JACK HIGGINS

HESAPLASMA GÜNÜ

Jack Higgins, on iki yaşına kadar Belfast'ta yaşadı. On beş yaşında okulu bırakıp Kraliçe'nin Muhafız Alayı'na katıldı ve 'soğuk savaş' sırasında iki yıl Doğu Almanya sınırında görev yaptı. Daha sonra sosyoloji ve sosyal psikoloji alanlarında eğitimine devam eden yazar, bir yandan da sirklerde çalıştı, kamyon şoförlüğü ve kâtiplik yaptı.

"*Kartal Kondu*" kitabı ile uluslararası üne kavuştuktan sonra Higgins'in kitapları elli beş dile çevrildi ve 250 milyon satışa ulaştı. İyi bir dalgıç ve usta bir ok atıcısı olan yazar, halen Jersey, Channel Adaları'nda yaşıyor.

Hesaplaşma Günü

Jack Higgins

Jack Higgins / Hesaplaşma Günü

- © 2000, Higgins Associates Ltd
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye’de yayın hakkı:
© 2001, İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

*Bu kitabın her türlü yayın hakkı,
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.’ye aittir.*

Dizgi
M. Pamukçuoğlu

Redaksiyon
Serap Çakalır

Kapak Tasarım
Ömer Küçük

Baskı
ANKA BASIM
Matbaacılar Sitesi, No: 38
Bağcılar - İstanbul

ISBN
975-10-1706-8
01-34-Y0051-0155

01 02 03 04 05 9 8 7 6 5 4 3 2 1

 İNKILÂP

Ankara Cad. No.: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel.: (0 212) 514 05 10 - 11 (Pbx)
Fax: (0 212) 514 06 12
Web sayfası: <http://www.inkilap.com>
e-posta: posta@inkilap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JACK HIGGINS

HESAPLAŞMA GÜNÜ

“Day of Reckoning”

Çeviri:
Fatoş Atay

Roman

Acımasızca günah işlediysen, şeytanla yüzleşmeye hazır ol.

Sicilya Atasözü

HELLSMOUTH

BLAKE Johnson'ı uyandıran, daha doğrusu hayatta döndüren, bir fareydi. Karanlıkta, yarı beline kadar suyun içinde bir taşın üzerinde otururken uykuya dalmış olması inanılmazdı. Sonra da birden uyanmıştı. Boynunda bir şeyin dolaştığını farketmiş ve hemen doğrulmuştu.

Arkasındaki demir parmaklıklı mazgaldan gelen hafif ışık, sol omzundan kayar gibi inen şeyin ne olduğunu anlamasına yetti. Fare suya dalıp çıktı. Sonra da kendisine bakmak için döndü. Sivri burnu ve hiç kırpıştırmadığı gözleriyle onu süzüyordu.

Blake, yirmi beş yıl öncesine geri döndü. Vietnam savaşının son günlerinde genç bir özel tim çavuşu olduğu günlere... Gelgitle yükselen bataklıkta boynuna kadar suya gömülerek bir Vietkong'un(*) ellerinde can vermekten zor kurtulmuştu. Orada da fareler vardı. Hatta, bataklıkta cesetler olduğu için, daha da fazlaydılar.

Burada ceset yoktu. Sadece girişten hafifçe sızan ışık, tünelin kalın taş duvarları, yoğun lağım kokusu ve kırk metre kadar ilerideki öteki demir parmaklıklar vardı. İki taraftaki bu parmaklıkları ilk gördüğünde, gidecek başka bir yer olmadığını anlamıştı.

(*) Vietkong: Güney Vietnam'a gelerek savaşa katılan komünist Vietnamlılara verilen ad. (r.n.)

Fare yüzmeye devam etti. Tuhaf ama arkadaşça bakıyordu. Blake yavaş bir sesle, “Bana bak, terbiyeli ol,” dedi. “Kaybol.”

Suyu dalgalandırdı. Fare aceleyle kaçtı. Blake arkasına yaslandı, çok üşüyordu. Olanları hatırlamaya çalıştı. Range Rover’da ölüm uykusundan ayılır gibi olduğu aklına geldi. İlacın etkisi azalmış olmalıydı. Bir tepedeydiler. Yağmur yağıyordu, fırtına vardı. Aşağılara bakınca kayalıklar ve azgın deniz, yarların en tepelerinde ise Grimm Kardeşler’in peri masallarındaki malikânele- re benzer bir yer görmüştü.

Blake arabada inleyerek doğrulmaya çalıştığında şöförün yanında oturmakta olan Falcone arkaya dönüp ona sırtıtmıştı.

“Ayıldın ha. Hayattasın demek.”

Blake bu sesi duyunca olanları hatırlamaya çalışmış ve “Neredeyim ben?” diyebilmişti.

Falcone, “Dünyanın öbür ucundasın ahpap. Amerika sahillerine kadar Atlantik Okyanusu’ndan başka bir şey yok artık. Buraya Hellsmouth^(*) diyorlar,” demişti ve Blake arka koltukta kendinden geçerken Falcone gülmeye başlamıştı.

Zaman bilinci kaybolmuştu. Toparlanmaya çalışırken bandajlanmış sağ omzu müthiş acı verdi. Isınmak için kollarını sıkı sıkıya kavuşturup bir süre daha öylece oturdu. Gene de tüm duyuları bilenmiş ve tetikte olmalıydı ki, arkasındaki mazgalın açıldığını hissetti ve yerinde doğruldu.

(*) Hellsmouth: Cehennem Ağızı.

“Hey *Dottore*, hâlâ yaşıyor musun?”

Blake, “Allah belanı versin!” diyebildi.

“Harika! Hayat belirtileri başlamış. Bak işte bunu beğendim. Hadi çıkıyorsun.”

Falcone onu yakasından kavrayıp dışarı çekti. Blake açık mazgaldan koridora çıktı. El ve dizlerinin üzerinde zorlukla durabildi. Russo çirkin suratıyla sırtarak ona bakıyordu.

“Pek iyi görünmüyor,” dedi.

“Evet, leş gibi de kokuyor. Yıkı şunu.”

Duvardaki pirinç musluğa takılı bir hortum vardı. Russo suyu açtı. Hortumu Blake’in üzerine doğru tuttu. Su buz gibiydi. Blake’in soluğu kesilir gibi oldu. Nefes almaya çalıştı. Sonunda Russo suyu kapatıp Blake’in omzuna bir battaniye attı.

“Patron seni görmek istiyor. Ona göre. Hadi uslu ol bakalım.”

Falcone, “Uslu olmayıp da ne yapacak?” dedi. “O cici karısı Brooklyn’de nasıl uslu durmuştu hatırlasana, işte aynı onun gibi.”

Blake battaniyeyi vücuduna dolayarak başını kaldırdı. “Karımı öldüren sen miydin?” diye sordu.

Falcone sırttı. “Ne yapalım, iş iştir,” dedi.

“Seni öldüreceğim.”

“Saçmalama. Sen çoktan öldün. Uzatmaları yaşıyorsun, o kadar. Hadi kıpırdan bakalım. Adam seni bekliyor.” Bunları söyledikten sonra Blake’i koridora doğru itti.

Taş merdivenlerden iki kat yukarı çıktılar. Demir aksamli meşe bir kapının önüne geldiler. Russo kapıyı açtı, Falcone gene Blake'i arkasından iterek eski çağları anımsatan büyük bir hole soktu. Ortada ateş yanıyor, sol tarafta yukarı çıkan bir merdiven görünüyordu. Duvarlar gene eski çağlara ait armalarla ve bayraklarla süslüydü. Bayrak direklerinden savaşçı zırhları ve şövalyeler devrinin flamaları sarkıyordu. Buna karşın, tüm salonda göze yapay gelen bir hava vardı. Kötü hazırlanmış bir film seti gibiydi.

Blake, "Bir Drakula eksik," dedi.

Russo, "Drakula mı?" diye homurdandı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Boş ver."

Şöminenin yanında iriyarı iki adam duruyordu. Rossi ve Cameci. Blake onları bilgisayar ekranından tanıyordu. Solazzo ailesinin çömezlerindendiler.

Falcone, Blake'i dürttü. "Hey, şimdi anladım. Drakula konusunda haklısın," dedi. "Aynı fikirdeyim. Burada bir Drakula eksik. En iyisi Christopher Lee'ydi. Eskiden beri Hammer filmlerine bayılırım."

Russo siyah meşeden yapılmış bir kapı daha açtı. Yüksek tavanlı başka bir salona girmişlerdi. Taş şömine de kütükler yanıyor. Büyük çalışma masasında mum ışıkları ve gölgeler arasında yüzü seçilemeyen biri oturmaktaydı.

"Bay Johnson'ı içeri getir Aldo. Üşümüştür olmalı. Ateşin yanına al söyle."

Falcone, Blake'i şöminenin yanına götürdü, bir sandalye çekti, "Otur," dedi.

Gölgeler arasındaki adam, "Bir konyak ona iyi gelir sanırım. Büyük bir kadeh konyak daha da uygun olur."

Russo yan taraftaki büfeden ona konyak koyarken Blake kendisine gösterilen sandalyeye oturdu. Adamın verdiği içkiyi alıp hemen içti. Boğazı yanmıştı. Öksürdü.

"Aldo, bir de sigara ver ona. Mr. Johnson da hepimiz gibi bırakmaya çalışıyor ama *hayat kısa, sanat uzun*, tecrübe ise tehlikeli. Bunun bir de Latincesi vardı ama nasıldı, unuttum."

Blake, Falcone'den sigarayla çakmağı aldı sonra, "Harvard'da hukuk okurken öğretilmediler mi bunları sana?" diye sordu.

"Aslına bakarsan hayır, öğretilmediler ama sen çok uyanıksın. Kim olduğumu bildiğin belli."

"Uzatma, bu oyunu oynamanın bir yararı yok. Tabii kim olduğunu biliyorum. Jack Fox'sun sen. Solazzo ailesinin gururu. Artık ışıkları açtırmaya ne dersin?"

Bir dakika sonra ışıklar açılmıştı. Fox siyah saçları, şeytani ifadeli yüzü ve alaycı gülümsemesiyle karşındaydı. Fox, gümüş tabakasından bir sigara alıp yaktı.

"Haklısın, ben de seni tanıyorum Blake Johnson. Vietnam'dan bir yığın madalyayla döndün. FBI'a katıldın. Başkan Jake Cazalet'i suikastten kurtardın. Tabii o zaman başkan değil, senatördü. İki kötü adam vurup bir kurşun yedin. Şimdi, Beyaz Saray'ın alt katından, sizin tabirle *bodrumundan* sorumlusun. Başkanın özel

vuruş kuvvetlerinin başısın. Ama ne yazık ki Blake...” Fox cümlesinin burasında duraklayıp sigarasından bir nefes çekti. “Cazalet’in artık seni kurtarabileceğini sanmıyorum.”

Blake, Falcone’ye dönerek iki parmağını şıklattı. “Bir konyak daha istiyorum,” dedi. Sonra Fox’a döndü. “Annen Sicilyalı olduğu için belki bilirsin, eski bir Sicilya atasözü vardır: ‘Acımasızca günah işlediysen, şeytanla yüzleşmeye hazır ol,’ derler.”

Fox güldü. “Kastettiğin şeytan sen misin yoksa Sean Dillon mı?”

“Sen karar ver, ama eğer Dillon’sa Tanrı yardımcın olsun.”

Fox öne eğilerek, “Sana bir şey diyeyim mi Johnson, *umarım* Dillon’dır. Onu kafasına bir kurşun sıkmak için uzun süredir bekliyorum. Seni de tabii.”

“Karımı öldürdünüz.”

Fox, “Eski karını,” diye düzeltti. “Kişisel bir şey değildi zaten. İşlerime burnunu fazlaca sokmaya başlamıştı, o yüzden öldü. Keşke bunu anlayabilseydin.” Sonra başını sallayarak konuşmasını sürdürdü. “Başıma çok büyük belalar açtın Blake. Şimdi hepsinin bedelini ödeyeceksin.” Güldü. “İnşallah Dillon buraya gelecek kadar aptaldır. O zaman ikiniz birden elimde olacaksınız.”

“Veya sen bizim elimizde olacaksın.”

Fox, Falcone’ye döndü. “Geri götür bunu.”

Işığı söndürdü. Russo, Blake’in göbeğine bir yumruk attı. Blake iki büklüm oldu. Russo ve Falcone onu kollarından yakalayıp sürükleyerek dışarı çıkardılar.

NEW YORK

BAŞLANGIÇ

2

LINCOLN marka otomobil, Trump Tower'ın önünde durduğunda, Manhattan'da yağışlı bir mart akşamıydı. Kar çoktan erimiş, yerini şiddetli bir sağanak almıştı. Jack Fox arkada, Russo direksiyonda, Falcone de onun yanında oturuyordu. Kaldırıma yanaştılar, Falcone elinde bir şemsiye ile arabadan indi.

Fox, “Bir iki saat oyalanın,” dedi. Cebinden bir yüz dolar çıkardı. “Gidip bir şeyler yiyin, gerekirse ben sizi cepten ararım.”

“Tamam.” Falcone şemsiyeyi tutarak onunla binanın girişine kadar yürüdü. “Don Solazza’ya saygılarımı iletin lütfen.”

Fox onun sırtını sıvazladı. “Aldo, Don Solazzo senin sadakatinden emindir, meraklanma,” dedi.

Dönüp içeri girdi.

Fox’u binanın en üst katındaki apartman dairesine buyur eden hizmetçi kadın tam anlamıyla bir İtalyandı. Siyah giysisi ve siyah çoraplarıyla ufak tefek ve ağırbaşlı biriydi. Fox’a Manhattan’ın harika manzarasına bakan devasa oturma odasına kadar yol gösterdi. Hiç konuşmadı.

Dayısı, her zamanki gibi, şöminenin yanındaki koltuğuna kurulmuş, *Truth* dergisi okuyordu. Don Marco Solazzo yetmiş beş yaşında, tıknaz bir adamdı. Üzerinde keten bir takım vardı. Yüzü çok sakın, gözleri anlamsızdı. Yerde sedef tutacaklı şık bir baston duruyordu.

“Merhaba Jack. Gel bakalım.”

Yeğeni ona yaklaştı ve her iki yanağından öptü.

“Dayı, çok iyi görünüyorsun.”

“Sen de öyle.” Don ona dergiyi uzattı. “Yazıyı okudum. Hakkında iyi şeyler yazmışlar Jack. Giydiğin Savile Row takımlar, candan gülümsemen, kahramanlık hikâyelerin. Sonra Körfez Savaşı’nda aldığın madalyalar, hepsi çok iyi. Ama diğer konudan da bahis var. Soyadının Fox olmasına karşın, annenin Don Solazza’nın yeğeni Maria Solazzo olduğundan söz ediyorlar. Annenle babanın ruhları şad olsun... Jack, bu konuyu yazmaları hiç hoşuma gitmedi.”

Fox eliyle önemsiz işareti yaptı. “Bunlar dedikodu malzemesi dayı. Önemsiz şeyler. Senin akraban olduğumu herkes bilir ama benim kanunlara saygılı olduğum sanılır.”

“Gazeteci kadın, şu Katherine Johnson. Sence, yalnız bu önemsiz şeylerin peşinde ha? Kendini kandırma Jack. Wall Street’le olan yakınlığımıza karşın, kadın bizim kim olduğumuzu iyi biliyor. Evet, biz saygıdeğer kişileriz –mal varlığımız, sanayici yanımız, finans durumumuz, hepsi çok iyi– ama biz gene de Mafyayız Jack. Kudretimiz buradan geliyor. Bu yönümüz o gazeteci kadın gibi kişilere göre değil. Hayır, o kadın bir şeyle-

rin peşinde ve sen... Sen iyi bir çocuksun. Güzel işler becerdin ama o kadını üzerimize saldırtacak şeyler de yaptın. Ben aptal değilim. Aile işlerinin dışında neler çevirdiğini biliyorum Jack. Örneğin Brooklyn'de klüplere ucuz viski üreten bir imalathanen olduğundan haberim var.”

“Dayı, lütfen.”

Don, ‘konuşma da dinle’ anlamında elini salladı. “Ekstradan biraz para kazanmak isteyen genç bir adam, anlıyorum bunu ama sen işi açgözlülüğe yapıyorsun. Benim bilmediğim hiçbir şey yok. Örneğin, İrlanda’da IRA ile olan ilişkilerin... Şimdilik yerine ulaştıramadıkları silahları sakladıkları gizli yeraltı sığınakları. IRA’ya sağladığın silahlar. Londra’ya Colosseum’a yaptığın ziyaretler.”

“Orası en verimli gazinomuz, dayı.”

“Öyle. Ama sen hazır oraya gitmişken Londra bağlantılarımızla anlaşp silahlı soygunlar düzenliyorsun. İki ay önceki zırhlı karavan soygunundan elde ettiğin bir milyon pound gibi.” Jack itiraz edecek gibi olunca, Don ona eliyle susmasını işaret etti. “İnkar ederek beni sinirlendirme Jack.”

“Dayı.” Fox şimdi yaptıklarından pişmanmış gibi bir tavır takınmaya çalışıyordu.

“Jack, asıl amacımızı hatırla lütfen. Artık Amerika’da içki ticareti geçerli değil. İşlerimizin o kısmını Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinde yürüteceğiz. Kararımız bu. Gelişme böyle olacak. Beyaz kadın ticaretine gelemim. O işi de Rus ve Çinli dostlarımıza bıraktık. Biz yüzdemizi almaya bakalım, yeter.”

“Peki, sen nasıl istersen öyle yaparız dayı.”

“Bak Jack, her şeye göz yumarım ama artık arkamdan iş çevirmek yok.”

“Peki, dayı.”

“Gazeteci kadın, şu Johnson. Onunla yattın mı? Doğruyu söyle bana, hemen.”

Fox durakladı. “Hayır, öyle olmadı.”

“Ya nasıl oldu? Niçin seni bu kadar pohpohlamaya gerek duydu bu kadın? Onun başka bir amacı var, bak sana söylüyorum, o kadın bir şeyler planlıyor. Bu yazı fena değil, tamam, ama arkadan ne gelecek bakalım? Yazıların arkasında ne var?” Don başını salladı. “Kadın senin gururunu okşadı Jack. Sen de bunu yuttun. Şimdi senden asıl istediği neymiş, bunu öğrenmelisin.”

“Peki dayı. Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?”

“Apartman dairesinin altını üstüne getir. Ne bulacaksın bakalım.” Karafa uzandı, “Bir martini iç şimdi, sonra yemek yiyeceğiz.”

Terry Mount, sıradan görünüşlü ufak tefek biriydi. Lokantaların evlere paket servisi yapan gençlerine benzerdi. Adaleli ve sıskaydı. Terry aslında çok becerikli bir hırsızdı ve açamayacağı kilit olmadığını söyleyerek övünürdü. Yalnızca bir kere tutuklanmıştı. O zaman da yaşı tutmadığı için paçayı kurtarmıştı. Pek çok kere de sıradan görünüşü onu saklamaya yetmişti.

İki gece önceki temiz iş ona on beş bin dolar kazandırmış, az önce parasını almıştı. Kendini iyi hissediyor, bara kurulmuş barmenin kendisine hazırlamakta

olduğu viskinin tadını çıkartmaya hazırlanıyordu. Tam o sırada omzuna sert bir el dokundu.

Terry arkasını dönünce midesinin burulduğunu hissetti. Falcone gülümsedi, “Merhaba Terry, ne kadar da iyi görünüyorsun böyle.”

Russo da yanındaydı, o da bara dayanmış ürkütücü görünümü ile öylece bakıyordu. Terry derin bir nefes aldı, “Merhaba Aldo. Bir şey mi istedin?” diye sordu.

“Ben değil ama Solazzo ailesi onlara bir iyilik yapmanı istiyor. Don’a hayır demezsin, öyle değil mi Terry?”

Terry, “Demem tabii,” diye bir şeyler söylemeye çalıştı sonra viskisine uzanıp bir yudumda hepsini bitirdi.

“Yalnız bu sefer yardımını isteyen Jack Fox.” Bu söz bile Terry’nin barsaklarının çalışmasına neden oldu, “Elimden geleni yaparım,” dedi.

“Elbette yaparsın. Söylemene gerek yok.” Falcone onun yanağını okşadı sonra barmene dönerek, “Bir içki daha ver ona,” dedi. “İhtiyacı olacak.”

Barmen, “Bakın, burada mesele istemiyorum, haberiniz olsun,” dedi.

Russo çirkin suratı ile barın üzerinden barmene doğru eğildi ve tehdit dolu sesiyle, “Sen ona lanet içkiyi yap ve çenenin kapat, anlaşıldı mı?”

Barmen elleri titreyerek kendisine söyleneni çarçabuk yaptı.

Jack Fox, Park Avenue'deki evindeydi. İkinci kat-
ta, şık döşenmiş oturma odasında oturmuş, şampanya
ve somon balığı sandviçinden oluşan hafif öğle yemeği-
nin keyfini çıkartıyordu ki Falcone, Terry Mount'la be-
raber geldi.

Fox, "Merhaba Terry. Biraz endişeli görüyorum
seni," dedi. "Sebebi nedir?" Sonra sandviçinden bir
parça ısırıldı. Falcone cebinden bir tomar para çıkardı.
Fox, "Aldo, piyango mu çıktı, onlar da ne?"

"Hayır Sinyor. Bana değil ama sanırım Terry'ye
çıkılmış piyango. Burada temiz bir on beş bin var."

Fox başıyla şampanya kovanını işaret etti. Falcone
onun kadehini yeniden doldurdu.

"Gene yaramazlık yapmışsın anlaşılan, Terry."

"Lütfen öyle demeyin Bay Fox, sadece birkaç ku-
ruş kazanmaya çalışıyorum."

"Kazanacaksın merak etme. İki bin, temiz."

Terry'nin gözleri yuvalarından oynadı, "İki bin ka-
zanmak için ne yapmam gerekecek peki?"

"En iyi bildiğin işi." Fox masanın üzerinde duran
kâğıdı ona doğru itti. "Katherine Johnson. Barrow So-
kağı, No.10. Şehrin tam çıkışında. Dairesinin altını üs-
tüne getireceksin. Bugün öğleden sonra."

"Hazırlanmam için vakit gerek."

"Neye hazırlanacaksın? Küçük bir ev. Kadın orada
olmayacak. Her yere girebilirim diye övünüp durursun.
Hadi bakalım." Fox bunları buz gibi bir sesle söylemiş-
ti. Terry dudaklarını yaladı. "İçerde ne yapacağım?"

"Kadın gazeteci. Dergilere yazı dizileri filan hazır-
lıyor. Bürosu evde sanırım. Bilgisayar, VCR, vesaire.

Bulduğun tüm disketleri getireceksin. Raflardaki video kasetlerini de istiyorum.”

“Hepsini mi? İnsanlar her şeyin videosunu çekip duruyor da.”

Fox sabırla, “Saçmalama Terry,” dedi. “*Kirli Harry* veya *Sarı Kurdeleli Kadın* gibi şeyler aramıyorum. Beynini kullanacaksın işte. Ne kadar çalışıyorsa. Seni oraya çocuklar götürecek. Sonra da bekleyip geri getirecekler. Bulduğun her şeyi saat beşe kadar istiyorum. Beni düş kırıklığına uğratmayacağına eminim.”

Falcone onu dışarı doğru ittiğinde Terry’nin ayakları yerden kesilmişti.

Terry Mount, Barrow Sokağı’na arkasında “Smith Electronics” yazan bir iş kıyafeti giyerek gitti. Ön kapıyla hiç vakit kaybetmedi. Zili üç kere çalıp cevap almayınca arka tarafa dolandı. Bodrum katında çifte kilit vardı, ikisini de kolayca açtı.

Kendini evin bodrum katında çamaşırlıkta buldu. Hemen merdivenlerden yukarı hole çıktı. Bu katta bir salon, bir yemek odası bir de mutfak vardı. Tekrar üst kata çıkan merdivenlere atıldı. Duyulan tek ses, duvardaki çalar saatin tıkırtılarıydı. Üst kata çıktığında açtığı ilk kapı çalışma odasıydı. Gerçekten de içeride kitap ve video kasetleriyle tıka basa dolu bir sürü raf vardı. İki video ve diskçalar, yanında bir bilgisayar bir de çift kasetli kayıt aleti durmaktaydı. Hepsini çalıştırdı. İşlerinde ne varsa çıkartıp omzunda asılı duran sırt çantasına doldurdu. Çekmeceleri açtı. Başka disket ve kasetler

buldu. Onları da aldı. Geri kalanı çok sinir bozucuydu. Yığınlarla video filmi ve öğretim kaseti. Artık terleme-ye başlamıştı. Kitap raflarına saldırdı, bütün video kasetleri yerlere saçtı.

Tamam. Fox'un istediklerini yapmıştı. Yan tarafta bir masada içki şişeleri ve kadehler duruyordu. Kendine bir burbon doldurup kafasına dikti. Geldiği yoldan çıkıp kapıyı kilitledi. Falcone ile Russo'nun kendisini beklemekte oldukları yere ulaştı.

Park Avenue'daki eve geldiklerinde Fox heyecanla onları beklemekteydi. Terry Mount'ın getirdiği kaset ve videoları aldı. Russo'ya, "Onunla ilgilen," dedi. Sonra Falcone'ye dönerek, "Sen kal, kötü şeyler bulabilirim." diye ekledi.

"Bulursanız, ikimiz de yandık demektir Sinyor." Fox'la Falcone çocukluklarından beri iyi arkadaşlıklar.

Fox disketleri kontrol etmeye başladı. Çoğu, iş için alınmış notlar, mektuplar, hesaplardı. Onları çabucak yok etti. Sonra sıra, Mount'un kasetçalarda bulduğu kasetlere geldi. İkinci kasette Fox aradığı altın madeni-ne rastladı.

Kasetin baş tarafında, biri erkek biri kadın, iki kişi konuşmaktaydı. Aile işleri ile ilgili zararsız konulardı. Sonra kadının sesi çok tatlı ve candan olmaya başladı. Adamın sesi de...

Falcone, "Tanrım Sinyor, bu sizin sesiniz," dedi.

Arkadan restoranlarda duyulan sesler geliyordu. Biraz da müzik vardı.

Fox, “Yemekteki konuşmalarımızı kaydetmiş,” dedi.

Sonra kaset aniden değişti. Arka plandaki sesler kaybolmuştu. Şimdi yalnız kadının sesi duyuluyordu. Kendisi için aldığı notlardı bunlar.

“Fox bir savaş kahramanı, iyi eğitim almış ve Solazzo ailesinin yeni yüzünü temsil ediyor. Ama Wall Street işadamı görünümüne karşın, *yeni* Mafyanın önde gelen bir elemanı olduğuna hiç şüphe yok. Onu *Truth* dergisine yazacağım ilk yazı ile uyutup sonra gerçekleri açıklayarak sarsacağım. TV *Truth* kanalında bu konuda bir program bile yapılabilir. Önceleri dikkatli ve yavaş hareket ederek onu pohpohlamalıyım. Gerisi Fox’un kendini beğenmişliği sayesinde, kendiliğinden gelecektir.”

Fox teypi durdurdu. “Kaltak karı.”

“Haklısınız, Sinyor. Şimdi ne yapacağız?”

Fox yerinden kalktı. Büfeye gidip kendine bir bardak viski doldurdu. Döndü. “Sanırım ne yapman gerektiğini anladın, dostum.” Sonra telefona gitti, bir numara tuşladı. “Katherine Johnson, lütfen. Merhaba Kate? Ben, Jack Fox. Bu akşam yemeği için boş musun diyecektim? Şu yazdığın yazıyı düşünüyordum, ilgini çekecek başka konular da vardı... Boşsun? Harika. Dinle, eve gitmene gerek yok, ben araba gönderirim. Sen Park Avenue’ya gelip beni evden alırsın. Brooklyn’de yeni bir restoran satın aldık. Orayı bir kontrol etmek istiyordum. Yardımcı olursun sanırım...Çok iyi. Seni alması için Falcone’yi göndereceğim.” Telefonu yerine koydu. Duyduğu içten üzüntüye kendi de şaşırdı.

İç karartan yağmurlu bir akşamdı. Hava iyice kararmıştı. Lincoln'ün arka koltuğunda ufak tefek, kırk yaşlarında güzel bir kadın oturuyordu. Siyah saçları ve zeki bir yüzü vardı. Russo direksiyonda, Falcone Russo'nun yanındaydı. Park Avenue'daki eve geldiler. Falcone, Fox'u cep telefonundan aradı, "Hey Sinyor, biz geldik." Arka koltukta oturan kadına döndü, "Şimdi iniyor."

Kadın gülümsedi. Bir Marlboro çıkardı. Falcone hemen çakmağını uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Prego, Sinyora."

Falcone aradaki camı kapattı. Bir dakika sonra Fox geldi. Siyah bir palto giymişti. Çabucak arabaya girerek kadını yanağından öptü.

"Merhaba Kate, iyi görünüyorsun." Lincoln hareket etti.

"Sen de öyle."

Fox dostça gülümsedi, "Güzel bir akşam bizi bekliyor."

Aynı dakikalarda, Terry Mount, şehirdeki bir bardaydı. Sağ göğüs cebindeki on yedi bin dolarlık şişkinliği hissederek bir viski daha yuvarladı. Sokağa çıktı. Yağmur yüzünü ıslatmaya başlayınca ceketinin yakasını kaldırdı. Kaldırımında yürümeye başladığı anda arkasında birinin varlığını, sonra da giysilerinden derisine nüfuz eden bir iğnenin acısını duydu.

“Sağ taraftaki yola gir çabuk.” Söyleneni yaptı ve kendini duvara yaslanmış vaziyette buldu. Bir el üstünü aradı. “Hey, on yedi bin temiz, doğruymuş.”

“Kimsin?”

“Ben, Henry adında büyük siyah anayım. İnan, beni Rikers Adası’ndaki duşlarda görmek istemezsin.”

Terry korkudan ölüyordu. “Ben söyleneni yaptım sadece.”

“Bu da senin fazla bildiğini gösteriyor işte. Solazzo’ların selamını getirdim sana.”

Bıçak göğüs kemiğinden yukarı kaydı ve kalbini buldu. Terry Mount duvar kenarına yığılıp kaldı.

Lincoln sağa dönüp limana girdiğinde, Columbia Sokağı’na mart akşamının karanlığı çökmekteydi. Rıhtımda birkaç sahil botu vardı. Russo motoru durdurdu. Katherine Johnson aniden paniğe kapılarak, “Ne oldu? Neredeyiz böyle Jack?” diye sordu.

“Yolun sonuna geldik, Sinyorina. Beni gerçekten aptal sandın galiba.”

Katherine zoraki bir gülümsemeyle, “Bu da ne demek oluyor şimdi, Jack,” diyebildi.

“Ne demek ha? Hiç. Evini arattırdım o kadar. Konuşmalarımızı teybe almışsın. Kaseti buldum. Ben fazla bir şey söylememişim ama sen epeyce konuşmuşsun. İşleri yavaştan alıp beni pohpohlamak ha?... Bana bunu yapmayacaktın Kate.”

“Tanrı aşkına Jack, beni dinlemelisin.”

“Hayır, ben yeteri kadar dinledim. Ve yeteri kadar da konuştum.”

Arkalarına bir limuzin yanaştı. Fox arabadan indi ve Falcone'ye direktif verdi. "Aldo, işi iyi yapmanı istiyorum."

"Emredersiniz Sinyor."

Fox, arkadaki limuzine binerek oradan uzaklaştı.

Katherine kapıyı açmaya çalıştı, ama Russo oradaydı. Kocaman elini vurmak için kaldırdığı sırada Falcone, "Bırak onu Russo, yara izi istemiyorum!" diye haykırdı. Sonra Katherine'i boynundan yakalayıp arka kol-tukta dizlerinin üzerine çökertti. Katherine'in eteği yukarı sıyrıldı.

"Hadi, çabuk ol, devam et."

Falcone şimdi çabalayarak kurtulmaya çalışan kadını sıkı sıkıya tutuyordu. Russo cebinden bir kutu çıkarıp açtı. İçinden bir şırınga çıkardı. "Bunu beğeneceksin bebek, piyasadaki en kaliteli eroindir," dedi. İğneyi kadının önce sol kalçasına sapladı. Sonra yanına biraz daha enjekte etti. En sonra da sağ kalçasından eroin zerkedip işi bitirdi.

"İşte bu kadar."

Katherine son bir kere bağırdı ve olduğu yere yığılıp kaldı.

Russo kadının kalçasına bir şaplak attı, "Hiç fena değilmiş. Belki de kendime bir iyilik yapmanın tam sırasıdır."

Dönüp fermuarını açmaya yeltendi. Falcone sinirlenerek onu itti. "Salak piç, bütün işi rezil edeceksin. Hadi kalk, bana yardım et."

Russo homurdanarak Katherine'i ayaklarından, Falcone de kollarından yakaladı ve ikisi beraber kadını iskelenin kenarına kadar taşıdılar.

“Yavaşça suya bırak şimdi.”

Öyle yaptılar.

“Hadi yürü, gidip birer içki içelim.” Lincoln'e geri döndüler. Bir dakika sonra oradan uzaklaşmışlardı.

Katherine'in el çantasını ikisi de görmedi. Çanta gölgedeki bir kasanın yanına düşmüş öylece duruyordu.

Ertesi sabah, East River yönünden kopup gelen yağmur eski karakol binasının pencerelerini dövmekteydi. Saat sabahın altısıydı. Harry Parker yataktan kalkalı henüz bir saat olmuştu. Kahve makinasından doldurduğu kahveyi içerken Dedektif Çavuş Helen Abruzzi odasına girdi.

Parker kahveyi göstererek, “İğrenç bir şey,” dedi. “Bana niçin kahveyi bırakıp çay içtiğimi hatırlattı. Sende ne haberler var, olay neymiş?”

“Kızın adı Cherlene Wilson. Bu yakınlarda bir striptiz barında çalışıyormuş.”

“Ve ara sıra da kaçamak işler alıyormuş, öyle mi?”

“Korkarım öyle.”

“Mesele nedir?”

“Paul Moody adında bir adam onu evine götürmüş. Biz bulduğumuzda tecavüze uğramış, neredeyse boğulmuştu. Bilekleri bağlıydı.”

Parker kaşlarını çatı. “Battery Park'taki iki cinayete çok benziyor.”

“Ben de öyle düşündüm efendim, onun için sizi buraya çağırdım. Cherlene kurtuldu çünkü adam sızıp kalmış, o da ellerini gevşeterek kaçmayı başarmış.”

Parker anladım anlamında başını salladı. “Tamam, şüpheliler sıraya dizilince haberim olsun.”

Çavuş Helen Abruzzi dışarı çıkınca, Parker pence-reye gitti. Yağmur camları dövüyordu. Bir Marlboro buldu. Sigara bırakmak hevesinden çoktan vazgeçmişti. Sigarasını yaktı, asık bir suratla karşısında akan nehre bakmaya başladı. Columbia Üniversitesi’nden hukuk diploması almış, sonra bir avukatlık şirketine gireceğine polislik yapmaya karar vermişti. Haftada yetmiş saat çalışmak Parker’a bana mısın demiyordu. Ama karısının canına yetmiş ve onu bu yüzden boşamıştı.

Üç senedir, One Police Plaza’da özel cinayet masası şefi olarak görev yapıyordu. Bazen karamsarlığa kapıldığı oluyordu. Birbiri ardından gelen seri cinayetlerle uğraşarak elli yaşlarını bulunca, acaba hayatta bundan daha iyi bir iş yapamaz mıydım diye düşünmeye başlamıştı. Sonra bir gün Blake, ‘Washington’da, Özel Haber Alma Dairesi’nde sana bir iş buluruz’ dediğinde acaba teklifinde ciddi miydi diye düşünmeye bile başlamıştı...

Kapı açıldı. Helen Abruzzi seslendi. “Şov başlıyor, Yüzbaşım.”

Görüş odasındaki kızın durumu feciydi. Şişmiş yüzü ve boynundaki çürük izleri ile acınacak haldeydi. Omuzlarındaki battaniyeye sıkıca sarınmıştı. Helen, kızın arkasında duruyordu. Bir elini onun omzuna atmış, Parker'in davayı okumasını dinliyorlardı. Parker okumayı bitirdi ve başıyla işaret ederek tamam dedi. Helen düğmeye bastı. Bir ışık parladı ve camın öteki tarafında beş adam belirdi. Kız bir çığlık attı.

“Üç numara. Evet, işte o!” dedikten sonra ağlamaya başladı.

Sabahın altısında, East River taraflarında sevecen olmak biraz zordur ama Parker kıza sarıldı. “Hey, derin bir nefes al bakayım. Kolay olmadığını biliyorum ama sana şimdi söz veriyorum. Onun canına okuyacağım, inan bana.” Kızın omzunu okşadı sonra Abruzzi'ye döndü. “Kızı götürün ve o alçağı hemen bana getirin.”

Parker, pencerede durmuş akan suya bakıyordu. Kapı açıldı, Helen Abruzzi içeri girdi. Ardından iki görevli polisin arasında elleri kelepçeli olarak Paul Moody onu takip etti.

Moody, küstah bir tavırla Parker'dan kimlik talep etti. “Sen de hangi bokun soyusun böyle görelim bakalım?”

“Ben, Yüzbaşı Harry Parker. Çavuş Abruzzi senin hakkında oldukça uzun bir suç listesi düzenlemiş Moody. En başta ağır tecavüz saldırısı olmak üzere uzun bir liste.”

“Yok yahu, karı kendi istedi hepsini. Mazoşist istekler işte, hep o tür şeyler yani. Ben şoke oldum, inan.”

“Eminim olmuşsundur. Suç listende reşit olmayan birine fiziki saldırı suçu da var. Unutuyordum az kal-sın.”

Bir sessizlik oldu.

Moody, “Bu reşit olmamak dalgası da ne demek oluyor şimdi?”

“Çavuş Abruzzi sana anlatmadı mı? Kız, Charlene Wilson, geçen hafta on beş yaşına girmiş.”

Moody’nin yüzü beyazladı. “Ama şimdi bak, dur bir dakika, ben bunu bilmiyordum.”

Helen Abruzzi, “Eh, artık biliyorsun,” dedi.

“Bir şey daha var,” diye Parker devam etti, “Geçtiğimiz üç ay içinde Battery Park’da iki cinayet işlendi. İkisi de senin tercih ettiğin yöntemle işlenmiş cinayetler Moody. Kızlar bağlanmış, tecavüz edilmiş, dövülmüş ve ikisi de çok genç.”

“Yok artık. Onları da bana yamayamazsın.”

“Yamamam gerekmez. Elimizde Cherlene Wilson’dan alınmış sağlam DNA örnekleri var. Ayrıca Battery Park katilinin DNA’ları da elimizde. Emekli maaşıma bahse girerim ki, ikisi birbirini tutacak.”

“Geber, zenci piç kurusu!” Moody, Parker’a doğru bir hamle yaptı ama iki görevli onu anında durdurdu.

Parker, “Bak Paul, enerjini böyle harcamamalısın. Önündeki kırk seneyi hapisshanede geçirmek için ihtiyacın olacak.” Polislere başıyla işaret etti. “Bu pisliği çıkarın buradan.”

Kapı kapanırken tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. Helen Abruzzi, “Kötü bir işti, efendim,” dedi.

“Bu işlerin iyisi olmaz Çavuş.” Döndü. “Hava almaya ihtiyacım var. Bana bir şemsiye bulabilirsen biraz yürümek istiyorum.”

Nehir kenarına indiğinde, yağmur bütün şiddetiyle devam ediyordu. Parker, polisler için özel diktirilmiş bir yağmurluk ile Abruzzi’nin getirdiği şemsiyeyi almıştı. Aslında şu an, yağmur ona iyi geliyordu. Başı biraz rahatlamıştı. Bir sigara daha yaktı, tam o sırada yaşlı bir adamın panik içinde koşarak yanına geldiğini gördü.

Parker elini kaldırıp onu sakinleştirmeye çalıştı. “Ne oluyor, derdin nedir?”

“Polisi bulmam gerek.”

“Buldun işte. Derdin nedir anlat.”

“İsmim Richardson. Eski Darmer deposunun gece bekçisiyim ben. Vardiyadan çıkınca iskeleden su dökmeye gittim ve... ve kadını gördüm. Nehirde bir kadın var!”

“Tamam, anladım. Hadi gidelim de göster bana.”

Katherine Johnson, yeşil renkli suyun bir buçuk metre kadar dibindeydi. Kolları her iki yanında, yüzüyor gibiydi. Bacakları açık, gözleri sonsuzluğa bakıyordu. Yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. Ve insanın içini acıtacak kadar güzeldi.

Harry Parker, cep telefonunu çıkarıp çevre karakolunu aradı.

“Ben Yüzbaşı Parker. Sizden üç yüz metre uzaklıkta nehrin içinde kimliği meçhul bir kadın cesedi var. Hemen bir ambulansla buraya yardım gönderin.” Cep telefonu elinde, olduğu yerde bir müddet durdu. Sonra telefonu Richardson’a vererek yağmurluğunu çıkardı. “Bunları tutuver.”

Nehre inen birkaç basamak merdiveni indi. Yarı beline kadar suya girerek kadına uzandı. Yaptığı akılsızcaydı. Bunu yapmak kurtarma ekibinin işiydi ama onu orada öylece bırakamazdı. Anlaşılması güçtü ama bu tanımadığı kadın sanki bir yakınıydı.

Kadını bir an yosunların altında kaybetti, bunun üzerine göğsüne kadar suya daldı. Yakalamıştı onu işte, kendine doğru çekti ve başının üzerine kaldırdı. Yukardan kurtarma araçlarının sesi duyuldu. Kıyıya yanaşıyorlardı.

Parker eve gidip üzerini değiştirdi. Köşedeki kahve salonunda yumurta, domuz pastırması ve İngiliz çayı ile sabah kahvaltısını yaptı, sonra tekrar ofise döndü. Abruzzi’ye telefon ederken bile kadının açık gözleri ve güzel yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi.

“Kimliği meçhul kadından ne haber?”

“Morga kaldırdık. Adli tıp doktoru geldi. Sanırım biraz sonra otopsiyi bizzat yapacak.”

“Oraya geliyorum. Geleceğimi kendisine söyleyin.”

Parker ofisine geldiği zaman Dr. George Romano kahvesini içip sandviçini yemekteydi.

“Merhaba Harry, dostum benim, nasılsın bakalım?”

“Nehirdeki kimliği meçhul şu kadın. Onu nehir-den ben çıkarttım da.”

“Bu yüzden kendini ona yakın hissediyorsun, öyle mi?”

“Öyle gibi.”

“Otopsiyi bitirmek üzereyim. Biraz ara vermiştim. Öğrenmek istediğin nedir? Kendi mi düştü, biri mi itti, diye merak ediyorsun, doğru mu?”

“Doğru.”

“Peki Harry. Benimle gel o zaman. Bu işte bir pislik var gibi geldi bana çünkü.” Romano, kahvesini bitirdi ve önden yürüdü.

Otopsi odasına girdiler. İçerde özel giysileri içinde iki görevli bekliyordu. Romano kollarını kaldırdı, adamlardan biri önlüğünü giymesine yardım etti. Sonra gidip muslukta ellerini fırçaladı.

“İşte burada, gel kendin gör Harry.”

Katherine Johnson, meyilli duran bir ameliyat masasına yatırılmıştı. Başının altında tahta bir blok vardı. Çıplaktı. Solgun vücudunun ortasında Y şeklindeki açık yer tek canlı görünen yeri idi. Romano ellerini kaldırdı. Görevlilerden biri ona ameliyat eldivenlerini giydirdi. Yanında üzeri ameliyat aletleriyle dolu bir masa vardı. Ayrıca bir TV alıcısı döner tablasında kayıt yapmaktaydı.

Romano alıcıya, “Salı, 2 Mart, Bayan Katherine Johnson’ın otopsisine devam ediliyor, Barrow Sokağı, No.10, Greenwich Village,” dedi.

Parker atıldı. “Bu da ne demek oluyor?” diye heyecanla sordu.

Şaşıрма sırası Romano’ya gelmişti. “Kadının kimliğini bilmiyor muydun?” diye sordu. “Onu bulan şu adam, Richardson muydu ismi? Oralarda dolanırken kadının el çantasını bulmuş. İskelede düşürmüş olmalı. Elimizde yeterince kimlik var.”

“Tamam, anladım. Hadi devam et. Demin ‘işin içinde bir pislik var gibi geldi bana’ demekle ne kastetmiştin?”

“Bu iyi vasıfları olan hoş bir hanımefendi. Bakımlı, sağlığı yerinde, kırk yaş civarında.”

“Eee?”

“Sonra birden aşırı doz eroinden ölüyor. Onu iki kez öldürmeye yetecek miktarda. Bu normal değil. Onun durumunda, onun gibi biri için hiç normal değil. Ayrıca, bu miktar eroin kullanan bir kimsede bir sürü iğne izi olması gerekirdi. Bunda yalnızca iki tane var. İkisi de yeni. Biri sol, öteki de sağ kalçasında. Peki, ya nehirde ne işi vardı?”

“Kazara fazla doz alıp bu yüzden düşmüş olamaz mı?”

“Olabilir tabii. Ama bence öyle olmadı. Dediğim gibi, bağımlı değildi. Bir şey daha var. Sigorta kartı çantasındaydı. İnceledim, solakmış.”

“Yani?”

“Harry, dünyadaki en becerikli bir solak bile sol eliyle sağ kalçasının dış kısmına iğne yapamaz.”

Doktor bunu söyledikten sonra, De Soutter marka titreşimli testereye uzandı.

“Yani sence biri tarafından yok edildi, öyle mi diyorsun?”

“Harry, ben de senin gibi yıllardır cinayetlerle uğraşıyorum. İnsan zamanla bazı şeylerin kokusunu alıyor. Evet, bence bu kadın biri veya birileri tarafından öldürülmüş.”

“Yani, elimde bir cinayet davası var?”

“Ben öyle diyorum. Evet, şimdi kafatasını açacağım, eğer böyle şeyleri seyretmeye bayılmıyorsan, yani ben senin yerinde olsam hemen çıkardım artık buradan.”

“Güzel teklif. Kabul ediyorum.” Harry Parker bunları söyledikten sonra arkasını dönüp dışarı çıktı.

Abruzzi’nin masasını buldu. Kadın çavuş oturmuş çalışıyordu.

“Anladığıma göre, kimliği meçhulün kimlik belgesini bulmuşsunuz. Göreyim.”

“Olay enteresanlaşıyor. Kadın *Truth* dergisi için çalışıyormuş. İsmi Katherine Blake. Bilgisayardan dö-küm yaptım. Boşanmış, çocuğu yok. Ayrıldığı eşi Blake Johnson, FBI’dan.”

Parker dudaklarının kuruduğunu hissetti. “Blake Johnson mı?”

“Evet, öyle. Tanıyor musun yoksa?”

“Beraber çalışmıştık. Artık FBI’da değil. Şimdi Başkan için çalışıyor.”

“Tanrım, bu iş fazla ısınmaya başladı, ne dersiniz Yüzbaşı?”

“Evet, bence de olabildiğince sıcak. Daha kötüsü olamaz. Sen ağzını iyice mühürle Çavuş, tamam mı?”

“Öyle istiyorsanız, elbette mühürlerim.”

Parker tekrar, “Tanrım,” dedi sonra, “İçecek bir şeyin yoktur, değil mi Çavuş?”

Kadın bir an durakladı, sonra çalışma masasının çekmecesinden yarısına kadar dolu bir İrlanda viskisi çıkardı. “Bunu sağlık gereksinimlerimiz için saklıyorum da.”

“Şimdi gerekti işte. Çavuş artık benim için çalışıyorsa. Ben senin teğmene durumu izah eder, işlemlerini tamamlatırım. İlk iş olarak Beyaz Saray’ı arayıp Alice Quarmby adındaki kadını bulmanı istiyorum. Anladın değil mi? Kendisi Johnson’ın asistanıdır. Onunla hemen konuşmam lazım.”

Tekrar pencereye döndü. Dışarı baktı, içkiden bir yudum daha içti. Abruzzi seslenince dönüp telefonu aldı.

“Merhaba Alice, Ben Harry Parker. Blake orada mı?”

“Başkan’ın yanında, Harry.”

“Kahretsin!”

Bir sessizlik oldu. “Önemli miydi?”

Harry durumu ona anlattı.

Başkan Cazalet, Oval Salon’daki masasının başındaydı. Blake Johnson masanın öbür tarafında oturuyordu. İrlanda barışı konusunda son gelen istihbarat raporlarını inceliyorlardı. Başkan’ın en sevdiği gizli servis elemanı Clancy Smith kapıda bekliyordu. Smith uzun boylu, siyah bir Körfez Savaşı gazisiydi. Telefon çaldı ve Cazalet açtı.

“Ben Alice Quarmby, Sayın Başkan.”

“Söyle Alice, Blake’i mi istiyorsun?”

“Hayır Başkanım. Sizinle görüşmek istiyorum.”

Başkan yerinde doğruldu. Kadının sesinden son derecede kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı.

“Seni dinliyorum Alice.”

Alice anlattı. Başkan telefonu yerine bırakıp bir dakika kadar sessiz kaldı sonra Blake’e döndü. Yüzünden gerçekten çok üzüldüğü anlaşılıyordu. Karşısındaki adam kendisi için çalışanların pek çoğundan daha fazla değer verdiği birisiydi. Blake Johnson, Başkan’ın kızının hayatını kurtarmaya yardım eden ve Başkan’ı suikastten bizzat kurtaran adamdı.

Şimdi Blake, önünde kâğıtlar, kolları sıvalı gömleği ile hiçbir şeyden habersiz karşısında oturuyordu. “Problem nedir Başkanım? Alice ne istiyormuş?” diye sordu.

Cazalet yerinden kalktı, pencereye yürüyerek yağmur altındaki Capitol Hill’e baktı. Bütün kuvvetini topladı ve Blake’e döndü.

“Blake,” dedi. “Sen gerçek bir dost ve tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Şimdi sana söyleyeceklerimin seni son derecede üzeceğini biliyorum. Ama hiç değilse olanları benden öğreneceksin. Bu bile şükredilecek bir durum.”

Blake şaşırılmıştı. “Başkanım?”

Ve Cazalet ona korkunç haberi verdi.

Sözünü bitirince kapıdaki görevliye emir verdi.

“Blake’e viski ver Clancy, büyük bir tane.”

Clancy derhal büfeye geçti, bir saniyede kristal ka-

dehe yarısına kadar viski doldurup geri döndü. Blake'e uzattı. Blake kaşları çatık, bir an durdu sonra içkiyi aldı ve kadehi sonuna kadar bitirdi. Bardağı masanın üzerine bıraktı.

"Özür dilerim Başkanım, bu benim için büyük bir şok. Karımla boşanmış olmamıza karşın, birbirimize her zaman yakındık. Şimdi izninizle... Alice'e telefon edebilir miyim?"

"Tabii. Yan odayı kullan. Daha rahat konuşursun. Sonra görüşürüz."

"Teşekkür ederim." Clancy, Blake'e kapıyı açtı. Blake çıktı.

Cazalet, "Clancy!" diye seslendi. "Sigara istiyorum."

Clancy bir sigara paketi buldu. Bir tane çıkarıp Cazalet'e uzattı. "Buyrun Başkanım."

Cazalet sigaradan derin bir nefes çekti. "Vietnam'da beni bunlar kurtardı Clancy, sanırım Blake'i de. Ya sen? Körfez savaşında hiç sigara içmedin mi?"

"Terörle bölünen sıkıcı uzun günlerdi onlar. Evet, efendim. Arada sırada bir sigara işe yarıyordu gerçekten."

Cazelet anlıyorum anlamında başını salladı. "Üçümüz de eski askerleriz." İçini çekti. "Blake bunu haketmedi, Clancy. Onun için bir şeyler yapmalı ve ona yardımcı olmalıyız."

"Bundan ben de şeref duyarım Başkanım."

Yirmi dakika sonra, Blake geri geldi. Yüzü karar-mış, gözleri çıkmak çıkmak yanıyordu.

“Blake, senin için yapabileceğim bir şey varsa hemen söyle.”

“Yok efendim. Tabii izin verirsiniz şimdi New York’a gitmek istiyorum.”

Cazalet, Clancy Smith’e döndü. “Telefon et, Blake’i New York’a götürmek üzere Gulfstream’i hazırlasınlar.”

“Hemen Başkanım.” Clancy bunu söyledikten sonra çabucak dışarı çıktı.

Cazalet, Blake’e döndü. “Dostum, olanlar hakkında bir fikrin var mı?”

“Hayır Başkanım.” Blake ceketini giydi. “Ama neler olduğunu öğrenmeye niyetliyim. Harry Parker’in yardımıyla bunu yapacağıma eminim.” Elini uzattı. “İlginize teşekkür ederim Başkanım.” Sonra dönüp çıktı.

3

ONE POLICE Plaza’da, Harry Parker’in ofisindeydiler. Parker bildiklerini bütün ayrıntısı ile Blake’e anlattı. Polis Şefi konuşmasını bitirince Blake, ‘anlıyorum’ anlamında başını salladı.

“Romano’nun sana anlattıklarını bir kere de onun ağzından duymak istiyorum. Ayrıca olay yerini görmek isterim.”

“Elbette, ben hallederim.” Parker telefonu aldı, “Beş dakika sonra arabamı ön kapıda hazır edin.”

Az sonra, ellerinde şemsiyelerle iskelenin ucunda durmuş nehrin bulanık suyuna bakıyorlardı. Mart ayının sağanak yağmuru delicesine devam ediyordu.

Parker, “İşte orada, merdivenlerin yanındaydı,” dedi. “Gece bekçisi görmüş. Ben o sırada yürüyüş yapıyordum.”

“Nehirden sen çıkardın demek?”

“Öyle bırakmaya kıyamadım.”

Blake, ‘anlıyorum’ anlamında başını salladı. “Hadi gidip Romano’yu görelim.” Dönüp yürümeye başladı.

Romano morgda, adli tıp şefinin odasındaydı. Plastik bir fincandan çorba içiyor, francala yiyordu. Parker onları tanıştırdı.

Romano, “Çok üzgünüm,” dedi

“Harry’ye söylediklerini ben de duymak istiyorum.” Romano anlattı.

“Yani bir cinayete kurban gitti, öyle mi?”

“Benim kanaatime ve görünüşe göre öyle.”

Parker anlamak istercesine ısrarla, “Ama neden?” diye sordu. “Böyle hoş ve eğitilmiş bir hanımefendinin Village’de kendi evi dururken, bu şartlar altında Brooklyn’de ne işi olabilir?” Bir iki dakika kadar sessiz kaldılar. “Hiç çocuğunuz olmadı, değil mi Blake?”

“Hayır.” Blake omuzlarını silkti. “Katherine’in çocuğu olmuyordu. Bu yüzden kendini tümüyle işine verdi. Ben de öyle. Ne olduğunu anlamadan birbirimizden uzaklaştık. Ama boşandığımız halde ilişkimizi gene de hiçbir zaman tamamen kesmedik. Her zaman birbirini düşünüp kollayan iki iyi arkadaş olduk.” Romano’ya döndü. “Cesedi görmek istiyorum.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Kahretsin. Elbette iyi fikir. Onu görmek istiyorum.” Blake değişmiş, o anda her yönüyle tam bir Vietnam gazisi görünümüne bürünmüştü.

Parker elini Romano’nun omzuna koydu. “George, istediğini yapsak iyi olur sanırım.”

“Tamam, ben aşağıya telefon edeyim o zaman.”

Katherine, çığ beyaz ışık altındaki masalardan birinde yatıyordu.

Romano’nun vücudunda açtığı yerlerde dikişler görünüyordu. Aynı dikişler kafatasında da vardı.

Blake bir yabancıya bakıyor gibi oldu. Burada yatan hayatının aşkı, karısı, kötü zamanlarını paylaşan sevdiği kadındı. Ama şimdi...

“Hiçbir zaman fazla dindar olmadım ama *hayat, can* dediğimiz şey gerçekten bir mucize. Einstein, Fleming, Shakespeare, Dickens. Hepsinin sonu bu muydu? Bu o değil, Kate değil bu sanki. Peki Kate nerede o zaman?”

Romano, “Sana bir cevap bulmam olanaksız,” dedi. “Can dediğimiz, hayatın ana unsuru... kişi öldüğünde yok oluyor. Söyleyebileceğim bundan ibaret.”

Blake, ‘anlıyorum’ anlamında yavaşça başını salladı. “Sana tek bir şey söyleyeceğim. Kate daha iyisine layıktı. Bunun bedelini birileri ödemeli...” Bunları söylerken Blake’in yüzünde Parker’ın bu yaşına kadar gördüğü en korkutucu ifade vardı. “...ve ben ödediklerini göreceğim.”

Parker’la Blake ofise döndüler. Parker, Helen Abruzzi’den onu vakit kaybetmeden aramasını isteyen bir mesaj buldu.

Parker telefonu çevirdi. “Ne haber?”

“Katherine Johnson’ın evini kontrol ettik. Eve girilmiş.”

“Kahretsin. Hemen oraya gidiyoruz.” Blake’e dönüp durumu anlattı. Blake, “Hemen gidip bakalım,” dedi. Helen Abruzzi onlardan önce gelmiş, bekliyordu.

“Girişte zor kullanılmamış ama yukardaki çalışma odasının altı üstüne getirilmiş. Ne aldıklarını anlamak mümkün değil.”

Helen onlara yukarı çıkan yolu gösterdi, çalışma odasının kapısını açtı, içeri girdiler. Odanın didik didik

arandığı açıkça görülüyordu. Eşyalar yerlerde ve karmakarışık. Video kasetleri her tarafa saçılmıştı.

Parker, “Cihazların içinde kaset var mı?” diye sordu.

“Hiçbir şey yok. Ne disket, ne kaset, ne de kopyaları. Bilgisayarda da hiçbir şey yok.”

“Başlangıç için, bu kötü haber.”

Blake, “Biri bir şeylerin peşindeydi Harry, bu açık. Belki de aradıklarını buldular ama ne arıyorlardı ve niçin?” diye sordu. Abruzzi’ye döndü. “Ekip burada işi bitirdi mi?” Kadın evet anlamında başını salladı. “O zaman, yerdeki kasetleri kontrol etmek için buraya bir iki adam koyalım. Belli olmaz. Bir ipucu bulabiliriz.”

“Peki, efendim.”

Blake çıkmak üzere merdivenlere yöneldi. Parker, “Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“*Truth* dergisine... Kate’in editörünü bulmak istiyorum. Son günlerde hangi konu üzerinde çalıştığını soracağım. Sen gelme lütfen Harry, elinde başka işler de vardır eminim. Bunu ben yalnız da halledebilirim.”

Harry, “Daha neler,” dedikten sonra ekledi. “Hadi gidiyoruz.”

Truth dergisinin editörü Rupert O’Dowd, orta yaşlı, görmüş geçirmiş, her yere gidip her şeyi denemiş ve insan karakterine pek de güveni kalmamış bir gazeteciydi. Bütün bunlara karşın, ofisinde gömleğinin kolları sıvalı rahatça otururken, Katherine Johnson’ın bir cinayete kurban gitmiş olması fikrini dehşetle karşıladı.

“Lütfen söyleyin, yardımcı olmak için ben ne yapabilirim?”

“Kate’in en son hangi konuyla uğraştığını söyleyebilirsin.”

Johnson, “Özel bir konu muydu? Tehlikeli miydi?” diye sordu.

O’Dowd durakladı. “Aslında gazetecilik ahlaki meselesi var burada tabii ve...”

“Ve burada karımın korkunç miktarda eroin yüklemesiyle öldürülmesi meselesi de var, Bay O’Dowd. Onun için lafi eveleyip geveleme, seni doğduğuna pişman etmeyeyim.”

O’Dowd elini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam, o kadar yüklenmene gerek yok. Söyleyeceğim.” Derin bir nefes aldı. “Kate bir Mafya meselesini ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Büyük çapta bir işti.”

Bir sessizlik oldu. Parker, “O iş bitmemiş miydi?” diye sordu.

“Mafya öyle sanmamızı istiyor ama hiçbir şeyin bittiği yok. Anlatayım. Mafyanın bir idareci takımı var, komisyon, tamam mı? Bu komisyon New York’ta, 1992 yılında, kötü propaganda oluyor diye tüm cinayetlerini durdurdu.”

“Ee?”

“Sonra geçen yıl gene başladılar. Palermo’da geçen ay beş kişi, New York’ta üç, Londra’da dört kişi imha edildi. Ama şimdi işler değişik yürüyor. Her şey gizli kapaklı, kılıfına uydurularak yapılıyor, Mafyaya mal edilemiyor. Artık kanunlara uygun çalışıyorlar. *Forbes* dergisinde isimleri çıkmıyor ama rahatlıkla Avrupa’nın baş-

ta gelen şirketler topluluğu olduklarını herkes biliyor. Amerika'da içki pazarı kurutuldu, bu yüzden onlar da Doğu Avrupa'ya ve Rusya'ya kaydılar. Artık işlerini ıncelikle donatılmış bir görünüm arkasından yürütüyorlar.”

Blake, “Yani, sen şimdi ne söylüyorsun?” diye sordu.

“Altın kolye tıkan Mafya devrinin kapandığını söylüyorum. Artık şık takımlar giyiyor ve Four Seasons otellerinde veya Londra'da, Dorchester'daki piyano barında sizinle birlikte oturuyorlar. İnşaat işlerine el atırlar. Emlakçılık, eğlence dünyası, TV. Aklınıza ne geliyor, tüm iş kollarına yerleştiler.”

Biraz sustu. Blake, “Karımın bütün bunlarla ilişkisi neydi peki?” diye sordu.

“Dediğim gibi, bugünlerde yeni imaj çok önemli. Şu ara en etkili Mafya grubu Solazzo ailesi. İşleri yürüten ihtiyar şeytan Don Marco Solazzo ama Jack Fox adında olağandışı bir yeğeni var. Aslında Fox'un annesi Don Marco'nun yeğeniymiş. Bu nedenle Anglo-Sakson görünümlü cici çocuk Jack, yarı yarıya Mafya sayılıyor. Jack Fox, Körfez Savaşı'nda genç bir denizciydi. Madalyalı bir savaş kahramanı. Harvard Hukuk Fakültesi'nden mezun ve şimdi de Solazzo'ların saygıdeğer yüzü.”

“Bunların Katherine'le ne alâkası var?”

“Katherine, Fox'la ilişki kurmayı başardı. Onu yok etmek için bir yazı dizisi hazırlıyordu. Öğrendiklerini hem *Truth* dergisinde hem de TV kanalımızda yayınlayacaktık.” Sessizlik oldu sonra O'Dowd, “Katherine,

Mafyanın saygıdeğer imajının arka yüzünü açığa çıkarmak istiyordu.”

Parker, “Bu da Fox’un gerçekten kim olduğunu gösterecekti,” dedi.

Blake, “Fox buna izin veremezdi,” diyerek onu onayladı. “Artık cinayetin nedenini biliyoruz.” Ayağa kalktı, O’Dowd’a dönerek, “Sen şimdi bu işi ağırdan al. Bize güven ve biraz zaman ver. Kate’in istediği hikâyeyi benden alacaksın.” Elini uzattı. “Anlaştık mı?”

“Hiç şüphelen olmasın.”

Aşağıya inerlerken Parker’ın cep telefonu çaldı. Açtı ve onayladı: “Orada oluruz.” Blake’e döndü. “Abruzzi. Kasetleri taramış. Bakmak ister misiniz diyor.”

“İyi olur.”

Barrow sokağındaki çalışma odası şimdi biraz daha derli topluydu. Video kasetleri raflara yerleştirilmişti.

Helen Abruzzi, “Filmleri üst iki rafa koydum, lisan kursları ve kendin yap kasetleri alt iki rafta.” Blake’e döndü. “Bir tanesi sizinle ilgili, efendim. Bilmek ister-siniz diye düşündüm.”

Blake, “Nasıl yani?”

“Üzerinde, *Blake’in Ebeveyni* yazıyor.”

Blake bir dakika kadar sessiz kaldı. “Annem ve babam ben çok küçükken ölmüşler. Onları hiç tanımadım. Karım bunu herkesten iyi bilirdi. Bu biraz tuhaf. O kaseti koyarsanız sevinirim Çavuş.”

Blake oturdu, Parker arkasında ayakta durdu. Perde aydınlandı.

“Blake, sevgilim, işler yolunda gitmezse diye sana bu kaseti dolduruyorum. FBI’nın gururu ve Beyaz Sa-

ray'ın üst düzey görevlisi olarak senin, herhangi bir yolla, bu isimde bir kasete ulaşacağını biliyorum.” Katherine bunları söyledikten sonra ona gülümsedi. “İç-yüzlerini açıklamaya çalıştığım bu Solazzo ailesi kötü insanlar. Don Marco, *Baba* filmindeki Brando'nun canlı bir kopyası. Soğuk, sakın bir Mafya babası. Seve-cen büyükbaba rolünderken bile sanki iş takip ediyor-casına duygusuz biri...”

Harry Parker, “Tanrım, şu işe bak...” dedi.

“Don Marco, eski Mafya takımından. Yeğeni Jack Fox ise genç ve alıştığımız Mafya tipi değil. Gerçek bir Amerikalı, bir savaş kahramanı, iş dünyasının altın çocuğu. Boston'ın en aristokrat ailesine mensup havalarında ama o da gerçekte soğukkanlı bir psikopat. Aralarında en kötüler o. Yoluna çıkanı yok eden cinsten. İşte benim asıl yakalamak istediğim, *bu adam*. Hakkında yazı dizisi hazırlıyorum. İlk makalem ile onu uyuta-cağım, sonra bamm! Kendisine neyin çarptığını anla-mayacak.”

Blake sıkılı yumruğunu sehpanın üzerine öyle bir çarptı ki, Abruzzi hemen filmi durdurdu.

“Ne yapıyorsun? Filmi neden durdurdun?”

“Size derin bir soluk almanız için zaman tanıy-
orum. Şimdi bir de içki bulacağım. Lütfen bana güvenin efendim.”

Parker elini Blake'in omzuna attı. “Doğru söylü-yor, Blake.”

Helen Abruzzi elinde bir votkayla döndü. “Evde bir tek bunu bulabildim. Buzluktaydı.”

“Katherine öyle severdi, soğuk votka.”

Blake içkisini bir dikişte bitirdi. “Tamam, hadi devam edelim.”

Perde gene aydınlandı. “Gerçekten de şanslıydım. Sammy Goff adında bir adamla tanıştım. Jack Fox’un hesaplarını tutuyordu. Çok iyi bir çocuktur. Eşcinseldi ve çok hastaydı. AIDS. Fox onu bu yüzden iştten attı. Bir gün Manhattan’da Fox’la yemek yiyorduk. Fox erken gitti. Az sonra Goff yanıma geldi. ‘Sen iyi bir hanıma benziyorsun,’ dedi. ‘Onun için seni uyarıyorum. Fox sana göre biri değil.’...” Arka planda telefon çaldı. Katherine telefonu açmaya gitti, az sonra geldi ve anlatmaya devam etti.

“Evet, Goff ölüme yaklaşmıştı ve çok kızgındı. Onu biraz sıkıştırdım. Üç martini içtikten sonra anlatıkları ilgimi çekmeye başlamıştı. Öğrendiklerimi sana aktarıyorum Blake. Fox, ailenin göstermelik yüzü. Kurnaz, aynı zamanda çok zeki ve hırslı. Hep daha fazlası için şartları zorlayan biri. Ailenin parası ile borsa oynayıp kaybetmiş. Özellikle Asya krizi sırasında. Don bunun ne kadarını biliyor, bilmiyorum. Fox durumu idare ediyor. Londra’daki en büyük Gazinolardan biri olan Colosseum kumarhanesi emrinde olduğu için bunu kolaylıkla yapıyor.. Oradan akan para Fox için çok önemli. Ailenin büyük pay aldığı Doğu Avrupa ve Rusya uyuşturucu işinden bir şey tırtıklayamadığı için başka yerlerden para bulup işlerini yürütmesi gerekiyor. Brooklyn’de Hadley’s Depository adında bir yeri var. Orayı hem viski depolamak hem de imalat yapmak için kullanıyor. Ucuz içki imalatı. İçki suyla karıştırılıyor sonra kulüplere büyük kâr ile satılıyor.”

Parker, “Don’ın bunları bilmediğine inanamam,” dedi.

Blake, konuşmayın anlamında elini salladı, Katherine devam ediyordu. “Fox’un Londra’da çevirdiği bir başka iş de, Jago Kardeşler adında bir gangster grubu ile ortaklaşa yaptığı silahlı soygunlarmış. Sammy Goff’un dediğine göre, bu tip işler anında büyük nakit getirirmiş. Fox’un Uzakdoğu’da yaptığı akılsız yatırımlar tüm parasını yok etmekteymiş. En önemli işlerinden biri de silah kaçakçılığı. IRA’ya silah sağlıyorlar. Brendan Murphy adında birine çok yardım ediyormuş. Murphy bir silah kaçakçısı. Tabii barıştan hoşlanmıyor. Adam yalnız silah almakla yetinmemiş, ayrıca İrlanda Cumhuriyeti’nde, County Louth denilen bölgede beton bir yeraltı sığınağı inşa etmiş. Orada askeri havan toplarından tutun, her türlü askeri helikopteri düşürecek nitelikte makineli tüfek varmış. Ha, ayrıca yığınlarla Semtex’e de sahipler.”

Helen Abruzzi yavaşça, “Aman Tanrım,” dedi.

“Gene Goff’ın bana söylediğine göre, Fox’un Murphy kanalıyla Beyrut ile de ilişkisi varmış. Saddam’a silah sağlıyormuş. Goff o konuda fazla detay vermedi. Dediğine göre, Fox’un Londra’da evi yokmuş. Genellikle Dorchester Oteli’nin kral dairesinde kalıyormuş ama bir zaafı var. İngiltere’de Cornwall’da eski bir malikâne ve arazi almış. Kırsal ve gözlerden çok uzakta bir yerde. İsmi de ister inan, ister inanma ama *Cehennem Ağzı*, dünyanın ucunda bir yermiş.”

Arka plandan gene telefonun sesi duyuldu. Perde biraz karıştı. Katherine kayboldu sonra tekrar göründü.

“İşte böyle Blake, inanılmaz bir hikâye bu. Sammy Goff sayesinde öğrendim bunları. Kamuya açıklamak istiyorum ama hayat belli olmuyor. Geçen gün zaten ölmek üzere olan zavallı Sammy sarhoşken kendisine çarpıp kaçan bir arabanın kurbanı oldu. Sence bu bir kaza mıydı? Hiç sanmıyorum. Sammy pek çok şey biliyordu. İşte bu kadar basit.”

Film atlar gibi oldu, Katherine’in sesi dalgalandı. Sonra tekrar düzeldi. Pırıl pırıl bir gülümsemeyle, “Şimdi her şeyi öğrendin, sevgili Blake. İyi adamların kazanmasını umuyorum elbette ama hayat öyle kalles olabiliyor ki. Eğer sen bu filmi seyrediyorsan korkarım ki, bu sefer kötü adamlar kazandı.” Gülümsemesi bir an için kayboldu, sonra yeniden gülümsedi. “Kendine iyi bak ve her şeye rağmen seni hep sevdiğimi unutma.”

Helen Abruzzi filmi durdurdu. Blake orada öylece, karanlık gözlerle oturuyordu. “Filmı benim için geri sararsan sevinirim Çavuş.”

“Ama bu film polise kanıt olacak efendim.”

Parker, “Blake’e bir kopya çıkarttır, lütfen Helen,” dedi.

Blake kalkıp pencereye yürüdü. Bir dakika sonra döndü. “Harry, bana o alçak herifle hemen bir randevu ayarla.”

“Bölge Savcısı’ndan izin almam gerekli.”

“İstiyorsan Papa’dan izin al ama Jack Fox’u derhal görmek istiyorum.”

Abruzzi, “Belki biraz beklemeniz daha doğru olur, efendim,” dedi.

Bunun üzerine Blake iç cebinden bir doküman çıkardı, açtı ve ona uzattı. “Sen bunu görmemişsindir Çavuş Abruzzi ama Harry ne olduğunu bilir. Bu Başkanlık tezkeresidir. Yani, sen şu anda New York Polis Departmanı’nın değil benim emrimdesin. Harry de öyle. Hadi şimdi dediklerimi yap, hemen harekete geçiyorum.”

Ertesi sabah Parker, Blake’i Plaza otelinden aldı. Polis arabasının arka koltuğunda çok hoş bir kadın oturuyordu. Kırk yaş civarında ve iyi giyimliydi. Yanında bir evrak çantası vardı. Blake öne oturdu. Parker kadını ona takdim etti. “Bölge Savcı Yardımcısı Madge McGuire.”

Araba harekete geçerken el sıkıştılar.

“Anladığıma göre FBI’dansınız Bay Johnson.”

“Eskiden.” Blake, Parker’a döndü. “Ona söyledin mi?”

“Bana düşmez diye düşündüm.”

Blake, Başkanlık tezkeresini çıkarıp uzattı. Madge McGuire yetkiyi okudu ve “İnanılmaz!” diyerek Blake’e iade etti. Blake kâğıdı tekrar cebine yerleştirdi ve McGuire’a, “Evet, bu olaydaki görüşünüz nedir?” diye sordu.

“Bence zaman kaybediyoruz efendim. Maalesef, hepimiz gerçekleri biliyor ama ispatlayamıyoruz. Şimdi kendiniz de göreceksiniz. Fox gayet iyi niyetli ve uyumlu hareket edecek. Yardımcı olabileceği her şeyi

yapacak. Ama onunla işimiz bittiği zaman bir adım bile ileri gidemediğimizi anlayacağız. Avukatı Carter Whelan da orada olur mutlaka. Bana sorarsanız adam tam bir yılandıır.”

“Bana göre farketmez.”

“Elinizdeki yetki beni size sorumlu kılıyor ama lütfen işimi bildiğim gibi yapmama izin verin, Bay Johnson.”

“Tamam, bildiğiniz gibi yapın.”

Oraya vardıklarında Fox çalışma masasında oturuyordu. Çok şık lacivert bir takım giymişti, saçları yakışıklı yüzünü ortaya çıkaracak biçimde arkaya taralıydı. Yanında oturan adam, Carter Whelan, ufak tefekti. Saçları açılmaktaydı: O da siyah bir takım giyiyordu.

“Ben Madge McQuire, Bölge Savcı Yardımcısı'yım. Bu da Yüzbaşı Harry Parker.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Bayan McGuire. Avukatım Carter Whelan'ı tanıyorsunuz sanırım. Eminim biliyorsunuzdur ben de avukatım. Diğer beyefendinin kim olduğunu sorabilir miyim?”

Blake, “Blake Johnson, ben de avukatım,” dedi. “Anladığıma göre, karımla tanışıyormuşsunuz.”

Whelan atıldı. “Yasalara göre, Bay Johnson'ın burada olmaya hakkı yok.”

Fox onu durdurdu. “Benim bir itirazım yok. Katherine Johnson'ın vakitsiz ölümü beni çok üzdü. Size taziyetlerimi bildiriyorum.”

Parker, “Kanıtlar, Bayan Johnson'ın ölümünün ka-

za olmadığı yolunda, bizi bu konuda aydınlatın lütfen?”

Whelan atıldı. “Jack, sorulara cevap vermeyebilirsiniz,” dedi.

“Yok canım, verebilirim.” Jack omuzlarını silkti. “Saklayacak bir şeyim yok. Katherine Johnson’ı tanıyordum. Onunla mülakat yaptım. Benim hakkımda *Truth* dergisine bir yazı dizisi hazırladı. *Truth*’un son sayısında okuyabilirsiniz. Çok da güzel şeyler yazmış aslında.”

“Solazzo ailesinden söz etmesi dışında.”

Parker, “Onu iyi tanır mıydınız efendim?” diye sordu.

“İyi tanırdım.”

“Ne kadar iyi?”

Fox kendi kendine karar veriyor gibi yaptı. “Evet, kısa bir maceramız oldu diyebilirim. Birkaç hafta kadar sürdü, daha önce söylemek istemedim çünkü Katherine’in ismini hiç bir şekilde lekelemek istemem. Ölmüş birinden sözediyoruz, öyle değil mi?”

Etkileyici bir gösteriydi.

Madge McGuire, “Hiç eroin kullandığını görmüş müydünüz?” diye sordu.

Fox bu soruyu da cevaplamakta kararsızmış gibi bir hareket yaptı, ayağa kalktı, önce pencereye doğru gitti sonra geri döndü ve daha sonra yüzünde büyük bir mutsuzluk ifadesiyle, “Evet, bir kere. Onu evinde eroin alırken yakaladım. Şoke olmuşum. Engel olmaya çalıştım. Bana yeni başladığını söyledi. Bırakmaya söz verdi ama... sanırım bırakamadı.”

Whelan hemen ilave etti. “Alışık olmadığı açıkça belli olmuş zaten. Aksi halde kazara fazla doz zerketmezdi.”

Parker ona dönerek, “Gene de ölümünde normal olmayan bazı hususlar var,” dedi.

“Onların müvekkilimle hiçbir ilgisi yok.” Whelan bunu söyledikten sonra Madge McGuire’a döndü. “İşimiz bitti sanırım, öyle değil mi?” diye sordu.

Madge, “Evet,” dedi. “Şimdilik bitti. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz.” Kalktı.

Tam o sırada Fox, “Mr. Johnson’ın söyleyecek bir şeyi yok mu?” diye sordu.

Blake ayağa kalktı. Yüzü solmuş, gözleri karanlıktı. “Hayır söyleyecek bir şey yok, her şey çok açık,” dedi ve yürüyüp çıktı.

Arabada Madge, “Gördüğünüz gibi, dava yok beyler. Dava açmayı gerektiren en ufak bir şey bulamadık. Bayan Johnson’ın neden fazla miktarda eroin almış olabileceğini bile cevapladı adam. Katherine eroine yeni başlamıştı, dolayısıyla fazla doz alırken ne yaptığını bilmiyordu. Bunu demeye getirdi.”

“İyi ama daha önce de aldıysa vücudunda başka iğne izleri olması gerekmez miydi?”

“Birkaç defa yaptıysa gerekmez. Whelan buna mahkemede kıcıyla güler Bay Johnson. Burada kötü bir şeyler dönüyor ama biz gerçeklerin yarısını bile bilmiyoruz. Bu durumda yapabileceğimiz hiç bir şey yok.”

Parker başını salladı. “Bir şeyin yalan olduğunu an-

layacak kadar uzun süre polislik yaptım ben. Burada da bir yığın yalan dolan olduğundan eminim.”

Blake bir sigara yakıp arkasına yaslandı. “Peki ama adaletin yerini bulması nasıl olacak?”

Madge, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Demek istiyorum ki, eğer işi kanun yoluyla yapamıyorsak veya kanunlar çalışmıyorsa? O zaman insan inisiyatifi kendi eline almaya hak kazanmıyor mu?”

Parker, “Bildiğim bir tek şey var, inisiyatifi kendi eline almak kanuna aykırıdır.”

“Öyle.”

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun Blake?”

“Washington’a geri dönüp Başkan’ı göreceğim. Cenaze merasimini düzenleyeceğim.” Araba Plazanın önünde durdu. Blake Parker’ın elini sıktı sonra Madge’e döndü. “Teşekkürler, Miss McGuire.”

Arabadan inip otelin merdivenlerini çıktı. Araba otelden ayrılırken Madge, “Harry, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?” diye sordu.

“Jack Fox hapi yuttu diyorsan, evet.”

Fox, Blake Johnson hakkında bilgi istemişti. Bilgisayardan alınan bilgiler nihayet eline ulaştı. Okumaya başlamıştı ki, kapı vuruldu ve Falcone içeri girdi.

“Bir isteğiniz olup olmadığını sormaya gelmiştim Sinyor.”

Fox elindeki kâğıdı ona verdi. Falcone yazılanları okudu. “Amma geniş bir sicili var.”

“Ne yazık ki öyle, Allah kahretsin. Savaş kahrama-

nı, FBI mensubu, Başkanı suikastten kurtarıırken alınan kurşun yarası. Yalnız arada bir boşluk var Aldo. Adam son zamanlarda ne iş yapıyordu? Bunu bulamamışlar. Bilgisayar konusunda daha uzman kişilere araştırtmam gerekiyor bunları.”

“Adam bize bir tehdit olur mu dersin?”

“Öyle derim. Karısı hakkında anlattıklarımın hiçbirine inanmadı. Aldo, Irak’ta düşmanın yüzüne çok baktım ben. Bugün Blake’in gözlerinde gördüğüm ifadeyi tanıyorum. Adamın gözlerinde öfke değil, yalnızca intikam vardı. Blake gene gelecek Aldo ve bizim buna hazırlıklı olmamız gerekiyor.”

“Elbette Sinyor.”

Falcone dışarı çıktı, Fox pencereye gidip Manhattan’ı yıkamakta olan sulu karı seyretmeye başladı. Tuhaf ama korkmuyordu. Heyecan duyuyordu, o kadar.

BİLGİSAYARA girme konusunda Fox'un mükemmel bir elemanı vardı. Maud Jackson hoş bir kadındı. MIT'in İletişim Bilgileri Bölümü'nden emekli olmuştu. Crown Heights'da yaşayan dul bir Musevi olmasına karşın, zaman zaman parasızlık çekmekteydi. Yetmiş yaşındaydı ve tescilli bir kumarbazdı. Parasızlığının nedeniyse, kolay yenildiği halde kumardan fazlaca hoşlanmasıydı.

Fox'la civardaki bir barda randevulaşmışlardı. Kadın Fox'un Blake Johnson hakkında verdiği bilgileri dinlerken büyük bir zevkle sigarasını içiyor, bir yandan da içkisini yudumluyordu.

Fox bildiklerini anlattıktan sonra, "Adam hakkındaki diğer bilgiler bloke edilmiş, ulaşılamıyor. Problemin işte bu," dedi.

"Anlıyorum Jack, bloke edilmiş bir yol gibi düşünelim bunu şimdi. Yolda geçmene engel olan bir şey varsa ne yaparsın? Çevresinden dolanırsın, değil mi?"

"Haklısın. Bunu da senden iyi kim yapabilir?"

"Yağ çekmek insanı her yere götürür Jack. Devam et. Gene de adam, dediğin gibi FBI mensubuysa ve hakkındaki bilgilere engel koydularsa, bu benim açımdan zor bir iş sayılır."

Maud Jackson bir sigara daha çıkardı. Kadının kızıl boyalı seyrelmiş saçları, kurnaz bir tilki gibi bakan gözleri her ne kadar sinirine dokunuyorsa da, Fox onun sigarasını hemen yaktı. Kadın bilgisayar konusunda bir dehaydı.

“Peki Maud, Sana yirmi bin dolar öderim.”

“Yirmi beş. Tamam Fox, memnuniyetle kabul ediyorum.”

Fox, istediğın gibi olsun anlamında başını salladı. “Yalnız bir mesele var. İşı tamamlama tarihin. İşı bana... *dün* vermelıyдын.”

Maud, “Dün ha,” dedi. Sonra güldü. “Kolay, merak etme.” Bardağındaki Chablis’in kalanını başına dıkip ayağı kalktı. Falcone’yi işaret ederek, “Bu iri goril beni evime bırakırsa hemen işı koyulurum,” dedi.

Falcone dostça gülümsedi. “Zevk duyarım, Sinyora.”

Maud şeytanca denemelerle üç saatten kısa bir sürede bilgisayarın bloke edilmiş bölümlerine girdi. Karşısında Blake Johnson, eski FBI ajanı, yeni Başkanlık Özel Koruma Yöneticisi durmaktaydı. Hakkında neler yoktu ki: Başkan’ın Özel İnfaz Timi bile ekranda, Maud’un karşındaydı. Londra ile enteresan yardımlaşma anlaşmaları keza. Johnson’ın, İngiliz Başbakanı’nın Özel Haberalma Servisi’yle ne kadar sıkı fıkı olduğı da apaçıktı. Bu servis, Tuğgeneral Charles Ferguson diye biri tarafından yönetiliyor ve ayrıca, Sean Dillon adlı eski bir IRA destekçisi tarafından bilgilendiriliyordu.

Hepsi buradaydı işte. Johnson'ın eski başarıları, kahramanlıkları, adresler, ev ve telefon numaraları. Fox'un numarasını çevirerek görüşmek istediğini bildirdi.

“Jack, ben Maud.”

“Bir şey bulabildin mi?”

“Jack, neler çevirdiğini bilmiyorum ama buldukla-
rım dinamit gibi. Beni kazıklamaya kalkma. Falcone'yi
hemen otuz bin dolar nakitle buraya gönder.”

“Yirmi beş bine anlaşıştık, Maud.”

“Jack, bu iş korku filmlerinden beter. İnan bana.
Beş bin dolar fazla vermene değer.”

“Tamam, bir saate kadar Falcone orada olur.”

“Bir dakika Jack, sert hareket istemem, haberin ol-
sun.”

“Deli olma, sen çok önemlisin benim için.”

Bir buçuk saat sonra, Falcone, elinde bilgilerle ge-
ri dönmüştü. Bu arada Fox'un bilmediği bir şey daha
olmuş, Falcone yolda durup elindekilerin fotokopisini
çektirmişti.

Fox kâğıtları okudu. Johnson'ın geçmişi, Londra
bağlantıları, Ferguson, Dillon, hepsinin bilgisayar fo-
toğrafları karşısındaydı. Başını salladı. “Tanrım,” dedi.

“Bir şey mi var Sinyor?”

“Hayır, sadece inanılmaz bir durum bu. İhtiyar ca-
dı iyi iş becerdi. Oku da bak.”

Falcone hepsini okumuştur ama ilk defa okuyormuş
gibi yaptı. Sonra başını sallayarak kâğıtları geri verdi,
yüzü ifadesizdi. “İlginç.”

Fox güldü. “Öyle.” Başını salladı. “Dillon denilen adam da aralarında. Gene de kimlerle karşı karşıya olduğumuzu bilmek iyidir.”

“Elbette.”

“Gidebilirsin Aldo. Beni sekizde alırsın, yemeğe gideceğim.”

Falcone oradan ayrıldı, yarım saat sonra Trump Tower’da Don Marco’nun apartman dairesindeydi. Don Marco fotokopileri okuyor ve resimlere bakıyordu.

“İyi iş becerdin Aldo.”

“Teşekkür ederim Don Marco.”

“Başka bilgiler edinirsen beni derhal haberdar et.”

Falcone, Don Marco’nun elini öptü. “Emredersiniz efendim.”

General Charles Ferguson’un ofisi Savunma Bakanlığı’nın üçüncü katındaydı. Londra’nın Atlı Muhafızlar Caddesi’ne bakıyordu. Ferguson iri yapısı, buruşuk takım elbisesi ve kravatıyla dağınık görünümlü bir adamdı. Her zaman olduğu gibi, bir yığın kâğıt arasında kaybolmuş çalışıyordu.

Dahili telefon çalınca bir düğmeye bastı. “Dillon mı geldi?”

Bir kadın sesi “Evet, efendim,” dedi.

“Güzel, beraber odama gelin.”

Kapı açıldı. İçeri giren kadın tahminen otuz yaşlarındaydı. Sarı metal çerçeveli gözlük takıyordu. Pantolon takım giymişti ve kızıl saçları vardı. Özel şube şefi

Dedektif Hannah Bernstein aynı zamanda Ferguson'un assistanı görevini yüklenmişti. Pek çok kimse onu görünüşünden dolayı küçümsemiş ama sonra bundan pişman olmuştu. Hannah, görevi icabı dört defa adam öldürmüştü.

Arkasındaki adam, Sean Dillon, orta boyluydu. Saçları neredeyse beyaz denilecek kadar açık renkti. Siyah kadife pantolon üzerine eski bir deri ceket giyiyordu, boynunda beyaz bir fular vardı. Gözlerinin rengi anlaşılmıyordu ama dudaklarına yaşamı ciddiye almadığını gösteren bir gülümseme yerleşmişti. Hayata aktör olarak başlamış, sonra en korkulan IRA eylemcisi olarak ün yapmıştı. Birkaç senedir de Başbakan'ın Özel Ordusu olarak adlandırılan kısımda çalışmaktaydı.

Ferguson, "Bir şeyler duyanınız var mı?" diye sordu. "IRA'nın gizli silah zulaları olduğuna dair dedikodular gelmeye devam ediyor ama henüz kesin bir şey yok. Sean?"

"Hayır."

Hannah Bernstein, "Sırada ne var efendim?" diye sordu.

Ferguson'un masasındaki telefon çaldı. General telefonu açtı ve yüzünde farkedilir şekilde bir hayret ifadesi belirdi. "Evet efendim...elbette...peki, doğrudan doğruya onunla görüşmek ister miydiniz?...Burada yanımda...bir dakika."

Telefonu uzattı. "Dillon? Başkan Cazalet sana bir iki şey söylemek istiyor," dedi.

Dillon hayretle gözlerini açtı ve telefonu aldı. “Buyrun Bay Başkan?”

“Sana kötü bir haberim var İrlandalı dostum, dinle. Blake Johnson hakkında...”

Birkaç dakika sonra, Dillon, kendisine anlatılanları Ferguson’la Hannah Bernstein’a aktarmıştı. Pencereye doğru yürüdü, dışarı baktı ve onlara döndü. “Cenaze merasimi öbür gün. Ben New York’a gideceğim General.”

Ferguson eliyle elbette anlamında bir işaret yaptı. “Blake Johnson, sen ve ben, üçümüz kötü günler paylaştık, birlikte cehennemlere girip çıktık. Hepimiz gidiyoruz. Bu ona vicdan borcumuzdur.” Hannah’ya döndü. “Uçağı hazırlasınlar, emir ver.”

Katherine Johnson’ın krematoryumda yapılan cenaze merasimi son derece sadeydi. Teypten sahte hissi veren dini bir müzik duyuluyor, TV gardrobundan ödünç alınmış gibi duran giysisi içinde bir papaz klişeleşmiş sözler söylüyordu.

Ferguson, Dillon ve Hannah, merasimin ortalarında, tabut plastik perdelerin arasından kaydırılırken geldiler. Orada bulunanlar cenaze düzenleyicileri ve *Truth* dergisinden bir-iki kişiydi. Blake, gereken yerlere ödeme yaptı sonra dönüp arkadaşlarını gördü. Yüzü duygularını anlatıyordu.

Hannah Bernstein, Blake'e sarıldı. Ferguson elini sıktı. Bir tek Dillon arkada sessiz bir şekilde duruyordu. Dillon başıyla Blake'e işaret etti ve ikisi dışarı çıktılar. Merdivenlerde, yağmur altında konuşmadan bir müddet durdular. Dillon bir sigara yaktı. Sonra, "Başkan'ın anlattıklarını dinledim. Olanları şimdi bir de senden dinlemek istiyorum Blake. Sen çok kere hayatımı kurtardın, ben de seninkini. Aramızda gizli saklı yok, öyle mi?"

"Haklısın Sean, gizli saklı yok."

"Tamam o zaman gidip General'le Hannah'yı da alalım, limuzine girip olanları bize anlat."

Blake, Katherine'in kasette söylediklerini de ekleyerek onlara her şeyi anlattı. Sözlerini bitirdiği zaman bir müddet kimse bir şey söylemedi. Sonra, Ferguson başını sallayarak, "Bana göre, adamların yaptıkları işler arasında en kötüsü IRA ile yaptıkları silah kaçakçılığıdır. Fox'un Brendan Murphy ile yaptığı silah kaçakçılığı. Ayrıca bir de Beyrut bağlantısı var, Saddam için yapılan çalışmalar. En önce onların çaresine bakmalıyız." Hannah'ya döndü. "Sen ne diyorsun Dedektif?" diye sordu.

"Bence, Fox problemlili biri. Paraya gereksinimi var. Komisyon'dan para sızdırıyor, Londra'daki Colosseum adlı kumarhaneden para dolandırıyor. Beyrut ve İrlanda'dan nakit toplamak için ümitsizce çırpınıyor."

Dillon, "Jago Kardeşler'le müşterek yaptığı soygunlara ne demeli, onlar en kötüsü," dedi.

Ferguson, Dillon'a, "Sen Jago Kardeşler'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır ama Harry Salter tanıyordur."

"Salter?"

Hannah, "Onu tanırırsınız efendim, Londralı bir gangster ve kaçakçıdır. Wapping'de *Karanlık Adam* adında bir barı var hani."

"Ah evet, hatırladım şimdi."

"Thames civarındaki depo restorasyon işleri ile uğraşiyor. Ayrıca Avrupa'dan kaçak içki ve sigara getiriyor."

Dillon, Hannah'nın sözünü keserek bir hatırlatma yaptı. "İşleri arasında özellikle uyuşturucu veya beyaz kadın ticareti yoktur; yumuşak kalpli, iyi bir adamdır," dedi.

Hannah, "Anlıyorum. Eski kafalı, tutucu bir gangster demek. Ne hoş. Rakiplerini de ancak çok mecbur kalırsa vurduruyordur, öyle mi Dillon?"

Dillon, "Harry Salter kanunları çiğnemek istemese gangsterlik yapmazdı," dedi. Sonra, *biz işimize bakalım* der gibi omuzlarını silkti. "Harry bize Jago Kardeşler ve Fox konusunda yardım eder. Bundan eminim. Emrinde çalışanlar da iyidir... Yeğeni Billy Salter, Joe Baxter, Sam Hall."

Hannah gene dayanamadı. "Dillon, bu saydığın adamların hepsi birer gangster, bunu unutma."

"Jack Fox'la karşılaştırdığın zaman hepsi de süttен çıkma ak kaşık sayılırlar." Dillon gülümsedi. "Ama onları yeterince kışkırtırsak Fox'un en kötü kabusu olabilirler."

Bir sessizlik oldu. Ferguson, “Peki Harry Salter denilen adamı kullanıp kullanmıyacağımızı sonra düşünüyoruz. Londra’ya dönerken programı daha detaylı görürüz,” dedi.

Dillon, “Beni saymayın General. Ben iki senedir tatil yapmadım. Şimdi tam zamanıdır diyorum. Ben gelmiyorum.”

Ferguson, “Sean, huysuzluk devrelerinden birine girmiyorsun inşallah, değil mi?”

“Huysuz birine benziyor muyum General?” Dillon sonra Hannah’yı yanaklarından öptü. “Hadi siz gidin,” dedi. “Londra’da görüşürüz. Ben Blake’le dönerim.”

Hannah yüzünü buruşturdu. “Sean, bak ama şimdi...”

“Siz dediğimi yapın.” Sonra dönüp Blake’in limuzinine doğru yürüdü.

Blake’le Manhattan’a dönerlerken Dillon ara camı kapadı.

“Anladığıma göre, Jack Fox’u temize havale ediyoruz.”

“Biz diyorsun.”

“Benimle oynama Blake. Eğer sen bu işin içindeysen ben de yanındayım. Sayabileceğimizden fazla nede-nim var.”

“Tamam, haklısın. Kimse Katherine gibi ölmeme-li, Sean. Düşünebiliyor musun? Karanlık, yağmurlu bir nehir kenarında? Zorla eroin zerkediyorlar? Başını sal-

ladı. Fox denilen o herifi cehenneme göndereceğim Dillon. Kimse de bana kanunlardan veya ona benzer saçmalıklardan söz etmesin. Her ne şekilde olursa o herifi yok edeceğim. Sana da tavsiyem, sen bu işe karışma.”

Dillon aradaki paneli açtı ve şöföre, “Beş dakika şuraya kenara çek ve bana şemsiyeyi uzat,” dedi.

Adam söyleneni yaptı. Dillon arabadan indi. Şemsiyeyi açarken Blake de arabadan çıktı. Duvarın yanında durup East River nehrine baktılar. Dillon bir sigara yaktı.

“Dinle Blake, sen tanıdığım az bulunur iyi insanlardan birisin, Jack Fox ise kötü birisi.”

“Peki ya sen, Sean, sen nasıl birisin?”

Dillon ona döndü. Gözlerinde ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Ben mi? Ben Fox’un en kötü kabusuyum, Blake. Ben yirmi beş sene İngilizler’le IRA arasında, savaş olarak gördüğüm bir kavganın tam ortasında yaşadım. Bu işleri iyi bilirim. Fox ve kahrolası Mafya kendilerini bir şey sanıyorlar. Bak sana bir şey söyleyim. Mafya, Belfast’ta olsa beş dakika bile dayanamaz, buna inan.”

“Yani ne demeye getiriyorsun?”

“Biz bu hayvanı yakalayacağız diyorum. Benim yöntemlerimle. Adamı sokakta vurmak çok kolay ama ben bu işin yavaş yavaş ve acı vererek yapılmasını istiyorum. Önce onun o zavallı imparatorluğunu azar azar yok edeceğiz, sonra da kendisini.”

Blake nihayet gülümsedi. “Evet, işte bunu beğendim. Nereden başlıyoruz peki?”

“Katherine’in anlattıklarına göre, Brooklyn’de ucuz içki imal ettikleri Hadley’s Depository denilen bir içki depoları var.”

“Evet?”

“Önce orayı yok edelim.”

“Ciddi misin?”

“Elbette. Bunu ikimiz bile yapabiliriz.”

Blake’in yüzü heyecandan kızardı. “Gerçekten yapabilir miyiz?”

“Hem de nasıl.”

“Tamam o zaman, anlaştık.”

Hadley’s Depository, Brooklyn’de nehir kenarındaydı. Clark Sokağı’na yakın bir iskelenin yanında, büyük eski bir yapıydı. Aynı gece saat on birde, soğuk mart yağmurları karanlık sokakları kırbaçlarken, Blake ve Dillon eski bir Ford kamyonetle geldiler ve yolun kenarına park ettiler.

Arabadan inip duvarın dibinde durdular. Depoyu uzaktan incelerken Dillon bir sigara yaktı. “Zor değil,” dedi. “Sen ve ben, başkası gerekmez. Temiz bir iş.”

“Yalnız bir mesele var Sean, kurban istemiyorum.”

“Merak etme. Eğer gece vardiyası yapıyorlarsa vazgeçeriz. Güvenlik varsa onları halledebiliriz. Burada tek bir kurban olacak Blake, o da Fox ve sulandırılmış içkileri.” Güldü. Blake’in omzuna vurdu. “Hey Blake, oğlum. Harika olacak, lütfen inan bana.”

Blake, ertesi gün, Hadley deposu ile ilgili tüm dosyaları araştırdı. En ufak bir bilgiyi bile kaçırmamak için belediye ve polis kayıtlarını didik didik etti. Bir İtalyan lokantasında Dillon’la buluştuğunda yeniden eski kuvvetini kazanmıştı. Nedeni, belki de artık işin sonunu görebilmesiydi.

“Tuhaf ama adamların poliste sabıka kayıtları yok.”

“Demek ki, Fox gerçekten zeki bir piçmiş. Peki, çalışma sistemleri konusunda detay öğrenebildin mi?”

“Güvenlik firmalarını buldum. Nasıl çalıştıklarını da öğrendim. Depo iki muhafız tarafından korunuyor. Biz, binanın aslında imalathane olduğunu biliyoruz. Bu yüzden, sanırım gece vardiyası da yapıyorlardır.”

“Anlarsınız.” Dillon gülümsedi. “Beklemek yok Blake. Hemen içeri girip ortalığı dümdüz edeceğiz. Fox’a kafasını yoracağı bir şeyler verelim önce.” Dillon iyice hırslanmıştı.

“Ne zaman?”

“Bu gece, tabii ki, başka ne zaman olacak ki?”

Blake, “Haklısın, fazla düşünmeye gerek yok. Hadley deposunun veya imalathanesinin cehennemin dibine kadar yolu var.”

Eski Ford’la Hadley’s Depository’e geldiklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Blake arabayı döndürüp yana çekti. Her ikisi de koyu renk pantolon ve kazak giymişti. Arabadan inmeden oturdukları yerde yüzleri-

ne kayak maskeleri geçirdiler. Dillon el çantalarının birinden bir Browning çıkararak pantolonun arka kemerine yerleştirdi.

Blake'e, "Öteki çantayı getir," dedi. "Semtex'leri de."

Karşılarında beş metre yüksekliğinde bir duvar vardı. Dillon, Blake'in basıp yükselmesi için ellerini birleştirdi, onun tırmanmasına yardım etti. Sonra çantayı ona uzattı. Blake'in eline tutunarak kendini yukarı çekti. İkisi birlikte kendilerini bahçeye bıraktıklarında yağmur yağmaya başlamıştı.

Dillon, "Hadi başlıyoruz," dedi.

Gerçekten de avlunun öteki ucunda, ışıkları yanmakta olan bir ofiste iki muhafız vardı. Dillon ve Blake nasılsa açık bırakılmış fabrika kapısından içeri süzöldüler. Ana binada imalatta kullanıldığı belli olan bir sürü komple donanımlı makine ve alet gördüler. Büyük fiçiler, istiflenmiş şişeler. Şişelerin üzerine yapıştırılmış ilginç ve egzotik etiketler.

Dillon şişelerden birini çekip aldı, okudular. Üzerinde "*Highland'in Gururu Eski İskoç Viskisi*" yazılı bir etiket vardı.

Blake, "Buna inanan her şeye inanır," dedi.

"Evet, tamam. Hadi bitirelim şu işi."

Dillon omuzundan sarkan çantayı açtı. Blake'in bulduğu birkaç adet Semtex patlayıcı çubuğu çıkardı. Ana kısmı geçerek bombaları yerleştirdi.

Blake, “Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu.

“On dakika. Hadi önce muhafızları çıkartalım buradan, sonra devam ederiz.”

Kapı açılıp maskeli adamlar içeri girdiğinde iki muhafız kâğıt oynamaktaydı. Dillon onların silahlarını aldı.

“Yaşamak istiyorsanız acele edin ve kendinizi sokağa atın,” dedi.

Adamlar hiç itiraz etmediler, kendilerine söyleneni aynen uyguladılar. Hep birlikte ön kapıdan çıkmalarından iki dakika sonra saatli Semtexler infilak etti ve fiçilerdeki viskiler tutuştu.

Dillon, yanındaki muhafızı yakasından tuttu. “Dinle,” dedi. “Bir mesaj götüreceksin. Polise değil. Jack Fox’a. Bu daha başlangıçmış dersin, Katherine Johnson için. Anladın mı? Hadi şimdi koşun ve işinizi yapın.”

Dediğini hemen yaptılar. Koşmaya başladılar.

Dillon ve Blake arabayı çalıştırıp az ötede tekrar park ettiler. Yükselen alevleri seyrederek itfaiyenin gelmesini beklemeye başladılar.

Blake, “Tuhaf ama kendimi hiç te suç işlemiş biri gibi hissetmiyorum,” dedi.

“Neden hissedeceksin ki? Fox zaten alçak bir katil.”

“Ben Başkan’ın adamıyım Dillon, sen de İngiliz Başbakanı’nın.”

“Umurumda bile değil. Şöyle veya böyle, Fox yerin dibine batacak.”

Ertesi sabah Jack Fox, Trump Tower'a, Don Marco'nun evine gitti. Don Marco onu özel olarak çağırtmıştı. Yaşlı adam şöminenin önündeki koltuğuna oturmuş kahvesini içiyordu.

"Kötü bir geceymiş ha, öyle duydum Jack."

Fox önce tereddüt etti ama sonra az bir şey doğru söylemenin işi en iyi şekilde idare etmek olduğuna karar verdi. "Evet, dayı. Yangın tüm binayı mahvetti. Alaktan sigortalıydı."

Don Marco, "Sigortalı olan yalnızca makinelerdi, birkaç milyon değerindeki içki değil," dedi. Sonra başını salladı. "Büyük şanssızlık. Gene de böyle şeyler oluyor işte. Eklemek istediğin başka bir şey yok mu Jack? Bana söylemek istediğin herhangi bir şey?"

Fox gene tereddüt etti sonra, "Hayır, dayı yok," dedi.

"İyi öyleyse, sonra gene görürüm seni."

Fox çıktı. Bir süre sonra Falcone içeriye başını uzattı. "Don Marco?"

"Gitti mi?"

"Evet."

"İyi. Güvenlik görevlisini getir bana. Yeğenim bana ondan söz etmeyi unuttu Aldo."

"Üzüntü duyulacak bir durum bu, Sinyor."

"Ama sen unutmadın Aldo. Sana teşekkür borçluyum."

Bir fincan kahve daha aldı. Bir dakika sonra da Falcone güvenlik görevlisini getirdi.

"İsmin nedir?"

"Mirabella, Sinyor."

“Bu iyi, memleketlimiz oluyorsun. Şimdi neler olduğunu bana da anlat.”

Mirabella anlattı.

Don Marco, “Maskeli adam ne söyledi sana, bana bir daha tekrarla.”

Mirabelle kepini ellerinde buruşturup duruyordu. “Dedi ki, ‘söyleyeceklerimi polise değil, Jack Fox’a söyle, bu yalnızca bir başlangıç. Katherine Johnson için.’ ”

“İyi, teşekkür ederim.” Falcone’ye döndü. “Gerekeni yap, sonra buraya gel.”

Yirmi dakika kadar sonra Falcone döndü. Don, pencerenin yanında durmuş elindeki püroyu çevirip duruyordu. Falcone onun sigarını yakmak istedi. Don Marco gülümsedi.

“Sen iyi bir çocuksun Aldo, baban en güvenilir adamlarımdan biriydi. Virelli domuzu şu Palermo seyahatinde onu öldürene kadar,” dedi. “Baban her zaman bana sadıktı. Sadakat her şeydir.”

“Mutlaka, Don Marco.”

“Peki öyleyse, sadakat şimdi nerede? Sen ve yeğenim arasında. Hani siz çocukluk arkadaşısınız?”

“Lütfen, Don Marco.” Falcone ellerini havaya kaldırdı. “Benim size olan sadakatim her şeyden önde gelir.”

Don Marco onun sırtını okşadı. “Sen beni çok rahat ettiriyorsun Aldo. Jack’in işlerine bakmaya devam edeceksin. Bunu söylemeye gerek yok. Ama bütün olup biteni bana söyleyeceksin, tamam mı Aldo?”

“Her zaman, Sinyor.”

“İyi. Hadi şimdi git.”

Jack Fox, Four Seasons Otelі’nin şık restoranında *harika kişiler, iyiler, pek-o kadar-iyi-olmayanlar* arasında oturmuş şampanya içiyor ve bir gece evvel olanları hazmetmeye çalışıyordu. Özellikle Mirabella ile yaptığı konuşma çok sinir bozucuydu. Malum nedenlerden ötürü, Don Marco’ya ondan hiç söz etmemişti. Falcone ve Russo az ileride duvara yaslanmış duruyorlardı.

Bir garson yaklaştı. “Misafirleriniz burada, efendim,” dedi.

“Misafirlerim mi?” Fox başını kaldırdı. Dillon’la Blake aniden ortaya çıkıverdiler. Falcone hemen bir adım ileri çıktı. Fox ona eliyle geride kalmasını işaret etti. Oturdular. Dillon şampanya şişesine uzandı. Biraz içti, başını salladı sonra Blake’e dönerek, “Adamın hiç zevki yok,” dedi.

Fox, “Tamam, başlayın bakalım. Kim olduğunuzu biliyorum. Sen Blake Johnson’sın. Beyaz Saray’da görevlisin. Sen de Sean Dillon’sın. Eskiden IRA’daydın, şimdi Başbakan için çalışıyorsun. Doğru mu?”

Blake, “İnanılmaz, ne kadar da iyi bilgi edinmişsin,” dedi.

“Edindim çünkü her yere ulaşabilirim. Bilgisayarın kötü yanı nedir bilir misiniz? En girilemeyecek sanılan bilgilere bile ulaşan dehaların bulunmasıdır. Bu dehalardan biri benim adamımdır. Bu yüzden benimle oynamaya kalkarsanız sizi doğduğunuza pişman ederim.”

“Biz de o zaman Don Marco’ya gideriz.” Dillon omuzlarını silkti. “Ha sırası gelmişken, kimse eski IRA olmaz Fox. Bir giren bir daha çıkmaz. Ben gerçekten kötü haber sayılıyım evlat. Neden biliyor musun? Çünkü yaşamışım veya ölmüşüm, benim için farketmez.”

“Belki ölüm konusunda ben sana yardımcı olurum.”

Blake, “İngiliz Ordusu ve SAS Dillon’ı yirmi sene yakalayamadı, senin de pek şansın olduğunu sanmam. Aslında şansın hiçbir konuda pek iyi gitmiyor bugünlerde, ne dersin Jack? Solazzo imparatorluğunun göstermelik yüzü olduğunu biliyoruz ama Brooklyn’de ucuz içki imal eden ve depo diye yutturduğu işyerini de biliyoruz.”

Dillon, “Ya! Orası dün gece uçurulan yer değil miydi? Ne tesadüf.” Tatlı tatlı gülümsedi. “Cebine nakit para akışı biraz yavaşlayacak artık sanırım.”

Fox, “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Benim orayla bir ilgim yoktu.”

“Bence vardı.” Blake devam etti. “Ayrıca, Asya’daki banka iflasında kaybettiğin paralar. Onlar ailenin paralarıydı. O paralarla yatırım yapmaya hakkın yoktu. Don Marco izin vermeden böyle bir şey yapamazdın. İzin verdiğini de sanmıyorum. Ne dersin?”

Fox hiç kızmamış gibi sakın sordu. “Siz lafı nereye getirmeye çalışıyorsunuz?”

“Don Marco’yla olan ilişkilerinde boğazına kadar boka batmış olduğuna. Tabii bütün o paraları en kısa zamanda yerine koyamazsan.” Dillon gülümsedi. “Ve biz de koyamaman için elimizden geleni yapmaya kararlıyız.”

Fox, Falcone'ye döndü. "Aldo, kır şu piçin sağ kolunu."

Falcone ileri doğru bir hamle yaptı. Aynı anda Dillon'ın sol ayağı Sicilyalı'nın sağ dizini tekmeledi. Blake de ceketinin altından bir Walther çıkarıp masanın üzerine koydu. Falcone, tek dizinin üzerine yere çökmüş düşmemek için masaya sarılmıştı. Kendini yukarı çekti. Russo sağ eliyle sol kolunun altında duran silahı kavradı.

Blake, "İstediğin bu mu?" diye sordu. "OK Coral'da silahlı bir çatışma."

"Hayır, istediğim bu değil. Defolun şimdi. Çatışmayı daha uygun bir zamana bırakalım."

"Memnuniyetle."

Blake ayağa kalktı. Dillon da arkasından doğruldu. "Televizyonda izlediğim eski bir filmde söyledikleri gibi "Cehennemde yapılacak toplantımıza kadar."

Fox, "O günü sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

Blake ve Dillon arkalarını dönüp çıktılar.

Falcone, "Depoları biliyorlar," dedi.

"Depoları herkes biliyordu. Biz bir sürü kulübe içki veriyorduk, hatırlasana. Bir olayı yalnız bir kişi biliyorsa, ona o zaman sır denilir."

"Başka bildikleri şeyler de var mıdır dersin?"

"Hayır, blöf yapıyorlardı. Hadi yürü. Londra'ya hareket ediyoruz az sonra." Fox kadehindeki şampanyayı bitirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bu nesne de gerçekten berbat."

Ferguson'la Hannah kapıda göründüklerinde Dillon ve Blake, Plaza'nın barında oturmuş, İrlanda viskisi ve çay içiyorlardı.

Ferguson, "Aman Tanrım," dedi. "Siz burada oturmuş gönül eğlendirirken Yüzbaşı Harry Parker'ın söylediğine göre, dün gece birileri Bay Jack Fox'un kanundışı içki imalathanesini kundaklamış."

"Deme yahu?" Dillon başını salladı. "Ne kötü, değil mi?"

Hannah, "Artık bizimle dönüyorsundur, değil mi Dillon?" diye sordu.

"Neden olmasın? Buradaki işim şimdilik bitti nasıl olsa."

Ferguson, "Bak Dillon, seni Sırlardan kurtarıp yanıma aldığım zaman eski hatalarını silme olanağı tanımıştım," dedi.

"Evet, öyle yapmıştın."

"Ama sen hâlâ bildiğini okumakta devam ediyorsun."

"İrlandalılar böyledir işte."

Ferguson, "Sean, artık benim için çalışıyorsun bunu sakın unutma. Mantık dahilinde ne istiyorsan yap ama benim her şeyden haberim olsun lütfen."

"Tanrım neler duyuyorum, General sizi hiç hayal kırıklığına uğratar mıyım ben? Yalnız bir şey vardı."

"Neymiş o?"

"Jack Fox'u ve Solazzo ailesini tamamen ortadan kaldırıncaya kadar bu işin ucunu bırakmayacağım. İrlanda'da, Londra'da, Beyrut'ta... nerede olursa." Dillon, Blake'e döndü. "Sence bir sakıncası var mı?"

“Hiç yok. Gerekirse ben de yarın Başkan’a çıkar istifamı veririm.”

Ferguson dönüp gülümsedi. “Mükemmel. Son derecede harika.” Sonra birden ciddileşti. “Şaka bir yana, bu olayda ben de sizi onaylıyorum. Benimle bağlantı kurmak istediğinizde Dedektif Bernstein’ı arayacaksınız. Bölüm emrinizde olacak.”

Gitmek üzere doğruldu. Dillon, “Büyük adam olduğunuzu biliyordum zaten General,” dedi.

“Ne de olsa ben de yarım kan *İrlandalıyım*.”

“Öyleyse rahatça işime bakabilirim.”

“Sonuna kadar. Fox’u ve aileyi bir an önce ortadan kaldırın Dillon.”

“Oldu bilin.”

“Bir şey daha var. Fox’un bizim hakkımızda bu kadar çok şey bilmesi çok kötü. *Doğru dehayı bulduğunuzda, istediğiniz her bilgiye ulaşabilirsiniz* gibi bir laf etmişti sanırım.”

“Evet.”

“İşte ben de Londra’da böyle bir dahi tanıyorum.”

Hannah Bernstein gülümsedi. “Bu sakın Roper olmasın efendim?”

“Ta kendisi. Dedektif, tanıştırmamanın doğru zamanda yapılmasına dikkat edin, olur mu?”

Hannah Bernstein başıyla onayladı.

“Güzel. Evet –Ferguson ayağa kalktı – gitme zamanı. Sizi sonra görürüz, gidiyor muyuz Dedektif?”

Çıktılar. Dillon, Blake’e döndü. “Sen bu konuşmalara pek karışmadın. Planın nedir?”

“Önce Başkan’la durumumu ayarlamam gerek.”

“Sonra?”

“Fox piçini vurmaya Londra’dan başlarız.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Cazalet, Nantucket’ta ailesinin evine gitmişti. Blake onun dönüşünü bekleyemedi. Otoritesini kullanarak bir helikopter hazırlanmasını emretti ve Nantucket’e uçtu.

Başkan, Retriver cinsi sevgili köpeği Murchison’la deniz kenarında yürüyüş yapıyor, Clancy Smith de onları biraz arkadan takip ediyordu. Denizin rengi grileşmiş, kocaman dalgalar sahili dövüyordu. Hafif bir yağmur serpiştirdi. Başkan, Harry Parker’dan gelen faksı beşinci defa okudu. Uzaklardan bir homurtu duyuldu. Clancy elini kulağına götürüp ağzındaki alıcıya bir şeyler söyledi. Sonra başını kaldırdı. “Başkanım, helikopter burada. Blake gelmiş,” dedi.

“Güzel. Eve dönelim.”

Blake’i gördüklerinde yolu neredeyse yarılamışlardı.

Başkan, “Bize biraz izin ver Clancy,” dedi.

Başkan’la Blake dalgaların yanı sıra yürümeye başladılar. Murchison denize girip girip çıkıyordu. “Akılsız hayvan, şimdi onu yıkamam gerekecek.”

“Öyle görünüyor, deniz suyu cildine zarar verir değil mi?”

Başkan, Clancy’ye sigara istediğini işaret etti. Adam rüzgârdan korunarak ona bir Marlboro yakıp uzattı.

Cazalet elindeki faksı Blake'e uzattı. "Korkarım, arkadaşın Harry Parker'a biraz fazla yüklendim. Bu üzücü olayda neler olup bittiğini bana anlatmasını istedim. Detaylı olarak."

"Ve o da size anlattı." Blake gülümsedi. "Tabii anlatacaktı. Ne de olsa ona Başkanlık tezkeremi göstermiştim. Size çalıştığını biliyordu. Şimdi her şeyi biliyorsunuz Başkanım."

"Evet. Kötü bir olay. Tek iyi yanı, General Ferguson ile Dedektif Bernstein'ın sana destek olmak için buralara kadar gelmeleri."

"Ve Sean Dillon'ın."

Cazalet gülümsedi. "Evet. Tam Dillon buradayken Fox'un depolarının yangında yok olması ne büyük bir tesadüf değil mi? Her zamanki gibi."

"Başkanım."

"Tamam Blake. İzin ver ben konuşayım önce. Son zamanlarda yorgun görünüyorsun. Sanırım biraz dinselensiyorsun iyi olur. Bir ay kadar diyorum. Seyahat etmelisin. Londra'ya git mesela. Avrupa'ya. Biraz gez, değişik yerler gör. Hmmm? Çalıştığın bölüm emrindedir."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum Başkanım."

Cazalet ciddi bir ifadeyle, "Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedi. "Eğer Dillon ve sen o alçakları yakalarsanız hepimiz için iyi olur." Sonra şakacı bir gülüşle, "Tabii, bu tatilden tek parça dönemezsen bu beni ciddi bir şekilde rahatsız eder. Ona göre."

"Anlıyorum, Başkanım. Gayret edeceğim."

"İyi." Cazalet sigarasını dalgalara fırlattı. "Gel şimdi benimle evde yemek ye, sonra da yola çıkarsın."

Falcone, Don Marco'nun Trump Tower'deki evindeydi. Four Seasons Oteli'ndeki olayı anlatırken yaşlı adam dikkatle onu dinliyordu. Falcone konuşmasını bitirdikten sonra, 'anlıyorum' anlamında başını salladı.

"Yeğenim ne yapmayı düşünüyor?"

"Londra'ya uçuyoruz."

"Gulfstream'ı Jack mi kullanacak?"

"Evet, Sinyor." Falcone biraz tereddüt etti. "Londra'ya gideceğimizi bilmiyor muydunuz efendim?"

"Jack hazır olunca her şeyi anlatır sanırım. Sende şifreli cep telefonu numaram var Aldo. Beni her şeyden haberdar edersin. Jack'in neler yaptığını harfi harfine bilmeliyim." Elini uzattı. Falcone uzatılan eli öptü ve çekildi. Don Marco kalktı, piyano'ya yaklaştı. Üzerinden Jack Fox'un fotoğrafını alarak baktı. Denizci üniforması içinde bir savaş kahramanı.

Yavaşça, "Ne yazık," dedi. "Oysa her şeyi var, ne yapalım ki, aptallık ve kibir de dahil bu her şeye."

Fotoğrafi tekrar piyanonun üzerine yerleştirdi ve odadan çıktı.

LONDRA

ERTESİ sabah, Ferguson'un uçağı, Farley Havalanı'na indi. Kokpitte her zamanki gibi Hava Teğmeni Lacey ve Parry vardı. Uçakta bir de Madoc adında Havacı Çavuş bulunuyordu. Yolcuların gereksinimleri için oradaydı.

Gene soğuk bir mart günüydü. Yağmur, beklemekte olan Daimler'in üzerine kırbaç gibi iniyordu. Dördü-Ferguson, Dillon, Bernstein ve Johnson-merdivenlerden inerken Madoc onlara bir şemsiye getirdi ve arabaya kadar ıslanmadan gitmelerini sağladı. Hep birlikte Daimler'e sığıştılar. Ferguson arabadan pilotlara seslendi. "Sizlerle ihtiyacım olabilir, başka plan yapmayın." İkisi de saygıyla gülümsedi.

Lacey, "Emredersiniz efendim," dedi.

"Ha, bir konu daha var Lacey... Sanırım artık doğru üniforma giymelisin." Afallayan Lacey, "General?" dedi.

"Bugün ilan edilen terfiler listesini bir kontrol et bakalım Lacey. Seni filo başkanlığına aday göstermiştim. İlk defa olarak Savunma Bakanlığı akıllıca bir iş yaptı ve teklifimi kabul etti. Ayrıca benim için yaptığınız tehlikeli işleri göz önüne alarak ikinize de Hava Kuvvetleri Haç Madalyası verildi."

Pilotlar bakakaldılar. Nihayet Parry, “Aman Tanrım,” dedi. “Teşekkürlerimizi kabul edin lütfen efendim. İçten teşekkürlerimizi.”

“Saçmalamayın da birer içki içerek kutlayın bunu.”

Ferguson arabanın kapısını kapattı, hareket ettiler. Dillon, “Ne düşünüyorum biliyor musun General, sen aslında duygulu birisin.”

“Aptalca konuşma Dillon. Adamlar bunu zaten hak etmişlerdi.” Ferguson, Hannah’ya döndü. “Bu ikisini Dillon’ın evine bırakacağız sonra Cavendish Meydanı’na, evime gideceğiz. Sen hemen Roper’i ara ve bir toplantı ayarla.”

Blake, “Biri bana bu Roper dediğiniz adam hakkında bilgi verebilir mi?”

Hannah, “Ben anlatayım. Beyaz Saray Bağlantısı’nı ve Lady Helen Grant’i hatırlar mısın? Hani bilgisayarı kötü emelleri için kullanmak istemişti.” Hannah sözlerine devam etti. “Bu konuyu araştırmak için kadının organizasyonunun Londra şubesini aramışlar, onlar da işi en iyi yapacak kişi olarak Roper’i göndermişlerdi.”

Ferguson, “Roper inanılmaz bir adamdır,” dedi. “Kraliyet istihkam biriminde yüzbaşıydı. Bomba imha etmekte üzerine yoktu. Askeri Haç ve George madalyaları ile taltif edilmiş, sonra dikkatsizleşmişti. Belfast’ta küçük, aptal bir bomba onu tekerlekli sandalyeye mahkum etti. Ondan sonra bilgisayarlar Roper’in tüm dünyası oldu ve bilgisayar konusunda gerçek bir dahi olduğunu ispatladı. Lady Helen Grant’in de sonunda anladığı gibi.”

Blake, Lady Helen ve Beyaz Saray Bağlantısı'nı hatırlayarak sessiz kaldı. Olay az kalsın bir facia ile neticeleniyordu. Demek Roper o işi halleden bilgisayarıcıydı.

“Tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Taksi Stable Mews’a saptı, Blake’le Dillon arabadan indiler. Hannah, “Roper’i hemen arıyorum,” dedi.

Blake çantaları içeri taşıırken Dillon kapıyı açıp ona yolu gösterdi. Dillon’ın evi Viktorya tarzı küçük bir evdi. Ahşap zemin üzerine gelişigüzel atılmış Türk halıları eve renk katıyordu. Oturma odası çok iç açıcıydı. Siyah deri kanepeler ve koltuklar vardı. Aralarına gene halılar serpiştirilmişti. Şömine’nin üzerinde nefis bir tablo duruyordu.

“Tanrım, işte bu harika.”

“Atkinson Grimshaw’un. Büyük bir ressam, Viktoryan. Resmi bana Liam Devlin vermişti. Onu hatırladın mı?”

“Nasıl unutturum? Liam kığımızı kurtarmıştı. Hâlâ ortalıklarda mı?”

“Doksanına geldi ama hâlâ yetmiş beşinde olduğunu hayal ediyor. Gel de sana odanı göstereyim. Sonra meydanın öteki yanındaki *Kralın Kellesi*’ne gideceğiz. İngiltere’nin en iyi yemek yapan barı orasıdır.”

“Sean, oranın ne kadar iyi olduğunu bilirim. *Kralın Kellesi* için iyi değil, harika yemek yapan yeridir bile diyebilirsin. Hadi düş önüme de gidelim.”

Kralın Kellesi Barı’nda oturmuş, Guinness içip çoban böreği yiyorlardı. Dillon’un şifreli cep telefonu

hafifçe çaldı. Arayan Hannah'ydı. "Roper'le görüştüm. Regency Meydanı'nda oturuyormuş, size sekiz yüz metre uzaklıkta."

"Hemen gidelim mi?"

"Hayır, egzersiz olsun diye kendi gelmek istiyor. Tekerlekli bir sandalyesi var. Elektrikle çalışan bir sanat eseri. Sakat olarak algılanmaktan nefret ediyor."

"Elbette. Mesajı aldım, hayatım."

"İki buçukta da Stable Mews'da olacak."

"Onu bekliyoruz."

"Bir şey daha var. Özel Bölüm bilgisayarına girdim; bilin bakalım, bu akşamüstü Gatwick Havaalanı'na kim geliyor? Jack Fox, Aldo Falcone ve Giovanni Russo."

"Ferguson olsa, *aman ne hoş* derdi şimdi. İlginç şeyler olacak."

Dillon telefonu kapattı. Blake'e dönerek Hannah'yla konuştuklarını anlattı.

Bir saat sonra Blake, Stable Mews'ta oturma odasında camın önünde oturmuş sokağa bakıyordu. Tuhaf görünüşlü genç bir adamın oturduğu elektrikli bir tekerlekli sandalyenin geldiğini gördü. Adamın üzerinde lacivert bir ceket vardı. Boynuna beyaz bir eşarp bağlamıştı. Blake hole girdiğinde Dillon kapıyı çoktan açmıştı bile.

"Merhaba Bay Dillon. Yüzünüzü bilgisayar ekranından tanıyorum. İsmim Roper."

Roper'in omuzlarına kadar uzun saçları, içeri çökük şakakları ve çok mavi gözleri vardı. Yüzünde yara

izlerinden bir maske oluşmuştu. Yanık yaraları olduğu belliydi.

Dillon gülerek, “İçeri gel,” dedi.

“Basamağı atlatmama yardımcı olursan hemen gelirim. Bu aletlerin beceremediği tek şey bu.”

Dillon ona basamağı atlaması için yardım etti sonra iskemleyi koridor boyunca iterek mutfığa götürdü. Blake de arkalarından geldi.

Roper, “Bir fincan sıcak çaya hayır demem,” dedi. Blake’e döndü. “Nasılsınız?” Blake gülümsedi. Roper, “Yoksa size “*efendim*” diye mi hitap etmeliyim?”

“Elbette. Rütbem seninkinden yüksek.” Gülüştiler.

Kırk beş dakika sonra her şeyi detayları ile anlatmış ve ondan neler istediklerini sıralamışlardı. Roper, “Güzel,” dedi. “Tüm bilgilere girerim. Solazzo ailesi, Jack Fox, Colosseum işletmesi, bu Jago Kardeşler. Ha, bir de Brendan Murphy vardı değil mi? Adını İrlanda görevimden biliyorum. Hatırladığım kadıyla zor bir adam.”

“Hayır, Brendan zor değildir. Brendan bir fanatiktir.” Dillon devam etti. “Eskiden onunla işlerim olurdu. Barış süreçlerinden nefret eder. Duyduğuma göre savaşın başlayacağını ümit ediyor ve o zamana kadar silah depolama işleri yapıyormuş – daha da kötüsü Saddam’la ilişkisi olduğuna dair imalar var. Beyrut’ta da bazı işler çeviriyormuş.”

“O zaman Lisburn’deki Ordu Karagâhına, RUC’a, Dublin’deki Garda’ya, hatta Güvenlik Servisi’ne bile girmem gerekecek.”

“Gerçekten bütün bu saydıklarının bilgisayarlarına girebilir misin?” Dillon inanamamıştı.

“Dillon, istersem senin bölüme bile girebilirim. Bunu Ferguson da bilir. Kısaca Tanrı’nın eliyim ben, siz işi bana bırakın.”

Blake, “Tamam. Ha, bir şey daha var. Fox bu akşamüstü Londra’ya geliyor. İki goriliyle birlikte.

Roper, “Falcone ve Russo,” diye tamamladı. “Kendilerini Mafyanın sert adamları sanıyorlar. Sevsinler. Ben on bir sene İrlanda üzerine çalıştım. Tuhaftır ama insan zaman zaman düşmanlarını takdir edebiliyor. IRA ve Bağımlılar-Loyalistler. Gerçekten sert adamlardır onlar. Oysa bu ikisi Derry veya Belfast’ta yarım saat bile dayanamazlar.”

Blake, “Peki, şimdi ne yapıyoruz öyleyse?” diye sordu.

“Evet, anladığım kadarıyla, Colosseum iyice zarar görsün istiyorsunuz.”

“Aynen öyle.”

“İyi. O zaman beni sokağa kadat itiverin de hemen eve gidip bunu organize edeyim.”

“Yapabileceksin yani?”

Roper onu başıyla onayladı. “Mesele değil. Tanrı kötülerin dünyayı ele geçirmesini isteseydi bazı kimse-
lere beyin vermezdi.” Dillon’a döndü. “Sizi altıda Re-
gency Meydanı’ndaki evimde bekliyorum. Sonra söyle-
ceklerimi yürürlüğe koyarsınız. Uygun mu?”

“Harika.” Sonra gülümsedi. “Yani uygun olacağı-
na eminim. Hadi işe koyulalım.” Dillon, sandalyesini
itererek Roper’i uğurladı.

Roper'in evi Regency Square'de bir binanın birinci katındaydı. Kapısının önü tekerlekli sandalye rahat girsin diye biraz meyille yükseltilmişti. Evin içinde de banyo-dan mutfığa kadar her yer Roper'e göre ayarlanmıştı. Oturma odası olması gereken yerde bir nevi bilgisayar laboratuvarı kurulmuştu. Bir tezgâhın üzerine her türlü alet ve makine kolay ulaşılacak şekilde yerleştirilmişti.

Dillon, Blake ve Hannah Bernstein geldiklerinde onlara kapıyı Roper açtı. "Merhaba, hoşgeldiniz," diyerek hepsini içeri aldı. Önden giderek oturma odasına giden yolu gösterdi. Sonra, "Evet, herkes hazırsa başlıyoruz," dedi. Bilgisayarın klavyesini tuşladı. Ekran dolmaya başladı. "Colesseum Kumarhanesi, Smith Sokağı. Genel Müdür Angelo Mori. Muhafızlar: Franceso Cameci, Tino Rossi." Tüm fotoğraflar belirdi. Bir süre sonra klavyeyi tekrar klikledi. Bu sefer de birinci katın planları görüntüye geldi.

Blake, "Ne çok güvenlik sistemi var," dedi.

"Nerelerden gireceğini bilersen mesele yok."

Ferguson Roper'e döndü. "Planı yaptın sanırım," dedi. "Gayemiz nedir? Nereden başlıyoruz?"

"Anlatıyorum. İyi bir kumarhane dürüstlüğü ile tanınır. En ufak bir skandal kıvılcımı görülürse derhal *Oyun yasası* müdahale eder ve kumarhane kapatılır.

Bir sessizlik oldu. Dillon, Tamam da o kıvılcımı nasıl sağlayacağız?" diye sordu.

"Bu gece orada olmanız o kıvılcımı sağlayacak. Dediklerimi yapmayı kabul ederseniz elbette."

“Yani işin üzerine hile yaparak gidersek mi demek istiyorsunuz, Yüzbaşı?” Bunu Hannah sormuştu.

“İşi ancak hile bitirir. Siz bu alçağı istiyorsanız doğrudan boğazına saldırmanız gerek.”

Dillon, “Benim için uygun. Dedektif Bernstein’ın da bildiği gibi, Tuğgeneral Ferguson bana bölümün tüm olanaklarını kullanma izni verdi. Planınızı dinleyelim bakalım.”

“Plan çok basit. Dünyadaki en eski şans oyunu nedir? Hani Roma imparatorluğu zamanında da sevilirdi, şimdi de en sevilen kumardır.”

Blake gülümsedi. “Barbut mu?”

“Evet. Zarı atar ve doğru sayıların gelmesi için dua edersin. İnsanlar buna bayılır.”

“Zarlarla ne yapmamızı istiyorsun?”

“Sizden zarları istiyorum çocuklar. Bana oradan birkaç tane zar çalacaksınız.”

Blake, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü her gazinonun kendine özgü zarı vardır. Amblemlili. Başka yerde eş olmayan. Onlara bakarak ay-nılarını kendi tezgâhımda imal edebilirim. Tabii gerçeklerinden küçük bir farkları olacak. İçlerine bir demir parçası yerleştireceğim ve onlar böylece hileli zar olacaklar. Kumar dünyasında bu hileli zarları bilmeyen yoktur. Eğer bir kumarhane hileli zar kullanıyorsa neticede bahis sahipleri oyunu kaybederler.”

Blake, “İyi de Colosseum’un kumarhanesinde bu zarları nasıl kullanıracaksın?” diye sordu.

“Kumarhanenin özel zarlarını işte bu yüzden istiyorum zaten. Sen veya Dillon oyuna katılacaksınız. Sı-

ranız gelince krupiyeye size zarları verecek, onları avucunuzda saklayıp benim yaptığım hileli zarları kullanacaksınız. Üzerlerinde aynı amblem olduğu için herkes onları kumarhanenin malı sanacak. Tabii bu talihsiz(!) duruma diğer oyuncuların da dikkati çekilecek. Sonuç kumarhane için en iyi şartlarda bir yıkım olabilir.

Dillon, “Seni şeytan seni!” dedi.

“Sanırım, oyuna Blake’le ikiniz katılırsınız Dillon. Böyle bir şeyi Hannah’ya teklif bile edemem.” Hannah’ya dönerek gülümsedi. “Senin rabbi torunu bir Ortodoks Yahudi olduğunu biliyorum,” diye ilave etti.

Hannah gülümsedi. “Dedem sizi şaşırtabilir, harika poker oynar kendisi.”

Dillon, “Plan bence uygun. Biz katılırız. Evet, planın devamı nedir?”

Jack Fox o akşam saat onda, peşinde Falcone ve Russo ile Colosseum’a geldi. Kapıda iriyarı, takım elbise bir görevli onları durdurdu.

“Üyelik kartınız.”

Fox, “Bana gerekmiyor,” dedi. Gazino’nun sahibiyim.”

“Çok komik.”

Gazino fedaisi Fox’un omzuna elini koymuştu bile. Russo görevliye, “Kolunu kırarım senin, bunu mu istiyorsun?” dedi. “Çek elini, şu anda hayatının en büyük yük yanlışı yapıyorsun.”

Tam o sırada içerden bir ses, “Sinyor Fox, bu ne şeref,” diye seslendi. Genel Müdür Angelo Mori telaşla

merdivenlerden indi. Arkasından da iki fedaisi. “Bir problem mi var efendim?”

Fox, “Hayır, her şey yolunda,” dedikten sonra kendisini durduran gorile dönüp gülümsedi. “İyi çalışıyorsun, Henry.” Sonra cüzdanından bir elli poundluk çıkartıp Henry’nin göğüs cebine soktu. “Aslına bakarsan harika iş yapıyorsun. Başka biri gelip te buranın sahibiyim derse hayalarına iyi bir tekme atarsın, tamam mı?”

Henry’nin alnında boncuk boncuk ter belirmişti. “Evet efendim. Siz nasıl emrederseniz,” diyebilirdi.

İçeri girdiler. Ana salon kalabalıktı. Burada her tür oyun oynanmaktaydı. Fox beğenerek başını salladı. “İyi görünüyor. Para akışı nasıl?”

“Mükemmel, efendim.”

Fox, Mori’nin fedailerine döndü. Cameci ve Rossi’ye. “Sizlerde bir yaramazlık yok, değil mi?” Cümleyi İtalyanca söylemişti.

Rossi, “Yok efendim. Don Marco nasıllar?” diye sordu.

Soru fazla samimi gibi görünse de aslında değildi çünkü Rossi de Solazzo ailesiyle aynı kasabadan, Sicilya’daki Corleone’dendi.

“Kendisi iyidir. Ayrıca ilgine teşekkür ederim.” Mori’ye döndü. “Şimdi yoldan geldik. Açlıktan ölüyorum. Restoran açıktır umarım.

“Sizin için her zaman açıktır Sinyor.”

“Mükemmel. Louis Roederer Kristal istiyorum, doksan-dokuz. Yanında somon füme, omlet ve doğranmış soğan. Sağlığıma dikkat etmem gerek.”

“Zaten harika görünüyorsunuz Sinyor.”

“Görünüşe bakma. Bu akşam burada, Körfez Savaşı’nda sol yanına kurşun yarası yemiş tek insan benim Angelo. Kendime iyi bakmam gerek.”

Ana salondan geçip küçük restorana girdiler. Mori onları köşede güzel bir masaya götürdü.

“Burası iyi mi Sinyor?”

“Çok iyi. Falcone’la Rossi’yi yandaki masaya oturt. Onlar herhalde spagetti bolonez dolduracaklar midelerine. Olsun, ne isterlerse ver onlara.”

“Tabii, efendim.”

“Bir şey daha var. Jago Kardeşler’i bekliyorum. Tony ve Harold Jago.”

“Evet, efendim. Telefon etmişlerdi zaten.” Mori’nin yüzü sancılanmış gibi buruştu.

Fox güldü. “Feci insanlar, biliyorum. Seneler önceki Kray Kardeşler efsanesine bayılmışlar. Şimdi kendilerini Kray Kardeşler sanıyorlar. Ama Krayler bambaşkaydı, özeldi. Jagolar onlar gibi olamaz ama bizimle çalışacaklar. Geldikleri zaman buraya getir onları.”

Mori uzaklaştı. Fox bir sigara çıkardı. Falcone hemen atılıp onun sigarasını yaktı. “Sinyor, bu İngiliz piçleri canınızı mı sıktı?”

“Hayır. Çok gangster filmi seyretmişler ama işimizce yarıyorlar. Russo ile senin halledemeyeceğiniz bir şey yok. Bana bir Martini getir şimdi.”

Jagolar yarım saat sonra, tam Fox omletini bitirirken geldiler. Ağabey Harold kırk yaşlarındaydı, uzunca

boylu, saçları ağarmaya başlamış, yüzü çiçek bozuğuydu. Tony otuz yaşındaydı. Her anlamda Harold'dan küçüktü. Sağ yanağındaki jilet izi yüzünün şeklini bozmuştu. Tek ortak yanları, ikisinin de Savile Row takımlar giymiş olmalarıydı.

Harold, Fox'un elini sıktı.

"Merhaba Jack, seni gördüğüme çok sevindim." Fox, "Bana katılın. Londra'da İngilizlerin dediği gibi, bakarsınız önünüze cazip bir iş koyabilirim."

"Çok iyi olur." Harold bunu çok hevesli söylemişti. "O zırhlı araba işi ne güzeldi. Sihirbazlık yapar gibi. Kolay. Demek istiyorum ki gerçekten harika bir işti o." Tony'ye döndü. "Öyle değil mi Tony?"

Tony yabancılardan hoşlanmayan İngilizlerdendi. Ufak tefek, suratsız bir herifti. Sadece, "Sen öyle diyorsan, Harold," demekle yetindi.

"Evet ya, öyle diyor." Fox bunu ters bir tavırla söyledi sonra Falcone'ye dönerek parmaklarını şıklattı. "Evrak çantası."

Falcone bütün akşam evrak çantasını yanından ayırmamıştı. Masanın altından çıkarıp uzattı.

"İşte hepsi burada, sayfa sayfa tüm bilgiler. Adamlarını seçmeyi sana bırakıyorum Harold."

"İyi ama konu nedir?"

"Konu basit: Beyaz Elmas Şirketi'ne girilecek. St. Richard Rıhtımı'ndaki."

Harold dehşete kapılmıştı. "Ama bu olanaksız," dedi. "Orası bir kaleden farksızdır."

"Olabilir ama unutulmuş bir gerçek var var. Londra'nın alt yapısı labirent gibidir. Sayısız yeraltı nehri, ye-

raltı tüneli vardır. Bazıları yüzlerce seneliktir. Bunlardan biri St. Richard Rıhtımı'nın tam altına rastlar. Bu da bizim işimizi kolaylaştırıyor. Her neyse. Elindeki bilgilerde hepsi var. Sen iyice bak, incele; ilgilenmiyorsan ben başkasını bulurum.”

“Ne kadar?” Bu soruyu Tony sormuştu.

“En aşağı on milyon, belki daha fazla. Siz yüzde kırkını alıyorsunuz.”

Tony, “Elli,” dedi.

Harold, “Çenenı kapat Tony!” dedikten sonra Jack'e döndü. “Dosyayı inceleyeceğim Jack, ama sana şimdiden işi aldığımızı söyleyebilirim. Takımı ben kurarım.”

“Akıllı adamsın.” Fox gülümsedi. “Şimdi şerefe bir şişe şampanya açalım.”

Kumarhane gece yarısı ikide kapandı. Saat üçe gelirken, ana girişte televizyon seyreden güvenlik görevlisinden başka ortalıkta kimse kalmamış, her taraf sessizleşmişti.

Sokakta, bodrum girişinin yanında gri renkte, üstü kapalı bir British Telecom kamyoneti durmaktaydı. Kamyonetin arka kapısı açıldı. Blake Johnson, sarı iş yağmurluğu ve başında kaskı ile aşağı indi. Elinde iki tane kaldırma çengeli olduğu halde ilerledi ve yerdeki kanal kapağını kaldırdı. Dillon ona seyyar bir lamba ve üzerinde *Dikkat Tamirat Var* yazan kırmızı ışıklı bir uyarı levhası uzattı. Sonra birkaç bez paravan ve bir de yağmurdan korunmak için tente uzattı. Yanında bir yı-

ğın tel, şalter ve elektrik düğmesi vardı. Blake bunlarla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Karavanın içinde Roper, tekerlekli sandalyesinde çok basit gibi görünen bir bilgisayar setinin karşısında oturuyordu. Dillon siyah tişört ve bluciniyle Roper'in yanına çömelmişti. Roper tuşlara bastı.

"Nasıl görünüyor?"

Roper, "Buraya kadar çok iyi. Endişelenme, müthiş Roper hiç yanılmaz," dedi. Dışardan yavaşlamakta olan bir araba sesi geldi. Roper elini kaldırdı. "Bekle."

Blake tentenin altından başını uzatıp baktı. Yağmur deli gibi yağıyordu. Polis devriye otosuydu, yavaşladı, şöför mahallindeki polis Blake'e doğru eğilerek, "Sabahın bu saatinde yapılacak iş değil, kolay gelsin," dedi.

Blake becerebildiği en güzel İngiliz aksanıyla, "Sana da," diye cevapladı.

Polis gülümsedi ve oradan uzaklaştı.

Dillon, "Hadi başlayalım," dedi.

Roper, "Başlıyoruz. Tüm güvenlik sistemini bozuyorum ama yalnızca on beş dakika için. Acele etmen gerekecek. Ona göre," diye uyardı.

"Merak etme. Bana gösterdiğin bodrum katı planlarını defalarca inceledim. Nereye gittiğimi biliyorum."

"Bilsen iyi olur. Şimdi başlıyoruz. Ona kadar say ve bodrum kapısına in."

Ekranı değişik renkler yanıp söndü. Kırmızılar, yeşiller. Hafif bir ses duyuldu, sonra Dillon kamyonetten çıktı, Blake'in yanından geçti, maskesini yüzüne indirerek merdivenlerden bodrum katına indi.

Yanında küçük bir el feneri vardı ama kısık güvenlik ışıkları yeterli aydınlık sağladığı için kullanmasına gerek olmadı. Kameralardan çekinmiyordu. Roper'in dediği gibi, hepsi dondurulmuştu.

Bilgisayar ekranındaki planları hatırlayarak merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Mutfakları geçti. Ana girişten restorana girdi. Kapının yanındaki camlı bölmeyi olduğu yerden görebiliyordu. Güvenlik görevlisi görüntüsü kaybolan TV'yi tamir etmeye çalışıyordu.

Dillon, gölgeler arasından büyük oyun salonuna süzüldü ve aradığı masaya geldi. Masadaki tepsinin içinde zarları gördü. Muntazam sıralanmışlardı, onlara dokunmadı. Masanın sağ tarafında krupiyenin durduğu yerde diz çöktü ve orada duran zarlardan altı tanesini alarak cebine koydu. Döndü ve çabucak oyun salonundan çıktı.

Güvenlik görevlisi hâlâ TV ile boğuşuyordu. Dillon gene gölgelerden kayarak merdivenlerden indi, hızla alt katı geçerek kapıyı arkasından kapattı. Blake'in yanından geçerken, ona eliyle başardık işareti yapıp kamyonete girdi. Altı adet zarı cebinden çıkarıp Roper'in önüne, masaya bıraktı.

“Buyrun bakalım.”

Roper, “On üç dakika,” dedi. “İyi iş başardın.” Tuşları tıkladı ve arkasına yaslandı. “Her şey normale döndü işte,” dedi.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Toparlanıp gidiyoruz.”

Dillon maskesini çıkardı ve dışarı Blake'in yanına gitti.

“Plan işledi, Roper’in istediklerini aldım. Hadi gidiyoruz... Sana yardım edeyim.”

“Tamam.”

Dillon paravanları ve tenteyi katlayarak kamyonete yerleştirdi. Blake kanal kapağını kapattı. Birkaç dakika sonra oradan uzaklaşmışlardı.

Gene Roper’in Regency Square’deki evindeydiler. Onun tezgahın başında oturup büyüteçle zarları incelemesini seyrediyorlardı.

Blake, “Olacak gibi mi?” diye sordu.

“Elbette olacak dostum ama bir mükemmeliyetçi olarak ince bir işle uğraşırken yalnız olmayı tercih ederim. Onun için bana bir iyilik yapın ve kaybolun. Bu zimbirtıları yarın akşamdan önce kullanmayacağınıza göre dünya kadar zamanım var.”

Dillon, Blake’e işaret etti. Kalktılar. “Tamam öyleyse yarın görüşmek üzere.”

“Güle güle.” Roper onların varlığını unutmuştu bile. Kuyumcuların kullandığı cinsten elektrikli minik matkabı eline alıp işe girişti.

Ertesi sabah saat sekizde Dillon’ın telefonu çaldı. Ferguson, “Felaket detayları almadığıma göre, dün geceki işiniz yolunda gitmiş olmalı,” dedi.

“Tamamen yolundaydı. Devamı için Roper’i bekliyoruz.”

“Blake nasıl, ne yapıyorsunuz?”

“İyi, güzel bir İngiliz kahvaltısı etmeye *Kralın Kellesi*’ne gidiyoruz.”

Ferguson, “Acaba ben de mi gelseydim?” dedi. Gerçekten de yarım saat sonra yanında Hannah Bernstein olduğu halde onlara katıldı. Kahvaltı ısmarladılar. Ferguson, “Roper’i daha aramadınız mı?” diye sordu.

Garson büyük bir kahvaltı tepsisi ile gelirken Hannah, “Bırakalım da adamcağız biraz nefes alsın efendim,” dedi.

Dillon, “Hannah, sendeki domuz pastırmasını bana verebilirsin. Güzel Musevi adetlerin bozulsun istemem.”

“Ah Dillon! Ne kadar da iyisin.”

O anda kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Roper içeri girdi. “Harika kokuyor,” dedi. Garsona döndü. “Bana da aynından.”

Ferguson, “İnanılmayacak kadar iyi göründüğünü itiraf etmek zorundayım,” dedi.

Roper gülerek, “Yani bütün gece uyumamış bir sakata göre mi?” diye sordu ve cebinden altı tane zar çıkarıp masanın üzerine yuvarladı. Hepsi de bir rakamında durdu. “Yılan gözü denir buna.” Blake’e döndü. “Siz Vegas’ta böyle demez misiniz?”

“Aynen böyle deriz.”

“Mükemmel. Tanrı Jack Fox ve kumarhanesine yardım etsin bu akşam. Sanırım ben şahsen oraya gidip gelişmeleri seyredeceğim.”

Hannah Bernstein, “Üye olmayanları almazlar,” dedi.

“Bilgisayarım sayesinde ben üyeyim. Ayrıca hepini de bilgisayar üzerinden üye yaptım.” Garson onun

kahvaltısını da getirdi. “Tanrım, ne güzel görünüyor.” Roper böyle söyleyerek çatal bıçağını kaptı ve yemeğe girdi. “Takdir edersiniz ki, eğer Blake ve Dillon bu akşam Colosseum’u alt üst edeceklerse içeri girmek için üye kartları olması gerekir.”

Ferguson gülümsedi. “Haklısın, gerekir. Senin bir çaresine bakacağını ben tahmin etmiştim. Sanırım bu akşam bizi orada ilginç olaylar beklemekte.”

Blake de onunla aynı fikirdeydi. “Çok doğru.”

6

ROPER'İN becerisi hepsine plastik üyelik kartları imal etmekle kalmamış, Rossi ve Cameci adlı gazino fedailerinin resimleri de Falcone ve Russo'nunkilere eklenmişti. O akşam, saat sekizde hep beraber Colosseum'a geldiler. Henry kapıyı tutarken, Dillon da Roper'in portatif tekerlekli sandalyesini içeriye soktu.

Ana salon şimdiden dolmuştu. Garson kızlar mini etekleriyle kalabalığın arasında dolaşp şampanya ikram ediyorlardı. Dillon bir kadeh şampanya aldı, biraz içti, durup etrafına bakındı.

Blake, "Güzel mi?" diye sordu.

"Köpüklü şarap seviyorsan güzel ama şampanya olmadığı kesin."

Ferguson, "Ah evet, Fox bugüne kadar kazandıklarını artık yemek zorunda kalacak," diyerek görüşünü bildirdi.

Barda küçük bir grubun yanında durmuşlardı. Hannah, Ferguson'a döndü ve gülerek, "İlgilendiğiniz kötü adamlardan bazıları burada efendim. Jago Kardeşler, Harold ve Tony barın öteki ucundalar," dedi.

Diğerleri de dönüp belli etmeden baktılar. Ferguson, "Çok tatsız," dedi.

Dillon, "Evet, onlarla daha sonra ilgileniriz. Şimdi karar vermemiz gereken bir şey var, planı kim başlatacak?"

Ferguson, “Aslına bakarsanız aklıma şimdi bir fikir geldi. Altı adet zar olduğuna göre niçin iki iki paylaşıp hepimiz birden başlatmıyoruz?”

Blake, “General,” dedi. “Neden bu konumda olduğunuzu anlıyor gibiyim. Sean, teklif sence de uygun mu?”

“Neden olmasın?” Dillon sonra Roper’e döndü. “Gösteri zamanı.”

Roger, zarları Dillon’a verdi o da ikişer tanesini diğerlerine geçirdi. “Hadi başlıyoruz.”

Ferguson, Krap oynanan masaya yöneldi. “Bitirelim şu işi,” dedi. “Ha, zarlarınızı avcunuzda iyi saklayın beyler.”

Fox, restoranda gene omlet ve somon fümeden oluşan yemeğinin tadını çıkarıyordu. Biraz Krug şampanyası denedi, Falcone’ye dönerek, “Bu harika bir şey. Çünkü bağ bozumunun iyi olduğu bir mevsimin şarabı değil. Doğru söyledim, şaşıрма, biraz ters gibi geliyor ama böyle. Esas özel olan, şarap bağ bozumunun iyi olmayan mevsiminde üretilen iyi şaraptır. Bu da öyle işte. Değişik üzümünden yapılmış.”

Russo geldi. “Bir problem var Sinyor. New York’taki Four Seasons Oteli’nde bulunan o iki kişiyi hatırlıyor musunuz, Dillon ve Johnson?”

“Evet.”

“Şimdi buradalar. Ana salonda.”

“Sahi mi?” Fox şampanyasını bitirdi. “Gidip bir bakalım.”

Falcone onun sandalyesini çekti. Fox kalktı ve Gazino'nun en hareketli kısmına doğru yürüdü.

Russo, "İşte efendim oradalar," dedi. "Yanlarında bir adam ve bir de kadın var. Şu çizgili takım elbiseli, gördünüz mü?"

Fox homurdandı. "O senin 'bir kadın' dediğin, Russo, Scotland Yard Özel Bölüm'den Dedektif Hannah Bernstein. 'Bir adam' dediğin de Tuğgeneral Ferguson, Başbakanın Özel İstihbarat Bölümü Başkanı. Tam anlamıyla namussuz bir ihtiyar piç. Buraya iyi niyetle oyun oynamak için gelmediklerine bahse girerim."

Falcone, "Öyleyse ne yapıyoruz Sinyor, onları dışarı atalım mı?"

"Aklını mı kaçırdın? Burası Londra'nın en saygıdeğer kumarhanelerinden biri. En istemediğimiz şey, burada bir skandal çıkmasıdır. Bir Tuğgeneral ve arkadaşlarını dışarı atmamı mı istiyorsun? Hayır, bir şey yapmadan bekleyecek ve niyetlerinin ne olduğunu göreceğiz."

Zar atılan masa çok revaçtaydı, etrafı doluydu. Ferguson, Hanna'ya "Bir denemek ister miydin Dedektif?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Barbut oynamasını bilmem. Becerilerim arasında yoktur."

Blake, "Benim becerilerim arasında vardır," dedi. "Hadi bir deneyelim bakalım."

Blake sırasının gelmesi için on dakika beklemek zorunda kaldı. Sonra verilen zarları aldı ve oyuna baş-

ladı. İlk üç sefer şansı iyi gitti, para bile kazandı. Sonra verilen zarları avucunda hapsetti ve Roper'in iki zarını masaya fırlattı.

“Yılan gözleri.”

Kalabalık heyecanlanmıştı.

Krupiye, zarları Dillon'a geçirdi. Dillon gerçek zarlarla iki başarılı atış yaptı. Sonra her şey yolunda giderken hileli zarları ortaya fırlattı. “Yılan gözleri.!”

“Hey!” diye bağırdı. “Şansım iyi değil biliyorum ama bu tuhaf bir tesadüf.”

Ferguson öne çıktı. “Bir deneme de ben yapayım dostum. Dikkat ederseniz bu zarlar biraz eskimiş görünüyor zaten.” Krupiye'ye döndü. “Bana yeni bir çift zar verin,” dedi.

Krupiye denileni yerine getirdi. Ferguson zarları yuvarladı ve zarlar yılan gözleri yukarıda olmak üzere durdu. Ferguson yanındaki asker görünümlü bıyıklı adama dönerek, “Ne tuhaf,” dedi. Sonra güldü. “Hepimiz aynı sayıları atıyoruz.”

Asker görünümlü adam yavaşça, “Gerçekten”, dedi. Krupiyenin tırmığı zarları almak üzere uzandı ama asker görünümlü adam, “O kadar acele etme evlat,” dedi. Uzanıp zarları aldı.

Krupiye, “Mösyö zarlarda bir bozukluk olduğunu ima etmiyordur umarım,” dedi.

“Görelim bakalım.”

Adam zarları masanın uzunlamasına yuvarladı, zarlar durunca yılan gözleri tekrar ortaya çıktı. Krupiyenin tırmığı zarları almak üzere tekrar uzandı ama adam önce davrandı.

“Hayır, hayır zarları almıyorsun. Yılan gözleri biraz fazla kaçtı. Bu zarlar hileli.” Kalabalıktan bir homurdanma yayıldı. Onun üzerine asker görünüşlü adam yanında duran yaşlıca bir adama döndü. “Bir de siz bakın lütfen. Bu çiftin hileli olduğu garanti.”

Zarları bu kere de yaşlı adam yuvarladı. Sonuç aynıydı. Zarların hileli olduğu apaçık ortadaydı. Kalabalığın öfkesi de öyle. Mori telaşla merdivenlerden indi.

“Baylar, Bayanlar, lütfen. Bir yanlış anlama var.”

Ferguson, “Sen yönetici misin?” diye sordu.

“Evet.”

“O zaman bu zarları bizim için bir kere de sen at.”

Mori durakladı. Kalabalık arasından biri, “Hadi at-sana!” diye bağırdı.

Mori zarları attı. *Yılan gözleri*.

Kalabalık hiddetle kükredi. Asker görünüşlü adam, “Tamam, dedi. Bu iş burada biter. Hileli zar ve ben burada bir haftadır dünyanın parasını kayettim. Polis çağırırım.”

Fox, Falcone ve Russo iyice arkada kaldılar.

Hannah Bernstein ilerledi ve Mori’ye hitap etti.

“Zarlar efendim. Onları ben alayım.”

“Sen de kim oluyorsun?” Mori o kadar şaşırmıştı ki İtalyanca konuştuğunun farkında bile değildi.

Hannah aynı lisanda gayet rahat bir şekilde cevapladı onu. “Dedektif Bernstein, Özel Bölüm’den.” Zarları alıp dikkatlice inceledi. “Talih oyunları yasasına göre, üzerlerindeki amblemden anlaşılacağı gibi zarlar müessesenize ait. Bunu kabul ediyor musunuz?”

“Aslında evet, öyle.” Mori’nin sesi çok yavaş ve pe-

rişan çıkmıştı. “Biri zarları hileli olanlarla değiştirmiş olmalı.”

Asker görünüşlü adam, “Saçmalama. Oyuncunun kendisine kaybettirecek zarları oyuna sokmasının ne anlamı olabilir?”

Kalabalık bağırmaya başladı. Mori, olduğu yerde adeta ufalmıştı, masanın kenarına tutundu. Hannah, “Şans Oyunları Yasası’na uygun olarak Westminster Sulh Davaları Yargıcı davayı ele alıncaya kadar gazinoyu kapatıyorum. Londra’da oniki adet bahis oynatan yeriniz var sanıyorum. Doğru mu?”

Mori, “Evet.” dedi.

“Korkarım onların da kapatılması gerekiyor. Emre en ufak bir itaatsizlik durumunda yüz bin pound ceza ve daha başka sorumluluklar gelecektir.”

Mori titreyen sesini duyurmaya çalışarak, “Tabii,” dedi. “Baylar, bayanlar, Polis emri ile salonumuzu kapatmak zorundayız. Şimdi burayı boşaltmanızı rica ederim. Eşyalarınızı almayı unutmayınız.”

Kalabalık biraz azaldı. Ferguson, Bernstein, Dillon, Blake ve tekerlekli sandalyesinde Roper arkaya kalmışlardı.

Kapıda Dillon döndü ve Fox’a el salladı. “Hey, bakın kim var burada. Sana da iyi geceler, eski dostum.”

Çıktılar.

Fox, Falcone’ye döndü. “Nereye gittiklerini bilmek istiyorum. Arkalarından iki genç punk gönder. Rossi ve Comeci olmaz, başkaları gitsin.”

Russo, “Borsolino ve Salvatore mutfaktalar.”

“Git onları hemen bul. Diğerlerini tanıyorum ama

tekerlekli sandalyedeki adam yabancı. Söyle ne cehennemine gidiyorsa onu takip etsinler. Peşini bırakmasınlar.”

Roper'i sandalyesinden indirip sonra da Daimlere oturmasına yardım ettiler. Sandalyeyi katlayıp kendileri de arabaya bindiler.

Blake, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye Dillon'a sordu. “Fox'un hareketini bekleyeceğiz.”

Ferguson, “Bir şeyler yiyelim mi?” diye sordu.

Roper, “Beni saymayın Generalim. Bilgisayara bir bakmak istiyorum. Beni eve bırakın sonra siz gidip keyfinize bakın,” dedi.

Yola çıktıklarında hemen arkalarında sıradan görünümlü bir Ford olduğunu farketmediler. Ford'u, Paolo Borsolino adında genç bir adam kullanıyordu. Yanında arkadaşı Alex Salvatore oturuyordu. Sicilyalı ağzıyla onlara *Piccioti* deniliyordu. Yani öldürerek üst seviyeye çıkan ve böylece saygınlık kazanan gençler. Borsolini üç, Salvatore iki kere kendilerine verilen infaz hükümlerini yerine getirmişlerdi. Bu sayıyı daha da arttırmaya hevesliydi.

Daimler, Regency Meydanı'nda durdu. Dillon arabadan inerek Roper'in tekerlekli sandalyesini açıp ona oturması için yardım etti. Sonra hepsi arabadan indi. Dillon, Roper'in anahtarını alarak ona kapıyı açtı.

Ferguson, “Yarın tekrar konuşuruz. Harika bir iş başardınız Yüzbaşı,” dedi.

“Memnun etmek amacımız Generalim.”

Dillon, Roger'ı rampadan geçirerek hole soktu. "Sen inanılmaz bir adamsın Roper," dedi.

"Eh, senin yaşadıklarını düşününce bunu bir övgü olarak alabilirim. Sağol."

Dillon kapıyı kapatıp ötekilerin yanına döndü. "Programda şimdi ne var?" diye sordu.

Teklif Ferguson'dan geldi. "Cavendish Meydanı'nın köşesinde Fredo's adlı güzel bir İtalyan restoranı vardır. Orada karar verimiz."

Tekrar arabaya bindiler ve Daimler hareket etti. Meydanın öbür tarafına park etmiş olan Borsalini ve Salvatore onların uzaklaşmalarını beklediler. Sonra Salvatore, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Sen arabada kal, ben şimdi gelirim."

Meydanın diğer yanına yürüdü ve köşede bir dükkan gördü. Gece yarısına kadar açık olanlardan. Tezgâhın arkasındaki adam Hintliydi. Borsalini önce iki paket Marlboro istedi sonra,

"Bir şey soracağım," diye devam etti. "Şu adam, az evvel taksiden inen, tekerlekli iskemleyle. Onu tanıdığımı sanıyorum ama emin değilim."

Hintli, "Mr. Roper olmalı," dedikten sonra Roper hakkında bütün bildiklerini sıralamaya başladı. "Kraliyet ordusunda istihkam yüzbaşısıymış. İrlanda'da yaralanmış."

"Öyle mi? Tanımıyorum, yanlışmışım demek ki, gene de sağol."

Borsolino, Ford'a geri döndü, cep telefonundan Fox'u aradı. Öğrendiklerini aktardıktan sonra nerede olduklarını da söyledi.

“Orada bekleyin, sizi arayacağım.”

Fox gazonunda Mori’nin ofisindeydi. Telefonu aldı, New York’tan Maud Jackson’ı aradı. New York’ta vakit öğleden sonraydı. Maud bir demlik dolusu çayını almış kurabiye keyfi yapmaktaydı.

“Maud, burada Ferguson ve adamları ile ciddi problemler yaşıyorum. Tanımadığım bir tip var aralarında. İngiliz Kraliyet ordusunda istihkam yüzbaşısıymış. Tekerlekli sandalyeye mahkum. İrlanda’da havaya uçurulmuş, adı Roper. Kim olduğunu acele öğrenmem gerek.”

“Neredesin sen?”

“Hâlâ Colosseum’dayım. Burada bazı tatsızlıklar oldu. Biraz sonra Dorchester’a döneceğim.”

“Kötü bir geceye benziyor. Bana bir saat vakit ver.”

Fox, Dorchester Oteli’nin Oliver Messel dairesinde, Krug marka şampanyasını içerek terastan Londra’nın harikulade gece manzarasını seyrediyordu. Russo, Falcone’yle paylaştıkları daireye inmişti. Falcone, her zamanki gibi Fox’un yanındaydı.

“Başka bir problem mi var Sinyor?”

“Göreceğiz Aldo.”

Telefon çaldı, Fox açtı. Maud Jackson, “Sana fıstık gibi bir haberim var oğlum dinle, bu Roper, IRA tarafından bombayla sakat bırakılmış. Bu kadarı iyi ama şimdi adam bir efsane olmuş... bilgisayar konusunda. Jack dinle, Roper senin bilgilere ulaşabiliyorsa gerçekten çok ciddi problemlerin var demektir.”

“Teşekkürler Maud. Sen bir meleksin.”

“Sağol, tamam. Çekimi göndermeyi unutma.”

Fox telefonu bıraktı ve Falcone’ye, “Roper’i yok et.” dedi.

“Tek başıma mı Sinyor?”

“Tabii ki değil. Regency Meydanı’na git. Borsalino ile Salvatore’yi bul. Onları görevlendir. Adamı yok etsinler. Yoksa başımıza büyük bela olacak, eminim bundan.”

“Emredersiniz, efendim. Russo’yu burada bırakıyorum.”

Falcone, Fox’un Mercedes Limuzinini aldı. Limuzini İtalyan şoför Fabio kullanıyordu. Giderlerken Falcone aradaki camı kapatarak Don Marco’yu aradı. Ona en son haberleri verdi.

Don Marco, “Olanları hiç beğenmiyorum,” dedi. “Bela kokusu alıyorum. Gelişmeleri bana bildir Aldo.”

Falcone, Borsalino ile Salvatore’u Roper’in evinin yakınında, park ettikleri meydanda buldu. Dikkat kesilmiş, onu bekliyorlardı.

“Burada bekleyeceksiniz. Tekerlekli sandalyedeki adamı tanıyorsunuz, değil mi? Dışarı çıktığı zaman onu yok edeceksiniz. Ama kaza süsü verilecek. Gerekliyse bütün gece bekleyin. Gerekirse yarın akşama kadar bekleyin ama adamı halledin, *Capisce?*”

Borsalino, “Dediğin gibi yaparız, merak etme,” dedi.

Falcone onlardan ayrıldı, arabaya geri döndü. Fabio, “Dorchester’a mı?” diye sordu.

“Hayır, karnım aç. Yakınlarda bir restoran bul. Hafif bir şeyler yiyebileceğimiz. Domuz pastırması ve yumurtalı sandviç gibi.”

“Tam istediğiniz gibi bir yer biliyorum, efendim.”

“İyi. Sonra gelir duruma bir daha bakarız.”

Roper bilgisayar bankasında, Jack Fox’dan Brendan Murphy’e kadar tüm bilgileri taradı. Brendan Murphy, IRA’nın gözbebeği idi. Onun hakkında ilginç bilgilere rastladı. Sonra Jago Kardeşler hakkında da bilgi aradı ve Dickens romanlarını aratmayacak nitelikte suçlar buldu. Arkasına yaslandı. *Mükemmel* dedi.

Saatine baktı. On bir olmuştu. Karnı acıkmıştı ama önemli değildi. Meydanın öteki ucunda Ryan’ın İrlanda Restoranı vardı. Orası hem gece yarısı saat bire kadar açık olurdu, hem de kendisini orada iyi tanırlardı.

Yağmurluğunu giyerek elektrikle çalışan tekerlekli sandalyesine oturdu ve kapıya doğru gitti.

Yağmur şiddetlenmişti. Sandalyeye bağlı küçük teleskopik şemsiyesini açarak rampadan indi ve kaldırım kenarından ilerlemeye başladı. Falcone, Mercedes arabada oturduğu yerden onu gördü.

Fabio, “Sinyor?” dedi.

“İşi çocuklara bırakalım.”

Roper şemsiyesi açık, hafif öne doğru eğilmiş vücudu ile ilerlemeye devam ediyordu. Ford’un içinden Borsalino ve Salvatore de onu gördüler.

Salvatore, “Ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Onu yok ediyoruz. Hadi gel.”

Borsolino arabadan indi. Salvatore de arkasından. Tekerlekli sandalyenin peşinden koşmaya başladılar.

“Hey Sinyor, yardım ister misin?”

Roper belayı gördüğü yerde tanırdı ama gene de, “Hayır, teşekkür ederim, iyiyim,” dedi.

Şimdi Salvatore sandalyenin bir yanında, Borsolino da öteki yanındaydılar.

Borsolino, “Hayır. Bence biraz yardıma gereksinmen var... örneğin trafiğe karışmak bakımından, ne dersin?” dedi.

“Büyük şansızlık olur derim.”

Falcone, Mercedes’ten olan biteni izlemeye devam ediyordu. “Sen uzun süredir aile ile birliktesin Fabio, ne dersin bu duruma?”

“Çok iğrenç derim. Nereden buluyorlar bu oğlanları?”

“Aynı fikirdeyim. Sessizce takip et bakalım. Neler olacak görelim.”

Ana yola çıkmazdan önce meydanın karanlık bir yeri vardı ve şu anda orada kimseler yoktu.

Borsolino, “Kahretsin,” dedi. “Trafik filan da yokmuş ki burada. Ne yapacağız şimdi?”

Salvatore, “Bloktan aşağı yuvarlarız. Uygun bir yer bulalım,” dedi. Sonra Roper’e döndü. “Eğleniyor musun arkadaşım?”

“Eğlenmekten ne kastettiğine bağlı.” Sonra Roper tekerlekli sandalyenin sağ cebinden susturuculu bir Walther PPK çıkardı ve Salvatore’nin sol bacağına arkadan dayayarak tetiği çekti. Silahtan tok bir ses geldi, İtalyan bağırarak kaldırım kenarındaki mazgala doğru

sendeledi. Roper sandalyeyi hafifçe döndürdü. Silahı havaya kaldırdı, Borsalino geriye doğru zıpladı. “Belfast’ta olsaydın, böyle sıyıramazdın oğlum, bir dakika dayanamazdın sen orada. Borsalino arkasını dönüp koşmaya başlayınca onu da sağ bacağının arkasından vurdu.

Şimdi kaldırımında ikisi de serilmiş yatıyordu. Roper durdu, baktı, sonra cep telefonunu çıkarıp dokuz, dokuz, dokuzu çevirdi. Santral cevap verince, “Regency Meydanı’nda, kaldırımında iki adam yatıyor. Ateş edilmiş gibi,” dedi.

“İsminiz, efendim?”

“Yok artık, daha neler?” Şifreli cep telefonunu kapattı ve yoluna devam etti.

Mercedes’in içinde Fabio, “Tanrım, şimdi ne yapıyoruz sinyor?” diye sordu.

Uzaktan polis sirenlerinin sesi duyulmaya başlamıştı bile.

Falcone, “Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmıyoruz.” İki adamın kalkmaya çalıştıklarını gördü. “Hemen buradan uzaklaş Fabio,” dedi.

Onlar ayrılırken bir polis arabası meydana girdi, ana yolda ilerlemeye başladıklarında ise ambulansın geldiğini gördüler.

Ryan’ın Restoranı’nda, Roper kendisine önce bir porsiyon İrlanda türkülüsü ve bir bardak Guinness ısmarladı sonra Ferguson’u cep telefonundan arayarak ona kötü haberi verdi.

Ferguson, Cavendish Meydanı'ndaki dairesindeydi. Canı sıkılmıştı, telefonu yerine bıraktı. Hannah, Dillon ve Blake'e dönerek, "Arayan Roper'di," dedi. "Geç saatte yemeğe çıkmış, İtalyan kılıklı iki adam peşine düşüp onu gece yarısı trafiğinin önüne atacaklarını söylemişler."

Hannah, "Sonra ne olmuş, efendim," diye sordu.

"Roper onları bacaklarından vurmuş. Buna inanabiliyor musunuz? Onları kaldırımda öylece bırakmış."

"Doğrusunu isterseniz, ben inanıyorum. Jack Fox adamlarını ortaya salmakta amma çabuk davrandı."

"Peki şimdi ne olacak?" Bunu Blake sormuştu.

Ferguson, Hannah'ya baktı. "Sen ne dersin Dedektif?"

"Adamların konuşacaklarını sanmam efendim. Hayatlarına değer veriyorlarsa konuşmazlar. Ama korkarım, bu Jack Fox'un son denemesi olmayacaktır."

Ferguson, "Haklısın. Roper'ı Holland Park koruma evine alalım. İsteddiği her şeyi, bütün bilgisayar aksamını yanına almasını sağlayın. Sanırım ona biraz daha ihtiyacımız olacak. Sen bu işi halleder misin Dedektif?"

"Emredersiniz, efendim."

Blake, Dillon'a döndü. "Pekâlâ, gazino işini hallettik. Sırada ne var? Jago Kardeşler mi? Ordu deposu mu? Beyrut mu?"

"Önce Roper'i koruma evine alalım. O tüm bilgisayar aksamını orada kursun, sonra karar veririz."

Dorchester'da Fox, Falcone'un Regency Meydanı'ndaki olayları yorumlamasını dinledi ve dayanamayıp güldü.

"Yani şu tekerlekli sandalyedeki bok çuvalı her ikisini de bacaklarından vurdu, öyle mi?"

"Öyle gibi."

Fox başını salladı. "Dikkatini çekerim, o adam hakkında öğrendiklerimden sonra buna hiç şaşırmadım. Evinde olup olmadığını bir kontrol et bakalım, eğer taşınmışsa o konuyu bırakalım, yapılacak daha önemli işlerimiz var."

"Ne gibi Sinyor? Ben Mori'yle konuştum. Colosseum mahkemeden bir karar çıkıncaya kadar kapalı kalacakmış, bahis oynatan yerlerimiz de öyle. Ve bu işlemler aylarca sürebilirmiş."

"Biz de başka işlere bakarız. Öncelikle Murphy'nin ayarladığı Lübnan bağlantımız var."

"Beyrut'ta mı, Sinyor?"

"Hayır, Güney'de. El-Şariz sanıyorum. Murphy gelecek hafta Beyrut'ta olacak. Buluşup alacağımız mallar için kesin karara varacağız. Gazino'yu unut. Bu yeni işten bir servet bekliyorum Aldo. Murphy ödeme-yi altın olarak yapacak. Sabah görüşürüz."

Falcone çıktı, odasına gitti ve Don Marco'ya telefon etti. Don, "Gittikçe dibe batıyor, değil mi?" diye sordu.

"Benden istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, beni sık sık ara."

"Elbette, Don Marco."

Holland Park koruma evi, kalın duvarlarla çevrili büyük bir bahçenin içerisindeydi. Edward stili yapılmıştı. Kapısında Pine Grove Bakım Evi yazıyordu ama tabii ki bu bir aldatmacaydı.

Hannah'nın ayarladığı silahlı bir manga, Roper'i almak üzere evine geldi. Ekiptekiler, Özel Bölümde görevli, sıradan görünümlü gençlerdi ve Ferguson'un taleplerine uygun olarak görev beklerlerdi. İki kadın çavuş Roper'in giyeceklerini topladı. Üç erkek görevli Roper'in kumandasında bilgisayar ve diğer gereçleri taşıdılar. Sabah saat birde Roper, Pine Grove'a yerleşmişti. Oturma odası olarak kullanacağı kısımda tüm bilgisayar fişleri takılmış ve çalışmaya hazır hale getirilmişti.

İşi biten polis görevlileri oradan ayrıldılar. Ufak tefek, hoş bir hanım yanına gelerek, "Her şey istediğiniz gibi oldu mu Binbaşı?" diye sordu.

Roper anlayamadı. "Yüzbaşı." diye düzeltti.

"Oh! hayır efendim. Tümgeneral Ferguson bana binbaşı olduğunuzu söyledi."

"Ya. Peki sen kimsin acaba?"

"Adım Helen Black efendim. Kraliyet Askeri Polis Teşkilatı'ndan. Başçavuş."

"İşe bak. Oysa tayyörün Armani marka gibi geldi bana."

"Babamdan biraz gelirim var da efendim."

"Burnuma Oxford Üniversitesi kokuları da geliyor."

"Hayır efendim. Cambridge. New Hall. Derry'de 14. gizli serviste görevliydim. Siz orada bir efsaneydiniz efendim."

“Efsanenin beni getirdiği yere bakar mısın lütfen? Allahın cezası bir tekerlekli sandalye. Oram buram hasar görmüş vaziyette.”

“Cesaretin modası hiç geçmez efendim. Tekerlekli sandalyede veya değil, hiç farketmez. Bana göre siz şimdiye kadar tanıdığım en cesur adamlardan birisiniz. Sanırım şimdi biraz acıkmış olmanız gerekir. Ben size sandviç filan gibi bir şeyler hazırlayayım.”

“Başçavuş, söyle bakayım bana. Seni bana muhafız olarak mı görevlendirdiler? Peşimde bazı kötü kişiler olduğunu biliyorsun herhalde, bir muhafıza ihtiyacım olabilir.”

“Biliyorum efendim.” Ceketini açtı ve koltuğunun altına takılı Colt otomatik tabancayı gösterdi. “Yirmi-beş milimetre ve domdom kurşunu atıyor.”

“Tamam, bu iyi oldu işte.”

Helen Black ona gülümsedi sonra dışarı çıktı.

Roper, saatin çok geç olmasına aldırmadan Ferguson’u aradı. Tümgeneral cevap verince, “Bu binbaşı meselesi de nedir?” diye sordu.

“Doğrudur. Hâlâ ordu listesindesin Roper. Seni terfi ettirmenin sana biraz daha otorite sağlayacağını düşündüm ve şimdi Binbaşı oldun artık. Holland Park’a yerleştin mi?”

“Evet, güvenilir ve korkulur Başçavuş Black’in himayelerindeyim.”

“Güvenilir ve korkulur, gerçekten Helen’e uygun sıfatlar. Babasından ona çok iyi bir miras kaldı. Bu yüzden bildiğini okuyan biridir. Kocasını Blues ve Royals’da binbaşısıdır. Kendisi yetki istemedi. Askeri Haç Madalya-

sı olan birkaç kadından biridir. Derry’de iki Provo vurdu. Kısaca emin ellerdesin.”

Roper bir ıslık çaldı. “Bence de öyle. Evet, şimdi ne yapıyorum?”

“Dur sana Dillon’ı vereyim.”

Bir ara oldu, sonra Dillon, “Merhaba Billy the Kid. Sana artık öyle mi diyoruz?”

“Ne yapalım adamlar bana kibar davranmadılar. Ben de onları etkisiz hale getirmeye mecbur kaldım haliyle.”

“Haklısın.”

“Şimdi ne yapmamı istiyorsun Dillon? Sırada kim var?”

“Bakalım. Evet, iki seçenek var: Jagolar ve Brendan Murphy. Jagolar hakkında ne biliyorsun?”

“Fazla değil. Zırhlı arabalara saldırımayı severler. Modası geçmiş soygunlar düzenlerler, hani İngiliz gangster filmlerindeki gibi. Eski tip silah kullanırlar. Mesele, bu tip insanların bir sonraki planlarının ne olduğunu kestirmekte. Roper devam etti. “Tabii eğer Fox planlarını bilgisayara aktardıysa o başka. Ne bileyim?”

Dillon, “İçeriden bilgi almak gerekecek.”

“Onu nasıl yapacaksın?”

“Jagolar gangster, tamam mı?”

“E, ne olacak gangsterlerse?”

“Gangster yakalamak için başka gangster kiralayacaksın.”

“Sen ne diyorsun Allahaşkına?”

“Harry Salter. Londra suç çevrelerinde en sevilen isimlerden biridir. Yetmişlerde banka soygunundan yedi

sene içeride kalmıştı. O zamandan beri de bir daha hiç enselenmedi. Harry'nin eski depoları yenileme, emlak alım satımları gibi işleri ve Thames üzerinde çalışan eğlence botları var. Bar, nehir kenarında. Adı *Wapping'deki Karanlık Adam*.”

“Adamı seviyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Severim. Eskiden bir kere o beni, bir kere de ben onu ölümden kurtarmıştık. O bir dinozordur ama çok zengin bir dinozor. Polis bile onunla uğraşmaktan vazgeçti artık. Yeğeni Billy ile beraber çalışırlar, bir iki tane de gorili vardır, Baxter ve Hall. Adamlarının geri kalanı para işlerine bakan muhasebecileridir.”

“Anladığıma göre gidip onu göreceksin.”

“Planım bu.”

“Güzel, gelişmeyi bana bildirirsin. O arada ben de Bay Murphy’i araştırayım.” Roper gülümsedi. “Bir uğraşım olması hoşuma gidiyor.”

“Yarın bir ara seni görürüm.”

Roper oturdu, düşünmeye başladı. Az sonra kapı açıldı ve Helen Black bir tabak içinde iki tane domuz pastırmalı tost getirdi.

“Bunlar iyi mi?”

“Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum. Yorgun musun?”

“Fazla değil.”

“İyi, o zaman sana bilgisayarın ne kadar faydalı bir şey olduğunu göstermemi ister misin? Tabii ne yapacağını biliyorsan.”

“Önce ne yapacağız peki?”

“Brendan Murphy adında iğrenç bir IRA dökün-

tüsü hakkında tüm bilgileri nasıl bulduğumu sana göstermek istiyorum.”

“Bir dakika. Brendan Murphy’yi hatırlıyorum. Derry’de, 1994’te.”

“Ve daha önceki senelerde.” Roper tostundan bir parça ısırıldı. “Nefis olmuş. Şimdi, söyleyeceklerimi takip et, sana nasıl yapılacağını göstereyim.”

ERTESİ sabah, hepsi beraber Ferguson'un ofisine geldi. Herkes yerine oturunca Ferguson, "Dedektif, tüm olup biteni bana anlatmaya başlayın lütfen," dedi.

"Saldırganlar, Colosseum'un mutfağında çalışan Borsolino ve Salvatore adında iki Robin Hood müsveddesiymiş. Şu anda ikisi de Westminster Hastanesi'nde gözetim altında. Salvatore sol dizkapağını kaybetmiş, Borsolino'nun da kalçasında bir kurşun yarası varmış."

"Tanrım, Binbaşı Roper'in hiç şakası yok, deseneze."

Hannah, "Şakası olmaması çok iyi, öyle değil mi efendim?"

"Adamlar ne anlatmışlar, onların hikâyesi neymiş?"

"Polislere meydanda yürürlerken iriyarı iki saldırıya rastladıklarını söylemişler. Kendimizi korumaya çalıştık, demişler. Sonrasını biliyorsunuz."

"Bugünlerde herkesin başına her şey gelebilir." Ferguson, Dillon'a döndü. "Programın nedir?"

"Blake'le Harry Salter'i görmeye gidiyorum. Ona Jago Kardeşler işini vereceğim. Bakalım bir şey bulabilecek mi? Eğer büyük bir iş planlanıyorsa Salter mutlaka kokusunu alır. Bana bir borcu var. Aslında Blake'e de bir borcu var. Bir keresinde beraberce kışını kurtarmıştık onun. Eğlence gemisi ile Wapping'den gelirken

az kalsın beyaz kadın ticareti yapan bazı adamlar onu harcayacaklardı. Tabii biz olmasaydık.”

“Evet, böyle bir şey hatırlıyorum.” Ferguson devam etti. “İyi. Bu arada Brendan Murphy ne olacak? O çok daha mide bulandırıcı.”

“O konuda Roper çalışıyordu,” diye Hannah bilgi verdi. “Bir şeyler daha öğrenirsem işim çok kolaylaşır, diyor. Murphy hakkında ona biraz daha bilgi vermemiz mümkün mü?”

Dillon, “Benim bir teklifim var,” dedi. “Biz Blake’le Salter’ı görmeye giderken neden sen de Liam Devlin’i aramıyorsun? Kilrea’da çalışıyor kendisi.”

Ferguson, “Aman Tanrım,” dedi. “Devlin hâlâ çalışıyor mu?”

“Hiç şüphenez olmasın. Devlin’in yaşı yoktur. Seni de pek beğenir Hannah, biliyorsun. Ona telefon et, bugüne kadar olan biteni anlat. Brendan Murphy hakkında ne bulabilirse bize bildirsin. Devlin, IRA’nın yaşayan efsanesidir. IRA’yı ilgilendiren konularda en verimli haber kaynağı odur.”

Hannah, Ferguson’a döndü. “Siz de aynı fikirde misiniz General?”

“Söyledikleri doğru. Yalnız benim başka bir tavsiyem var. Telefon etme, Devlin’le karşılıklı görüş. Hatta bugün Dublin’e gidip onunla görüş.”

“Nasıl isterseniz, efendim.”

“Evet, öyle daha iyi olur. Evet çocuklar, hadi işe başlayalım.”

Hannah ofisine gitti. Blake ve Dillon da onunla geldiler. Telefonu alıp Farley Field'le konuştu ve kendine uçakta yer ayırttı.

Dillon, "Oralarda dikkatli ol. Barış zamanı bile olsa, hâlâ savaş alanı sayılan bir bölgeye gidiyorsun, unutma."

"Bana patronluk taslama Dillon."

"Şaka yapmıyorum, ellerinden gelse seni iki gözünün arasından vurmak isteyecek kimseler var orada."

Hannah derin bir nefes aldı. "Haklısın, özür dilerim."

"Tamam. Yanına silah almayı unutma."

"Alırım."

"Hadi kolay gelsin."

Dillon ve Blake çıktılar. Hannah el çantasından özel not defterini çıkardı, Devlin'in Dublin yakınlarında Kilrea kasabasındaki telefon numarasını bulup çevirdi. Telefon hemen açıldı.

"Sabah sabah beni rahatsız eden de kim?"

"Hannah Bernstein."

"Tanrım, kız sen nereden çıktın? Neler oluyor? Duyduğuma göre dedektifliğe terfi etmişsin ha?"

"Bay Devlin, büyük bir problemimiz var ve sizin yardımınız gerekiyor."

"Dillon nerede?"

"Dillon da aynı konuda başka bir görevde, Blake Johnson'la birlikte."

"Blake şu FBI görevlisi mi? Hani Dillon'la Tullamore'a gidip Dermot Riley işini beraber halletmiştik. Tamam, kabul. Seni ne zaman bekleyim?"

“Şimdi hareket ediyorum. Saat on iki gibi orada olabilirim.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Devlin telefonu yerine bıraktı. Mutfağın ortasında kendi kendine gülümsedi.

Dillon, yeşil Mini Cooper arabasıyla Horse Guards Bulvarı’ndan aşağı doğru gitmekteydi.

Blake, “Demek Harry hâlâ eski işlerine devam ediyor?” diye sordu.

“Evet. Kanında var bu onun. Ama daha önce de anlattığım gibi, içki, elmas ve benzeri işler yapıyor. Uyuşturucuya bulaşmıyor. Eski fikirli, aile babası bir adam. Bazı değerlere kıymet veriyor hiç değilse.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?”

Wapping’e geldiler. Arabayı *Karanlık Adam*’ın önüne park ettiler. Burası gerçekten tipik bir Londra bariydi. Yağlı boya levhanın üzerinde siyah pelerin giymiş, karanlık görünümlü bir adam işareti vardı.

Öğlene daha bir buçuk saat vardı. Henüz bir şey içmek için vakit erken olmasına karşın bar açıldı. Bara girdiler. Burası tamamen Viktorya tarzında döşenmişti. Aynaların önüne renk renk içki şişeleri sıralanmış, cıllanmış ahşap kokusu heryere sinmişti. Maun rengi büyük bir bar ve üzerindeki porselen bira muslukları işe başlamak üzere bekleyordu.

Köşe masalardan birinde üç adam oturmuş, bir yandan çaylarını içiyor, bir yandan da gazete okuyorlardı: Bunlar, Harry’nin yeğeni Billy Salter, Joe Baxter ve Sam Hall’dü.

Dillon yüksek sesle, “Burası nedir böyle, hırsızlar mutfağı mı?” diye seslendi.

Billy başını kaldırıp baktı. Muzip suratında sevindiğini belli eden bir gülüş belirdi. “Aman Tanrım, kimleri görüyorum. Dillon ve de Amerikalı dostumuz Mr. Johnson. Sizi her zaman düşünüp kulaklarınızı çınlatıyoruz.”

Baxter ve Hall gülümsediler. Billy, “Ama şu ara Tanrı’ya şükür, polis tarafından aranmıyoruz. Sizi buralara kadar getiren nedir?” Merakla gülümsedi. “Bir problem mi var?”

Dillon, “Sen de boşluktan sıkılıyorsun galiba, ha Billy? Harry’yle görüşelim de problem olup olmadığına karar verelim.”

“Harry tekne.”

“*Lynda Jones*’da mı?”

“Tabii. Tekne onun gururu ve neşesi. Sizi hemen oraya götüreyim.”

Rihtim boyunca yürüdüler. Birkaç tekne geçtiler. Harry’nin teknesine yaklaşırlarken yağmur başladı. Harry Salter yelken direğinin altında bir masaya oturmuş *Times* okuyor, *Karanlık Adam*’ın kadın barmeni Dora da ona çay koyuyordu. Harry kadının geniş kalçasına bir şaplak attı. “Hep söylerim Dora, harika kalçaların var.”

Dillon, “Şair yönümüz iş başında gene anlaşılan Harry,” dedi. “Senden başka kimse kadınlara böyle güzel sözler bulup söyleyemez.”

Salter başını kaldırıp baktı, okuma gözlüklerini çıkarttı. “Ulu Tanrım Dillon bu, Dillon gerçekten sen

misin?” Blake’e bir göz attı. “Yanındaki de inanılmaz Amerikalın. Demek gene berabersiniz. Söyleyin neler oluyor?” Mavi gözleri sertleşti. “Başınız belada mı yoksa?”

“Eh, öyle de diyebiliriz. Bana bir borcun vardı ya Harry, şimdi onu ödeme zamanın geldi. Beyaz kadın Mafyası sana saldırdığında Blake’le ben olmasaydık çoktan ölmüş olacaktın.”

“Problem değil. Borçlarımı daima ödemişimdir. Ayrıca seni severim Dillon. Bana Billy’yi hatırlatırsın hep. Yani korkusuz bir adamsın. Macera seversin. Kızdın mı fena kıvarsın.”

Billy, “Doğru söylüyor,” dedi. “Gerçekten kardeş gibi benzeriz seninle Dillon. Şimdi bir derdimiz olup olmadığını söyle bize bakalım.”

“Eğer varsa, bu derdin ismi Jago.”

Billy’nin yüzü sarardı. “Harold ve Tony. İkisi de birer alçaktır onların.”

“Onları sevmediğin anlaşılıyor.”

Harry Salter, “Bak Dillon, arkadaş olduğumuz için rahatça söylüyorum. Avrupa’dan yaptığım sigara kaçakçılığından iyi kazanıyorum. Büyük kâr var o işte. Vergisiz olduğu için. Ama iki ayda tam üç kargo malım çalındı ben bunu Jagoların yaptığını biliyorum ama ispat edemiyorum. Söyle şimdi, senin onlarla alıp veremediğin nedir?”

“Jack Fox isimli bir herif var. Salozza ailesinin paravanlığını yapıyor.”

Billy, “Colosseum’un sahibinden söz ediyorsun,” dedi. “Onları tanıyoruz. Jagolar onlarla iş çeviriyorlar. Ufak tefek işler, zırhlı araba soygunları filan gibi.”

Harry, “Nakit çalışırlar,” dedi. Sonra, “Jagolar seni neden ilgilendiriyor Dillon?” diye sordu.

“Fox, Blake’in karısını öldürttü. Karısı gazeteciydi. Gerçeklere çok yakınlaşmıştı, çok fazla biliyordu. Fox onu bu yüzden ortadan kaldırttı.”

“Ulu Tanrım. Alçak herif!” Blake’e baktı. “Bak, ne diyeceğimi bilemiyorum?”

“Bize yardım edeceğini söyle, yeter.”

“Ona emin olabilirsiniz. Mesele nedir?”

“Fox’un nakit para akışına gereksinmesi var. Henüz duymamış olabilirsiniz ama Colosseum’u ve ona ait diğer bahis yerlerini biz dün gece kapattırdık.”

“Tanrı aşkına, nasıl becerdiniz bunu?”

Dillon Blake’e döndü. “Hadi anlat onlara,” dedi. Blake olanları anlattı, sözünü bitirdiği zaman ikisi de gülmekten kırılıyordu.

“Tanrım, şu işe bak. Yani harika olmuş.”

“Dün akşam Jagolar da Colosseum’daydı. Fox’un büyük paraya ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Şimdi Harry, sizden gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açmanızı istiyorum. Ne kadar çok bilgi edinirseniz o kadar iyi olur.”

“Mutlaka bir şeyler öğreniriz, hiç merak etme.” Salter ellerini ovuşturuyordu. “Hayat aniden heyecan verici olmaya başladı gene, ne dersin Billy, doğru mu?”

Billy kurt gibi bakıyordu. “Gerçekten öyle oldu.” Dillon’a döndü. “Felsefeyle ilgili bir kitap okuyorum. Berberden yürüttüm. Roman okumaktan iyi. Bu Heidegger denilen adamı çok beğeniyorum. Adını duymuş muydun Dillon?”

“Alman. Ayrıca Heinrich Himmler’in en sevdiği yazar sanırım.”

“O tarafını boşver. Bu Heidegger diyor ki: ‘Hayat hareket ve ihtirastan ibarettir. Zamanını hareket ve ihtirassız geçirenler, sonunda hiç yaşamamış olmakla yargılanacaklardır.’ ”

“Bu gerçekten çok derin bir düşünce, Billy.”

“Benimle dalga geçme Dillon. İyi bir eğitim almadım, ayrıca kanundışı biri olduğumu da biliyorum ama o dediğinin anlamını anlıyorum. Zeki bir fırlama olduğumu vurguluyorsun.”

“Zeki bir fırlama olduğundan hiçbir zaman şüphe etmedim zaten.” Dillon bir kart çıkardı. Üzerine bazı numaralar yazdı. “Ev ve cep telefonlarım. Bu da Ferguson’un Cavendish Square’deki dairesinin numarası. Elinden gelen her şeyi yap, Harry.”

“Elbette yapacağım, eski dostum benim.”

Dillon ve Blake çıkmak üzere teknenin arka kısmına yürüdüler. Dillon orada oksijen tankları gördü. “Hey Billy, sen hâlâ dalıyor musun?”

“Artık öğretiyorum. Başdalıcı ünvanım var. Ya senin?”

“Doğrusunu istersen benim de var.”

“Çok kendini beğenmiş bir adamsın Dillon. Güle güle gidin. Sizi arayacağız, merak etmeyin.” Billy dönüp amcasının yanına gitti.

Dublin Havaalanı’nda Gulfstream’i doğrudan özel uçakların servis gördüğü kısma aldılar. Çünkü üzerinde

askeri uçakların milliyetini belirleyen yuvarlak simge yoktu. Uçuş çavuşu Madoc uçağın kapısını açtı. Lacey ve Perry gibi o da sivil uçuş görevlilerinin giydiği lacivert üniformayı giymişti. Deli gibi yağan yağmura karşı bir şemsiye açıp Hannah'ya tuttu.

“Hangarın yanında bir limuzin var,” dedi. Siyah bir Mercedes'e doğru yürümeye başladılar ama aynı yerde Hannah Bernstein'ı beklemekte olan bir vasıta daha vardı. Bu, bir Garda polis arabasıydı. Direksiyonda üniformalı bir görevli ve yan koltukta Burberry yağmurluk ve twit bere giymiş iriyarı bir adam oturuyordu.

Adam gülümseyerek arabadan çıktı. “Ben Dan Malone, Özel Bölüm'den Başkomiser Malone. Daha önce hiç karşılaşmamıştık sanırım.”

“Rütbeniz beni aşıyor efendim.”

“Duyduğuma göre seni de terfi ettirmişler. Scotland Yard Özel Bölüm'deki çocukların bundan hoşlanmadığına iddiaya girerim.”

“Malone, güzel bir İrlanda ismi. Bizim Özel Bölümde Terry Malone adında biri var. Kendisi Dedektif Başkomiserdir.”

“Terry yeğenimdir. Annesi İngiliz. Londra'da doğdu. Seninle RAF prensiplerine uymadan bir iki kelime konuşabilir miyiz?”

“Konuşuruz sanırım.”

Yağmurdan kaçmak için Hangar'a girdiler. Malone buruşmuş sigara paketinden bir sigara çıkardı. “Kullanıyor musun?” diye sordu.

“Hayır.”

“Aferin. Benden çok yaşayacaksın. Dinle, bugünlerde hepimiz aynı amaç doğrultusunda çalışmaktayız. Avrupa birliği ve barış hareketi gibi. Seninle ilgili her şeyi biliyorum dedektif. Dublin Özel Bölüm’den pek çoğunun bildiği gibi. Ünün seni aşıyor. Ferguson ve Dillon’ın ünleri de öyle.”

“Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Diyorum ki, şu anda amacımız aynı bile olsa, iş IRA’ya geldiği zaman fikrimizi değiştirmiş değiliz. Diğer yandan, seni buraya Ferguson yolladıysa önemli bir şeyler oluyor demektir. Şimdi açık konuşacağım. Şöförünü biraz sıkıştırdım ve seni Kilrea’ya götürceğini öğrendim. Bu da bir tek anlama gelir. Liam Devlin’i göreceksin. İhtiyar kurdu. Neden?”

“Ah, onu seviyor gibi konuşuyorsunuz?”

“Evet, çok zekisin, severim onu. Sana sormak istediğim, benim de bilmemi gerektiren bir durum mu var?”

“Bir konuda bilgi arıyorum.”

“Önemli bir konu mu?”

“Olabilir.” Hannah şansını denemeye karar verdi ve “Söylerim ama aramızda kalacak, bir polisten ötekine, tamam mı?” dedi.

“Tamam, bir polisten ötekine.”

“Brendan Murphy adı size bir şey ifade ediyor mu?”

“O alçak mı? Tanrım, o da bu işin içinde mi? Malone yüzünü buruşturdu. Mesele nedir?”

“Şimdilik bir dedikodudan ibaret. County Louth’da bir silah deposu olabilir. Lübnan’da bir Arap terörist bağlantısı olabilir.”

“Yani sen Devlin’i bu konular için görmeye geldin, öyle mi?”

“Evet, eğer bu dedikoduların gerçek olup olmadığını bilen biri varsa o mutlaka Devlin’dir, yani biz öyle sanıyoruz.”

“Hiç şüphelen olmasın.” Malone kaşlarını kaldırdı. “Beni haberdar edecek misin?”

“Tabii. Belki sizin bölüme ihtiyacımız olur.”

“İyi, senden haber alırım o zaman.” Malone limuzine kadar Hannah’yla beraber yürüdü, ona kapıyı açtı. “Barış olsun olmasın, kendini kolla lütfen,” dedi.

Hannah, “Hangi barış?” diye sordu sonra arabaya girip kapıyı kapattı.

Hannah, Devlin’in evine vardığında vakit öğleden sonra olmuştu. Viktorya tarzında inşa edilmiş olan küçük ev, Kilrea manastırının hemen yanındaydı. Hannah, şöföre beklemesini söyledi. Patikayı çıkıp kapıyı çaldı. Az sonra, karşısında siyah Armani pantolon ve gömlek giymiş olarak, gümüş rengi saçları, koyu mavi gözleri ile Devlin duruyordu. Kaç yaşında olduğunu anlamak olanaksızdı. Trinity Koleji’nde misafir profesör olarak hâlâ edebiyat seminerleri veren bu adam, hayatı boyunca IRA mensubu olmuş ve pek çok kere adam öldürmüştü.

“Tanrım, harika görünüyorsun.” diyerek Hannah’ı kucakladı. “Nefis görünüyorsun. Hadi içeri gir.”

“Sen de pek fena sayılmazsın.”

Devlin oturma odasına giden yolu gösterdi. Son-

ra döndü. “İçki veya başka bir şey ister misin?” diye sordu.

“Hayır, hemen başlamak istiyorum.”

Hannah oturdu, o da karşısındaki sandalyeye ilişti. “Hadi başla bakalım o zaman.”

“Brendan Murphy adında bir adam tanıyor musun?”

Devlin’in yüzü sertleşti. “O köpek de bu işin içinde mi?”

“Kötü biri ha?”

“Daha kötüsü olamaz.” Eski bir gümüş tabakadan bir sigara alıp yaktı. “En iyisi sen bana durumu anlat.”

Hannah’nın anlattıklarını dinledikten sonra Devlin orada öylece kaşlarını çatarak oturdu. “Evet,” dedi. “Anlattıkların Murphy’ye uyuyor.”

“Düşünüyorum da. Murphy yeraltı silah sığınağı ve silahlar için o kadar parayı nereden bulacak diyor?”

“Uyuşturucudan, koruma işlerinden. Hükümetin tutukluları erken salıvermesi yüzünden her iki taraf da, yani Krala bağlı olanlar ve Katolikler, silahlı korumalar tutmak zorunda kaldı.”

“Murphy bu ara neler yapıyor, haberin var mı?”

“Fazla bir şey bilmiyorum ama söylentilere göre Libya’da bazı işler yapıyormuş. Eğitim işlerinin yanı sıra, çeşitli Arap kuruluşlarında da çalışıyor diyorlar. Fox’un Lübnan bağlantılarını yapan mutlaka odur.”

“Daha detaylı bilgi bulamaz mısınız?”

Devlin hayır anlamında başını salladı, sonra gözlemlerini kısıtı. “Sana yardımcı olacak birini tanıyorum gali-

ba. Bana bunun bir sır olarak kalacağına söz verebilirsen.”

“IRA’dan biri mi?”

“Aynen öyle.”

Hannah başını salladı. “Yemin ediyorum.”

Devlin telefona uzanarak “Arayalım bakalım,” dedi.

Dublin’de, Michael Leary tam dışarı çıkmak üzere yağmurluğunu giyerken telefon çaldı.

“Evet, ben Leary.”

“Michael oğlum, ben Lian Devlin.”

“Lian nasılsın, sesini duyunca yüreğim ağzıma geldi. Bir şey istemeyecek olsan telefon etmezsin sen.”

“Gerçekten hep öyle yapıyorum değil mi? Seni İrlanda Hussar’da bir şeyler yemeğe davet ediyorum. Yanımda Özel Bölüm’den bir dedektif olacak.”

“Ne? Garda mensuplarına tahammülüm yoktur bilirsin.”

“Hayır, Garda mensubu değil bu. Bu onların Scotland Yard’a bağlı olanı. Hem güzel hem de zeki bir hanım, Sean Dillon’la çalışıyor.”

“Tanrım, duymak bile istemiyorum.”

“Bayılacaksın bu buluşmaya oğlum. Hadi az sonra görüşürüz.” Devlin telefonu kapattı.

Dublin’e giderlerken Devlin, limuzinde ara bölmeyi kapatarak Hannah’ya Michael Leary hakkında bilgi verdi.

“İyi çocuktur. Belfast’te Queen’s Üniversitesi’ni bitirdi. İngiliz edebiyatı okudu. Bir müddet ders verdi.”

Hannah kinayeli bir tavırla, “Sonra da kutsal amaç için çalışmaya başladı,” dedi.

“Nedenleri vardı.”

“Okumuş bir adamın silah ve bombalarla uğraşmak için ne nedeni olabilir ki?”

“Sence tüm IRA cahil takımından ve dağcı çizmeleri giyenlerden mi meydana geliyor? Bak Hannah, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra İsrail’i yapılandırmak üzere savaş verenler Irgun ve Stern çetesi mensuplarıydı. Silah ve bomba kullandılar oysa pek çoğu Avrupa’nın en iyi üniversitelerinden mezundu.”

“Mesajın alındı.”

Devlin bir sigara buldu. Camı biraz araladı. “Hatta, her zamanki alçak gönüllüğümle söyleyeyim, bendeniz de Cizvit papazları tarafından eğitildim. Trinity’den yüksek derecelerle mezun oldum.”

“Tamam, geri alıyorum sözlerimi. Zaten bana düşmezdi öyle konuşmak. Ben de adam öldürdüm. Bombaları sevmem, hepsi bu.”

“Ben de sevmem bombaları.”

“Evet, Leary’ye dönelim. Başka?”

“Michael yıllarca faal listedeydi. Beraber çalışıyorduk. Yalnız o bombaları senden ve benden daha fazla seviyordu. Bir keresinde sınırdan Ulster’e bir kamyonetin içinde bomba taşıyordu. Bomba patladı, yanındaki iki adam öldü. Onun da sol bacağıнын yarısı gitti. İşin tek iyi yanı, bomba patladığında hâlâ İrlanda cumhuri-

yeti sınırları içinde olmasıydı. Yoksa hayatı Maze hapis-hanesinde bitecekti.”

“Faal durumu böylece sona erdi demek?”

“Hayır, sonra bir müddet Dublin’de Genelkurmay Başkanlığı gizli servis şefi görevini yürüttü ama barış aşamasına geldiğinde yorulduğunu farkettiler. Dillon’ı, Derry’deki eski yıllarından iyi tanır.”

“Şimdi ne yapıyor?”

“Macera romanları yazıyor. Hava meydanlarındaki kitapçı dükkânlarında gördüklerinden. Çok da iyi para kazanıyor.”

“İnanılır gibi değil.” Hannah merakla kaşlarını kaldırdı. “Peki yardım eder mi bana?”

“Duruma şöyle bakarsak edebilir. Bugünlerde o da herkes gibi barışı özleyiyor. Göreceğiz bakalım.”

Devlin şöföre yolu tarif etti. Liffey nehri üzerinde bir koya geldiler ve arabayı Irish Hussar lokantasının önüne park ettiler.

Devlin, lokantanın cumhuriyetçilerle Sinn Fein taraftarlarınca çok tutulduğunu, yemeklerinin de çok güzel olduğunu söyledi.

Maun ağacından yapılmış aynalı bar eski devirlerden kalmıştı. Üzerindeki çeşitli içki şişeleri her cins ve marka içkiyi sergiliyordu. İçerisi epeyce kalabalıktı. İnsanlar basit ama lezzetli bar yemekleri tatmaktaydılar. Leary barın kuytu bir köşesinde oturuyordu. Sağ elinde bir bardak Guinness birası ve önünde bir tabak İrlanda yahnisi vardı.

Devlin, “Kalkma,” dedi. “Bu arkadaşım Hannah... Hadi hemen konuya girelim.”

Leary başını çevirip Hannah'ya baktı. Kırk beş yaşlarında, yakışıklı bir adamdı. Siyah saçlarında gümüş rengi teller vardı. Önce durakladı sonra elini uzattı. Hannah da biraz durdu sonra uzatılan eli sıktı.

“Oturun.”

“Yahni güzel görünüyor. Sanırım ben de ondan istiyorum.”

Garson kız yanlarına gelmişti.

“Siz ne arzu ederdiniz Profesör Devlin?”

Devlin kıza gülerek, “Evet, bana yağ çektiğin belli oluyor,” dedi. Sonra Hannah'ya dönerek, “Eileen, Trinity'de talebedir. Günahlarını affettirmek için arada bir seminerlerime gelir.”

“Hiç de ondan değil. Siz hocaların en iyisiniz, bunu herkes biliyor.”

“Bu cümle de sana ilk yazacağın kompozisyonda bir A kazandırdı.” Sonra siparişini verdi. “Bana bir büyük kahvaltı. Somerset Maugham ‘İngiltere’de iyi beslenmek istiyorsanız günde üç kere kahvaltı etmelisiniz’ demiş. Bir de Bushmills viski istiyorum hayatım.”

Hannah, “Ben maden suyu alayım,” dedi.

Devlin, “Michael, hâlâ geceleri yazmaya devam ediyor musun?”

“Öyle. Bacağımdan dolayı. Geceleri çok acı veriyor Liam, uyutmuyor beni ama morfin almak istemiyorum.”

“Yerinde olsam, Bushmills viskiye sarılırdım.”

Eileen içkileri bırakıp gitti. Leary tekrar yahnisini yemeğe koyuldu. Sonra Hannah'ya dönerek, “Evet, konu neydi?” diye sordu.

“Konu Brendan Murphy. Arkadaşın mı?”

“O kimsenin arkadaşı değildir. Bildiğim kadarıyla o bir gangsterdir. IRA’nın yüz karasıdır.”

“Genelkurmay da seninle aynı görüşte mi?”

“Elbette. Eskiler barıştan yana Liam. Ama Murphy gibiler hariç...”

Hannah, “Çıkarları savaş yönünde olduğu için,” dedi.

“Tamamen öyle. Yan gruplar var: Devamlı IRA, Gerçek IRA gibi... Hepsinin emeli başka.”

Kahvaltı ve İrlanda yahnisi geldi. Yemeğe başladılar.

Hannah, “Murphy şimdi nerede acaba?” diye sordu.

“Onu Tanrı bilir dedektif.” Leary lafı kısa kesti. “Siz de bilirsiniz, Ulster Cumhuriyeti’nde bugünün modası gangsterleri hapsedmek değil. Bırakıyorlar ortalıkta dolaşırlar. Murphy de canının istediği gibi her yere girip çıkıyor. Geçici IRA ile ters düşmediği takdirde bir derdi yok.”

“Sonunda cezalandırılacak mı?”

“Evet, bundan şüphelen olmasın. Biz bir orduyuz, Hannah. Kanunlarımız, kurallarımız var. Evet, şimdi anlatın bakalım, bütün bunlar nedir? Niçin benim yardımım gerekiyor?”

“Yardım etmen gerekiyor, çünkü bana borçlusun oğlum. County Down’da on beş sene önce vurulduğunda hayatını kurtarmıştım. Seni sınırın bu tarafına taşımıştım.”

“Liam, o borcu daha önce ödemiştin sana. Hani Dillon ve o Amerikalı’yla beraber Dermot Riley’in peşindeydiniz. Size onun Tullamore’daki çiftlikte olabileceğini söylemiştim. Siz de oraya gitmiştiniz. Hatırlasana.”

“Sonra da Şefe haber vermiştin. O da Bell ve Barry’i göndermişti. İki adet yürüyen goril. Bridget Riley’e işkence yapmışlar, yüzünde sigara söndürmüşlerdi.”

“Dillon, Bell’i öldürmüştü. Sen de Barry’yi arkasından vurmuştun. Hepsini Dermot’tan öğrendik.”

“Doğru. Benim yaşımdaki bir adam için ne utanç verici.”

Sonra Devlin başıyla işaret etti. “Hannah, hadi artık anlat ona.”

Hannah, County Louth’daki yeraltı silah depolarını, Fox’u, Lübnan bağlantısını, her şeyi anlattı.

Leary’nin kaşları çatılmıştı. “Önce bir şeyi açıklamak istiyorum. Genel anlamda konuşuyorum. Silahlarımızdan vazgeçemeyiz. Tarih bunun yanlış bir tutum olduğunu defalarca göstermiştir.”

“Yani sen, bu silahların yeraltı depolarında saklanmasından ve Murphy’nin sorumluluğunda olmasından memnunsun, öyle mi?”

“Hayır, tabii ki değilim. Genelkurmay Başkanı da memnun olmayacaktır.”

Hannah, “Ona bildirecek misin yani?”

“Tabii. Başka şansım yok.”

Devlin, “Peki Michael, sen bu konuda ne yapabilirsin?”

“County Louth’a girebiliriz. Ama County geniş bir alandır. Ayrıca Murphy’nin orada çizmeyi çok aşmış yandaşları vardır. O yüzden pek ümitli değilim.” Sonra birden doğruldu. “Aklıma biri geldi. Sean Regan. Onu hatırlıyor musun, Liam?”

Devlin, “Derry’den hatırlıyorum,” dedi. Sonra devam etti. “Hani bir askeri polisi vurmuş sonra da Amerika’ya kaçmıştı. Hatırladığıma göre orada işleri yolundaydı.”

“Bu anlattıkların iki sene önce oldu Liam. Sonra Regan döndü ve Murph’yle Avrupa’da çalışmaya başladı. Duyduğuma göre üç hafta önce Paris’ten Dublin’e gelen bir uçaktaydı. Uçak sis nedeniyle Heathrow’a yönlendirildi. Havaalanı güvenlik bilgisayarında ismi görüldü ve derhal yakalandı.”

Hannah şaşırmıştı. “Benim bütün bunlardan neden haberim yok?”

“Bildiğim kadarıyla onu havaalanından sizin gizli servis özel avcı timi aldı. Bence de bilmen gerekirdi. Bölümлерiniz arasında bilgi iletişimi yok mudur?”

“Her zaman değil.”

Devlin, Hannah’ya döndü. “Sean Regan hakkında ne diyorsun?”

“Adam bir zamanlar Regan Murphy için çalıştıysa pekâlâ bir şeyler biliyor olabilir. Doğrusunu istersen en doğru bilgiler ondan gelebilir. Deneyelim diyorum.”

Devlin, “Evet, ben de yapılacak başka bir şey görmüyorum,” dedi. “Michael olanları Genelkurmay Başkanı’na anlatır, ben de ucundan bucağından bir şeyler öğrenebilirim seni ararım.”

Kalkıp kapıya yürüdüler. Dışarı çıkınca Leary, Hannah'nın elini sıktı. "Hannah Bernstein, seninle konuşmak gerçekten bir zevkti benim için ama alışkanlık haline getirmeyelim bunu," dedi ve sonra yürüyüp uzaklaştı.

Devlin gülümsedi. "Dürüst bir adam. Her neyse, şu senin harika limuzinine binip havaalanına gidelim hayatım. Seni bırakırız sonra da şöför beni eve getirir."

Leary, Genelkurmay Başkanı'nın banliyödeki evindeydi. Karısı çay ve kurabiye ikram ederken General onu dinliyordu.

Leary, "İyi yapmış mıyım?" diye sordu.

"Tabii iyi yapmışsın. Murphy zehirli bir hayvandır. Benim onun gibilerle kaybedecek zamanım yok. Askeri Şura'nın da öyle."

"Peki. O halde ne yapıyoruz?"

"Her ne kadar bir şey çıkacağını sanmıyorsam da adamlarımıza Louth'daki meseleyi araştırmalarını söyleyeceğim."

"Yani?"

Genelkurmay Başkanı gülümsedi. "Eğer Ferguson, Dillon'la birlikte bu işin içindeyse... onunla ilk defa aynı taraftayız demektir. Yani pis işlerimizi Sean'a yaptırabiliriz."

Hannah'nın limuzini, havaalanında Lacey ve Parry'nin beklemekte olduğu hangara geldi. Gulfstream yağ-

mur altında bekliyordu. Hannah'yla Devlin limuzinden inerken Garda polis otosu görüldü ve içinden Malone çıktı.

“Merhaba Liam, seni eski kurt,” dedi.

“Sen kendine bak!” Devlin bunu tatlı bir sesle söylemişti, el sıkıştılar.

Malone, “Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu.

Hannah bu soruyu yanıtlama konusunda kararsız görünüyordu. Devlin onu rahatlatmıştı. “Ona söyleyebilirsin, Malone sizden yana, merak etme.”

Bunun üzerine Hannah, Leary ile yaptıkları konuşmayı Malone'ye nakletti.

Malone, “Demek ki, Murphy'nin çevirdiği işlerle IRA'nın bir ilişkisi yokmuş,” dedi.

Hannah, “Öyle görünüyor. Bu Sean Regan meselesi nedir? Sizin haberiniz var mıydı?” diye Malone'a sordu.

“O konuda hiç bilgi gelmedi yoksa ben bilirdim.”

Devlin, “O zaman birileri aptalca bir oyun oynuyor olmalı,” dedi.

Hannah onayladı. “Döndüğüm zaman neler olduğunu hemen araştıracağım.” Sonra elini uzattı. “Liam sen bir hazinesin.”

“Gel buraya bakayım küçük kız, el sıkılmaktan daha iyisini yapabilirsin.” Hannah'yı öptü. “Kendine dikkat et, Dillon'a da söyle arkasını iyi kollasın.”

Lacey ve Parry uçağa girmişlerdi. Çavuş Madoc, Hannah'ya elini uzatarak merdivenlerden çıkmasına

yardımcı oldu. Kapılar kapandı, makineler çalıştı ve Gulfstream hareket etti.

Malone, "İnanılmaz bir kadın," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum." Devlin gülümsedi. "Şimdi arabayı gönderip iyi kalpli dedektifin ödünç verdiği lüks limuzinde bana katılabilirsin. Seninle gene Irish Hussar'a gideriz. Bana orada çok büyük bir bardak Bushmills viski ısmarlayabilirsin."

"Ben mi? Silahşör cumhuriyetçilerin yatağı olan o restorana geleyim ha?"

"Yanılmıyorsam, erkek kardeşin Fergus, onlardan biriydi."

"O konuyu hiç açmayız."

"Söylediğim gibi, Irish Hussar'a gidiyoruz." Devlin gülümsedi. "Bir polisle birlikte görünmek ünümü arttıracaktır. Benim için çok iyi olacak bu Malone. Hadi gel."

Gulfstream, İrlanda denizi üzerinde yükselirken Hannah, Ferguson'u şifreli telefonundan aradı.

Ferguson heyecanla, "Hannah, nasılsın? Nasıl gitti?" diye sordu.

Hannah, Sean Regan meselesi de dahil olmak üzere tüm öğrendiklerini anlattı. "Aynen böyle efendim, diğer bölümlerin Regan konusundaki bilgileri bizimle paylaşmaları gerekirdi."

"Simon Carter denilen adam Gizli İstihbarat Servisi'nin başında olduğu sürece değil. Sen o işi bana bırak."

Ferguson telefonu kapattı ve bir müddet oturup bu meseleyi düşündü, sonra telefonu alıp dış ofiste Blake'le birlikte çalışmakta olan Dillon'ı aradı.

“Blake'le beraber buraya gelin. Şimdi Bernstein'la konuştum, galiba bir problemimiz var.”

FERGUSON, Hannah Bernstein'in hikâyesini anlatırken Dillon ve Blake onu dikkatle dinliyorlardı. Bittirdiği zaman Blake, "Bu kabul edilemez bir durum gerçekten. Önemli bir istihbarat bölümü başka bölümler için hayati önem taşıyan bilgileri kendi bünyesinde saklıyor."

"Evet, Carter zaten hep böyledir. Kendi bildiğini okur. Başkalarının cehennemin dibine kadar yolu var, politikası güder."

Ferguson, "Artık Carter'i uyarmanın zamanı geldi sanırım," dedi. "Başbakanın Özel Güvenlik Servisi'nin başı olarak, pozisyonumun bana olağanüstü yetkiler verdiğini ona anlatmak gerek. Bu yetkileri kendisine karşı kullanabileceğim gerçeğini de."

Dillon, "İşte bunu çok beğendim," dedi.

Ferguson gülümsedi, telefonu aldı ve bir numara çevirdi.

"Ha, sen misin Carter? Bak, bir mesele var, seni hemen görmem gerek. Başbakan'la görüşmeden önce bir konu hakkında senin katkılarını almak istiyorum... Evet, olabilir. Yarım saate kadar Grenadier'de olurum."

Blake, "Kararlılık gibisi yoktur," dedi.

"Siz Amerikalıların dediği gibi, sen daha hiçbir şey görmedin. Arabayı getirsinler Dillon, ben de bir iki yetki tezkeresi bulayım, hemen gideriz."

Grenadier, geleneksel bir Londra barıydı. Eski tarz koyu meşe mobilyalarla döşenmiş hoş bir yerdi. Carter çoktan gelmiş, köşedeki masalardan birinde içkisini yudumlamakla meşguldü. Ufak tefek, soluk yüzlü bir adamdı. Dillon'ı görünce yüzünü buruşturdu.

“Bak Ferguson, daha önce de söylemiştim sana, bu katil domuzun varlığına tahammül edemiyorum.”

“Bu konuyu Başbakan'la konuş Carter. Dillon'ı işe alan o.”

Dillon, “Tanrı'nın işine bak,” dedi. “Senin gibi büyük adamların benimle aynı yerde olmayı kabul etmesi ne büyük bir lütuf.”

“Cehennemin dibine git!”

Ferguson, Blake'i tanıştırdı. “Blake Johnson'ı hatırlayacaksın.”

Carter ona da, “Evet, şu Amerikalı.” dedikten sonra isteksizce elini uzattı. “Neler oluyor?”

Ferguson, “Brendan Murphy adında bir IRA dönęi bazı kötü işlere girişmiş, onların neler olduğunu öğrenmem gerekiyor.”

“Saçma, o eski hikâye Ferguson. Barış süreci ülkeyi kapladığından bu yana Murphy artık problem değil.”

Dillon, “Seni koca yalancı seni,” dedi ve Blake'e döndü. “İşte güvenlik servislerinin başındaki adam bu. Başkan Yardımcısı. Güvenlik sahasında bizzat çalışmamış yüzüsüzün biri,” dedi.

Carter öfkeden köpürmüştü. “Kahrolasica İrlanda domuzu.”

Dillon, “Bu ırkçı sözünden dolayı seni gazetelere verebilirim,” dedi.

Ferguson, “Tamamen haklı,” diyerek Dillon’a katıldı. “Rahmetli annem de İrlandalıydı. Yarı İrlandalı olduğuma göre ben de bu sözü hakaret sayarım.”

Blake, “Annesinin hatırasına hakaret ettiğine ben de şahidim.”

Dillon, “İşimize devam edebilir miyiz?” diye sordu. “Sean Regan adında bir adamı üç hafta önce Heathrow Havaalanı’ndan aldın. Uçağı Dublin’e giderken sis nedeniyle Londra’ya yönlendirilmişti. Evet, Sean Regan’ı havaalanından niçin aldın ve niçin kimsenin bundan haberi olmadı?”

“Saçmalama Dillon. Regan birkaç sene önce Londra’da bir polisi vurup kaçmıştı. Polis neredeyse ölüyordu.”

“Yani Regan’ı Old Bailey’de mahkeme karşısına çıkaracaksınız, öyle mi?”

“Çıkarabiliriz.”

Ferguson, “Ama bunu yapmayacaksınız. Çünkü barış süreci var ve biz adamları hapsedmiyor, tersine hapisten saliveriyoruz şimdi. Onları cezalandıramıyoruz bile.”

Carter iyice afallamıştı. “Yapma Ferguson, kararları politikacılarımız alıyor, biz de onların kararlarına uyuyoruz. Hepsi bu.”

“Hayır, bu kadar basit değil. Biz önce kanunlara uyarız, Carter. İşin aslını ararsan, sen Regan’ı ilerde kullanmak üzere ağzından bazı bilgiler alabilir miyim diye tutuyorsun.”

“Tutuyorum, ne olacak?”

“Artık tutmuyorsun. Adamın yerini söyle bana hemen.”

Carter düşünmeden cevapladı. “Wandsworth Hapishanesi’nde tutuklu.”

‘Şu andan itibaren tutukluluğu kalktı.” Ferguson bunu söyledikten sonra iç cebinden bir kâğıt çıkardı. “Bu belge, İnzibat Birliği Başkanı olarak bana Sean Regan’ı teslim alma hakkını, kanunlara uygun olarak veriyor.”

Carter çok sinirlenmişti. “Buraya bak, Ferguson.”

“Hayır, sen buraya bak. Seninle farkımız şu, ben bu sahada çok çalıştım. 1952’de Kore birliğine katıldığım zaman on sekiz yaşında bir asteğmendim. Benim uğraştığım canı sayısı, senin ettiğin sabah kahvaltısı sayısını aşar. Onun için boşuna konuşma. Emrin sana ait olan yerini imzala. Al işte dolmakalem.”

Ferguson, dolmakalemini ona uzattı. Carter, kalemi aldı, eli titreyerek emri imzaladı. “Sıra bana da gelecek, Ferguson.”

“Sanmam.” Ferguson mürekkebi kurutmak için üfledi. “Hadi şimdi kaybol.”

Carter’in üzerinden zavallılık akıyordu şimdi. Ayağa kalktı ve sendeleyerek dışarı çıktı. Blake, “Ona hiç acımiyorum, neden acaba?” dedi.

“Değmez de ondan.” Ferguson devam etti. “Evet, beyler. Bundan sonraki durağımız Wandsworth Hapishanesi.”

Ferguson, Dillon ve Blake, Wandsworth'un görüşme odasında bekliyorlardı. Az sonra muhafız alayı çavuşuna benzeyen bir gardiyan Regan'ı içeri itti.

Dillon, "İşte adaşım da burada," dedikten sonra ötekilere döndü. "İkimizin de Sean olması bize her zaman problem yaratmıştır."

Regan, "Ulu Tanrım, gerçekten sen misin Dillon?" diye sordu. Çok şaşırmişti.

"Her zamanki gibi, benim Regan. Seni hücrenden ve kokulu tuvaletlerden uzaklara götürmeye geldim. Bu Tümgeneral Charles Ferguson, yeni amirin. Öbür adam da bir Amerikalı, FBI'dan, ona çok dikkat etmelisin."

"Hey, ne haltlar dönüyor burada?"

Ferguson gardiyana döndü. "Bizi bir dakika yalnız bırakır mısın lütfen?"

"Emredersiniz, efendim."

Adam çıktı. Dillon, "Konu Brendan Murphy," dedi. "Onun çevirdiği işlerin bir parçası olduğunu biliyoruz."

Regan sarsıldığını belli etmemeye çalışıyordu. "Brendan'ı yıllardır görmüyorum," dedi.

"Yani Carter senden hiçbir şey öğrenemedi, öyle mi?"

"Neden söz ettiğini bilmediğimi söylüyorum ya."

Ferguson, "Benim vaktimi ziyan etme," dedi. "İki sene önce Derry'de bir askeri polisi vurdun ve Amerika'ya kaçtın. O zamandan beri Avrupa'da Murphy için çalışıyorsun."

"Yalan bütün bunlar."

Dillon, “Salaklık etme. Bir polisi vurdun. Tamam adam ölmedi ama Old Bailey’de cinayete teşebbüsten on yıl yersin. Senelerce Wandsworth’da belki de Parkhurst hapishanesinde kaldığını düşün. Duş almaya bile korkacaksın.”

“Hayır.” Regan iyice sarsılmıştı. “Bay Carter dedi ki, eğer onlarla anlaşırsam hapse girmezmişim.”

Ferguson, “Evet ama maalesef şimdi işlerin başında Carter değil, ben varım. Aklını başına topla, karar ver; ya bize Brendan Murphy’nin planlarını anlatacağın emniyetli güzel bir evi ya da hapishanedeki çok tatsız bir geleceği tercih etmek durumundasın. Hangisini istiyorsun?”

Regan karamsarlıkla cevap verdi. “Brendan beni küçük parçalara böler. O tam bir sadisttir.”

“Biz de bu yüzden sana iyi bakacağız işte.”

Ferguson, Dillon’a başıyla işaret ederek gardiyanı çağırmasını söyledi. Adam gelince emri çıkarıp uzattı.

“Bu tutukluyu hücreesine götür, eşyalarını toplamasına izin ver. Sonra gözaltı durumunun benim sorumluluğumda olduğunu bildiren bu belgeyi hapishane müdürüne ver.”

“Emredersiniz Generalim.”

Regan dışarı götürüldü, Ferguson, Dillon’la Blake’e dönerek, “Onu Holland Park’a götürürüz. Dillon, sen orada onun bildiklerini öğrenir, adamı limon gibi son damlasına kadar sıkarsın.”

“Bunu yapmaktan zevk duyarım, Generalim.”

Regan'ı Holland Park'a getirdiler; arabayla elektronik kapılardan geçtiler. Şık lacivert blazer ve bej flanel pantolonlar giymiş güvenlik görevlileri etrafta dolaşıyordu.

Regan iyice aptallaşmıştı. "Burası bakımevi mi?... Tanrı aşkına neler oluyor?"

Ferguson, "Burası bir kaledir," dedi. "Blazer ceketli beylerin hepsi askeri polistir. Senin de anlayacağın gibi buradan çıkış yoktur." Dillon'a döndü, "Helen onu yerleştirip karnını doyursun. Blake'le ikiniz onunla inin. Ben sonra dönerim."

Ferguson'un arabası uzaklaştı. Ötekiler Regan'ı aralarına alarak merdivenlerden çıktılar. Regan'ın bilekleri hâlâ kelepçeliydi. Kapı açıldı, çok iri bir adam onları karşıladı.

"Merhaba Bay Dillon. Buyrun efendim."

"Sana birini daha getirdim Çavuş Miller, bunun da adı Sean Regan. İki sene önce Derry'de bir Kraliyet askeri polisini vurmuştu."

"Fred Dalton'ı vurmuştu, efendim." Miller'in yüzü taş gibi ifadesizdi. "Dalton ölmedi ama sakatlıktan dolayı emekliye ayrılmak zorunda kaldı. Sana çok iyi bakacağımdan hiç şüphen olmasın Bay Regan." Kayık tabağı büyüklüğündeki eliyle Regan'ı sol omzundan yakaladı. Helen Black de tam o sırada merdivenlerden inip yanlarına gelmişti. "Tutuklu bu mu, Çavuş Miller?"

Miller hazırola geçti. "Evet, efendim."

“İyi. On numaralı odaya yerleştiririn, sonra oturma odasında sandviç yiyip çay içeceğiz.”

“Emredersiniz, efendim.”

Regan dönüp baktı. “Bu kadın da kim, neler oluyor?”

Dillon onu cevapladı. “O kadın Binbaşı Black’tir. Kadınları hor gören erkeklerden değildir umarım Regan. Binbaşı Black, Derry’de iki Provo vurdu. Askeri Haç madalyası var.”

“Hadi s..tir, Dillon.”

“Bir hanım karşısındasın, nasıl böyle çirkin konuşursun? Bu tarz konuşmayı kabul edemeyiz, değil mi Çavuş?”

Miller, “Elbette edemeyiz, efendim,” diyerek Regan’ın sol kolunu fena halde sıktı. “Hadi bakalım yukarı çıkıyoruz. Aferin, işte böyle, terbiyeli bir beyefendi gibi.”

Blake, “Şimdi ne yapıyoruz?”

Dillon gülümsedi. “Kantin, mutfak her şey var burada. Aç kalmayız merak etme, önce karnımızı doyuralım, Regan’la daha sonra meşgul oluruz.”

Yukarı çıktıklarında Regan’ın şaşkınlığı iyice arttı. Güzel bir yatak odası, banyo ve her ne kadar demir parmaklıklılı pencereler arkasındaysa da, bahçe manzarası bile vardı. Ona da temiz bir gömlekle gardiyanlarınkine benzer blazer ve pantolon vermişlerdi. Yerleştikten sonra, Miller onu aşağıya küçük bir oturma odasına götürdü. Odada gazlı bir şömine yanıyordu. Çorba, do-

muz salamlı sandviçler ve bir bardak beyaz şarap masada onu bekliyordu. Miller duvarın yanında ayakta durdu, bekledi. Yüzü ifadesizdi.

Regan, Wandsworth hapishanesiyle burası arasındaki farktan hafif sarhoş olmuş durumda, “Bir bardak şarap daha alabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii, efendim.”

Miller bardağına Chablis’i koyarken, Ferguson, Dillon, Hannah –henüz gelmişti– ve Helen Blake yan odadaki tek taraflı aynadan onu seyrediyorlardı.

Ferguson, “Artık hikâyeyi hepiniz biliyorsunuz. Bu çok ciddi bir iş. Onu mutlaka konuşturmamız gerekiyor. Başçavuş, sorgulamaya senin girmeni istiyorum, sen de beraber git Dillon. Tek istediğim işin özü, unutmayın.”

“Elbette efendim.” Helen Black, Dillon’a başıyla işaret etti. “İyi polis, kötü polis oynayalım. Sence de uygun mu?”

“Daha iyisi olamaz. Beni tiyatro günlerime götürür.”

“Evet, hep özlediğini söylersin. Hadi şimdi uygulayalım.” Odadan çıkarken, “Ben idare edeceğim, sen beni izle, olur mu?” dedi.

Odaya girdiklerinde Miller, “Ben çıkayım mı efendim?” diye sordu.

“Hayır çıkma, sana ihtiyacım olabilir Çavuş.” Helen’in sesi değişmişti, çok sert konuşuyordu. “Bu adam bir IRA tetikçisidir. Fred Dalton’u sakatladı. Fred ilk miydi sanıyorsun Çavuş?”

Miller en soğuk sesiyle, “Sanmam efendim.” dedi.

“Onu kelepçelemeni istiyorum Çavuş. Bir kere adam öldüren her zaman öldürür.”

“Mutlaka efendim.”

Regan itiraz etti. “Hey, buraya bakın!”

“Bileklerini uzat ve uslu ol.”

Regan terliyordu, iyice huzursuzlaşmıştı. Wandsworth’da üç hafta geçirmişti. Kokulu tuvaletler, haftada iki defayla sınırlı duşlar, gözü dönmüş bazı mahkumların hoşla gitmeyen ilgileri. Ayrıca IRA’yı sevmeyen basit İngiliz suçlular. Oysa bu koruma evi ve gördüğü muamele farklıydı. Neredeyse her şeyin kendisi için çok iyi gittiğine inanmaya başlamıştı ama şimdi de ablasına benzeyen bu kadın ortaya çıkmış ve ona bir Gestapo şefi gibi davranmaya başlamıştı.

Helen ceketinin düğmelerini çözdü, askılı Colt tabancası göründü.

“Tamam o zaman, hadi başlıyoruz.”

Aynanın öteki yanında Roper de Ferguson’la Blake’e katılmıştı, Roper, “Helen gerçekten biliyor bu işi,” dedi.

Blake onayladı. “Bir numara.”

Ferguson, “Komisyon almamakta da ısrarlı.”

Hannah, “Onu satın almak olanaksızdır efendim,” diye ilave etti.

“Biliyorum.” Ferguson içini çekti. “Ne fena.”

Tam o sırada Helen Black işine başladı. Değişim inanılmazdı. O hoş, akli başında İngiliz hanımefendisi bambaşka bir kimliğe bürünüvermişti.

“Senin gibilerle yıllardır savaşıyorum ben serseri. Bomba, kurşun, hepsi var sende. Karşındaki kadın olmuş, çocuk olmuş senin gibilere farketmez. Senin gibi iki alçağı Derry’de vurup öldürdüm. Bir hemşire lojmanını önüne otuz kiloluk Semtex yüklü bir kamyonet park ediyorlardı. Bunu kabullenemezdik, değil mi? Sol kalçama bir kurşun yedim, onu yapan alçağı hakladım. Sonra doğrulup oturdum ve kaçmaya çalışan arkadaşını da arkasından vurdum.”

Regan dehşete düşmüştü. “Sen ne biçim bir kadınsın, Tanrı aşkına?” diye sordu.

Helen onun çenesini yakaladı ve başını acıtarak sağa sola salladı. “Kızılderili Apaçiler esirlerini, haklarından gelsinler diye kadınlarına verirlerdi. İşte ben *o cins* bir kadınam.”

Ferguson, “Harika,” dedi. “Tiyatrocu olması gereken gereken asıl oymuş.”

“Sen benim arkadaşımı sakat bıraktın. Fred Dalton’ı.” Colt tabancayı çıkardı Regan’ın iki gözünün arasına dokundu. “Bunlar domdom kurşundur, iyice bak serseri. Tetiği çektim mi beynini karşıdaki duvardan toplarlar.”

Regan haykırdı. “Tanrı aşkına, dur, yapma!”

Dillon, Helen’i bileğinden yakaladı ve silahı öteki yana çevirdi, “Hayır Başçavuş, böyle olmaz.”

Helen kızgınlıktan köpürmüş pozunda döndü ve “Az sonra dönerim,” diyerek dışarı çıktı.

Regan titriyordu. Dillon, Miller’a “Kelepçelerini çıkar Çavuş, bir yere gitmiyor adam.” emrini verdi.

“Nasıl isterseniz, efendim.” Miller bir anahtar çı-

karıp kelepçeleri çözdü. Dillon gümüş tabakasından iki sigara çıkarıp yaktı, birini Regan'a verdi.

“İşte böyle, tıpkı *Now Voyager* filmindeki gibi.”

Regan hâlâ titriyordu, “Allah kahretsin neden bahsediyorsun sen, ne filmi?”

“Boş ver, Sean. Benim eski filmlere tutkum vardır da. Şimdi dinle. Bana bir bak, ben akıllandım artık. Sırp idam mangasının karşısına çıkmaktan Ferguson sayesinde kurtuldum. Ferguson çok güçlü bir adamdır. Benim hayatımı kurtardı. Ben de karşılığında kutsal amaç için çalışmayı bırakıp onun için çalışmaya başladım. Neden? Hayatta kalmak için..” Regan titriyordu. Dillon, Miller'a döndü, “Büyük bir bardak konyak getir, Çavuş.”

“Tabii, efendim.”

Miller büfeyi açtı, sonra konyakla dönüp Regan'a uzattı. Regan bardağı bir dikişte bitirdi. Başını kaldırıp Dillon'a baktı, “Benden istediğin nedir?”

“Senin için en iyisini istiyorum. Bak, şimdi işlerin başında Ferguson var. Sen o Dalton denen adamı vurmuşsun. Barış olsun olmasın, Ferguson isterse seni mahkemeye çıkartabilir.”

Aynanın öteki yanında Ferguson, “Şimdi gir içeri, Başçavuş,” dedi. “Tam sırası.”

Helen Black iki elinde birer dokümanla tekrar oturma odasına girdi. “Tamam, bu kadarı yeterli. Hâlâ pazarlık ediyor. Doğru Wandsworth'a gidiyorsun. Alçak herif seni.”

Regan tamamen dağılmıştı. “Tanrı aşkına, bana ne istediğinizi söyleyin. Yalnızca söyleyin yeter.”

Roper içerden, “Mükemmel,” dedi. “Katıksız bir gestapo taktiği. Sanılanın aksine, çok az fiziki baskı kurmuştur gestapolar. Aynen böyle. Fiziki işkenceye gerek kalmıyor. Sadece insanların akıllarını karıştırsun, o kadar.”

Ferguson, Hannah’ya, “Onu tamamen dağıtmaya-
cağız,” dedi sonra Roper’e döndü. “Blake’le ikiniz bu-
rada kalın ve Scotland Yard görevi yapın.” Sonra Han-
nah’yla birlikte odaya girdi. “Miller, bir konyak daha
ver ona.”

“Emredersiniz efendim.”

Miller söylenileni yaptı. Regan bardağı titreyen el-
leriyle aldı ve gene sonuna kadar içti.

“Benimle anlaşıacak mısınız?” diye Ferguson’a sor-
du.

“Bu bana vereceğın bilgilere bağlı.” Regan bunun
üzerine Dillon’a baktı. Dillon, “Tümgeneral sert bir
adamdır Sean, ama dürüştür. Eğer bir söz verirse onu
tutar.”

Hannah, “Bay Regan,” dedi. “Ben Özel Bölüm
Detektif Başkomiseriyim. Brendan Murphy adında biri
hakkında bilgi araştırması yapıyoruz. Bize bu konuda
yardımcı olup olmayacağınızı öğrenmek istiyorum.”

“Nasıl bilgiler?”

“Anladığım kadarıyla, County Louth’da bir yerde
betonarme yeraltı depoları varmış.”

Dillon, “Semtex, makinalı tüfek, havantopları,”
dedi. “İç savaş başlatmaya yarayacak kadar silah varmış
orada.”

Regan, “Kilbeg yakınlarında,” dedi.

“Ulu Tanrım, İrlanda’nın her yanı Kilbeg isimli yerle doludur.”

“Ama bu, Başçavuşun da söylediği gibi Louth’da. İrlanda Cumhuriyetinin en güney kısmında, Dundalk körfezinin güneyinde. Dunany Burnu’nda. Çok uzak.”

Dillon, “O bölgeyi bilirim,” dedi.

“Orada fazla gizlenilmez Dillon. İnsanları tuhaftır. Yabancılar derhal göze batar.”

Ferguson, “Bilgiyi tamamlayalım, devam et,” dedi.

“Amerika’ya kaçtığım zaman İrlanda asıllı Amerikalı zengin bir grupta tanıştım. Muhafazakar görüşteler. Barışı desteklemiyorlardı. Onlarla Brendan arasında büyük bir mali iş bağladım. Amaç, savaş yeniden başlayınca buna hazırlıklı olmaktı.”

“Depoların nedeni anlaşıldı.”

Dillon, “Ya silahlar, onlar nereden geldi?” diye sordu.

Aynanın öbür tarafında Roper not alıyordu.

“Silahlar mı, o olduğu gibi Mafya marifeti. Brendan Mafya’yla Avrupa’da tanışmış. Jack Fox adında bir adam var.”

Hannah, “Solazzo ailesini sözcüsü mü?” diye sordu.

“Öyle ama bana kalırsa, Fox yalnızca kendine çalışıyordu doğrusu. Brendan’a silahları o sağladı.”

Hannah, “Başka neler var? Lübnan konusunda mesela,” dedi.

“Ulu Tanrım, sizin bilmediğiniz bir şey yok mu?”

Dillon lafı kısa kesti, “Hadi başla.”

“Murphy seneler önce Libya’da eğitilmiş. Arap ca-

miasının kudretli kişileri ile ilişkileri var. Lisanlarını bile konuşabiliyor. Hiç değilse yemek ısmarlayacak kadar Arapça biliyor.”

Ferguson, “Yani?” dedi.

“Yani, Murphy işin Arap bağlantısını elinde tutuyor. Fox ise Solazzo’ların Rusya’daki uyuşturucu operasyonlarını kontrol ediyor, dolayısıyla onun da orada ilişkileri var.”

“Hangi Arap bağlantısı bu?”

Regan durakladı. “Saddam. Irak.”

Dillon, “Bu iyi işte.” dedi. “Ne olmuş Saddam’a, Irak’a?”

“Gelecek hafta Karadeniz’den bir tekne oraya gidiyor. İsmi *Fortuna*. Zamanında gelirse, Beyrut’un güneyinde El-Şariz adında bir yere demirleyecek. Salı günü, gelecek hafta.”

Konuşmayı Dillon yönlendirmeye başladı, “Mürettebat Rus mu?”

“Hayır, Arap. Hepsi Allahın ordusuna mensup Araplar.”

“Peki, ya kargo?” Regan durakladı, “Hadi Regan konuş. Nedir şu lanet olası kargo?”

“Hammerheads.”

Bir müddet sessizlik oldu sonra Hannah, Ferguson’a soran gözlerle baktı.

“Hammerheads nedir, efendim?”

Kapı açıldı ve Blake odaya girdi. “Özür dilerim, General. Hammerheads konusunu ben biliyorum.

Bunlar tripod üzerine takılan kısa menzilli füzelerdir. Dikilmeleri sadece iki dakika alır. Etki alanları 480 kilometredir. Nükleer başlıklıdır. İsrail veya Ürdün'ü yerle bir edemezler ama Tel-Aviv'i şekilsizleştirebilirler.”

Ferguson Regan'a döndü. “Söylediklerin doğru mu? Bana bildiğin her şeyi söylediğine emin misin?”

Regan gene durakladı. “*Fortuna* limana girdiği zaman Brendan teknede olacak. Fox onları karşılayacak ve Fox'a altın olarak ödeme yapılacak. Beş milyon değerinde.”

“Dolar mı, pound mu?”

“Kahretsin, ben nereden bileyim, tek duyduğum ödemenin teknede yapılacağı idi çünkü bir ay sonra yeni bir sevkıyat ayarlamak istiyorlardı.”

Ferguson, “Tüm bunlar doğru mu?” diye tekrar sordu.

“Tabii doğru. Başımın belası mısınız siz benim?”

Ferguson, Helen Black'le Miller'a döndü. “Bunu odasına geri götürün.”

İkisi Regan'ı aralarına alarak odadan çıktı. Onlar gittikten sonra odaya Roper girdi.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi. “Elimde Fox'un Gulfstream uçağı ile ilgili detaylar var. Hatırladığıma göre Heathrow Havaalanı'nda park edilmişti. Ben onun gidiş gelişlerini kontrol edeyim.”

Hep beraber, Roper'in birinci kattaki odasına gittiler. Roper'in tüm ekipmanı kurulmuştu. Roper, becerikli parmak hareketleriyle bilgisayarını açtı.

“Evet, işte burada. Fox Pazartesi sabahı Heathrow’dan hareket etmek için saat almış. Kalkış Heathrow. Varış Beyrut.”

Dillon, “Harika,” dedi. “Demek Regan doğru söylüyordu.”

Hannah, “Şimdi ne yapıyoruz o halde, efendim?”

Ferguson onu cevapladı. “SAS’ı gönderemeyiz. Fox’la başka işlerimiz var. Daha uygun bir şey düşünmeliyiz.”

Hannah, “İsraililer bundan pek hoşlanmayacaklar Generalim,” dedi.

Ferguson, “Ben de şimdi onu düşünüyordum,” dedi ve Dillon’a baktı. “Sen evvelki sene Dedektifle Beyrut’a gitmiştin, hani Al Bustan’da kalmıştınız.”

“Nasıl unuturum? Harika bir manzarası vardı. Roma Harabeleri’ne bakıyordu.”

“Benim oradaki adamımı, Walid Khasan’ı hatırlıyor musun?”

“Hem de çok iyi hatırlıyorum. Lübnanlı Hıristiyan. Dedektifle çok iyi anlaşıyorlardı. Buna şaşırmamak gerek, çünkü adam aslında Mossad görevlisi Binbaşı Gideon Cohen’di.”

“Cohen şimdi yarbay oldu.”

“Anya adında hoş bir kız kardeşi olduğunu hatırlıyorum. Teğmendi sanırım.”

“O da şimdi yüzbaşı oldu.”

“Biri daha vardı – adı neydi? Yüzbaşı Moshe Levy miydi?”

“Binbaşı Levy... Dillon dünyada her şey değişiyor. Evet, sanırım bu işle Albay Cohen ilgilenebilir. Ben onu ararım.”

Yarbay Gideon Cohen, yalnız özel durumlarda üniforma giyerdi. Şimdi de Tel-Aviv’de, gözlerden uzak bir binanın en üst katındaki ofisinde, beyaz gömlek ve keten pantolonuyla otururken bir Mossad albayına hiç benzemiyordu. Buğday tenliydi. Kırk dokuz yaşında olmasına karşın saçları hâlâ siyah ve omuzlarındaydı.

Kız kardeşi Anya Shamir köşedeki bir bilgisayar masasında oturmuş çalışıyordu. Anya Shamir, kocası Golan Tepeleri’nde öldüğünden beri duldu.

Öbür köşede Binbaşı Moshe Levy, ikinci bir bilgisayarın başındaydı. Ordu karargahına gideceği için o üniformalıydı. Haki bir gömlek ve pantolon giyiyordu. Göğsünde paraşüt birliği kanatları ve armaları vardı. Gideon Cohen’ın masasının üzerindeki telefon çaldı.

Bir ses, “Ben Ferguson. Kodlu musun? Ben kodluyum,” dedi.

“Sevgili Charles, tabii ki kodluyum. Nasılsın?” Sonra Cohen Anya ve Moshe’ye seslendi. “Londra’dan Ferguson arıyor.”

Telefonun işitsel düğmesine bastı. “Charles, eski dostum benim.”

“Sandhurst’ta okudun diye hemen bana eski dostum diye hitap etmeye başlama. Rütbem hâlâ seninkinden yukarıda çok şükür.”

“Özel bir durum mu var Charles?”

“Lübnan’la ilgili bazı kötü haberlerim var sana.”

“Anlat.”

Ve Ferguson anlattı.

Konuşmasını bitirdiği zaman Cohen, “Hammerheads ha? Buna izin veremeyiz.”

“Kudüs bunlardan bir tane yerse tüm güzelliğini kaybedebilir.”

“Doğru söylüyorsun Charles, bunu araştırmam gerek.”

“Yani General amcanla konuşman gerekiyor.”

“Korkarım öyle.”

Ferguson, “Tamam, sakıncası yok. Gideon bu işle yakından ilgilen, çünkü çok önemli.”

General Arnold Cohen, ofisinde Gideon’un anlattıklarını dikkatle dinliyordu. General, Mossad Birinci Şube’nin başıydı. Birinci Şube Arap bölgelerinde yer alan tüm faaliyetlerden sorumluydu.

Yeğeni konuşmasını bitirdikten sonra General, “Hammerheads demek. Bu iş çok ciddi Gideon,” dedi.

“Evet, şimdi biz ne yapabiliriz onu düşünelim, tekneye hava saldırısında bulunalım mı, *Fortuna*’ya?”

“Lübnan’a ait sularda mı? Olur mu hiç Gideon? Şu ara İngiliz ve Amerikalı dostlarımız Saddam’ı hadım ederken bizim onlara çok nazik olmamız gerekmez mi?”

“Saddam kafamıza Hammerheads füzeleri göndermeyi planlarken mi nazik olmamız gerekiyor?”

Levy’yle yanyana pencerenin önünde ayakta duran kızkardeşi Anya, “Ben de fikrimi söyleyebilir miyim amca?” diye sordu.

“Tabii söyleyebilirsin. Konuşmayı öğrendiğinden bu yana aklına gelenleri söylemekten hiç çekinmedin nasıl olsa. Neymiş?”

“Diyorum ki, neden Dillon’u kullanmıyoruz? O bu işlerde bir numara. Cehennem habercisi. Geçen seferki işi hatırlayın - hani evvelki sene Beyrut’ta hep birlikte hallettiğimiz. Dillon inanılmaz şeyler başarmıştı.”

Levy, “Doğru söylüyor,” dedi. “Burada önemli olan *Fortuna* denilen tekneyi ve kargosunu gürültüsüzce yok etmek, tamam mı?”

“Yani?”

“Ufak bir operasyon yaparız. Dillon’ın idaresinde biz üçümüz – Anya, Moshe, ben – bu işi El-Şariz’de hallederiz. Elimizde doğru ekipman olursa o lanet tekneyi uçurup cehenneme yollarız.”

Gideon Cohen, “Levy haklı. Aleyhimize bir propaganda olmadan ve hava saldırısı yapmadan işlerini bitiririz,” dedi.

General, “Beğendim,” dedi. “Hemen işe başlayın.”

Ferguson, “Çok güzel Gideon. Dillon’ı hemen yollarım oraya. Yanında bir Amerikalı meslektaş var, Blake Johnson. Johnson doğrudan doğruya Başkan’a bağlı. Onun da çok faydası olacaktır. Dillon’a bağlıyorum telefonu.”

Bir dakika sonra Dillon az bildiği İbraniceyle, “Nasılsın bakalım, uyuyan güzel?” dedi.

“Dillon, nasılsın? Gene beraber çalışıyoruz ha?”

İngilizce konuşmaya başladılar. Dillon, “İşi nasıl

yapacağımıza henüz tam karar vermedim,” dedi. “*Fortuna*’yı denizde uçuracaksak mayına gereksinmemiz olacak. Sonra semtex, bazı dalış ekipmanı v.s.”

“Onları biz hallederiz. İşi fazla insan katmadan yapalım istiyoruz. Levy, kız kardeşim ve ben üç, iki de siz, beş kişiyiz. Seninle Beyrut’ta operasyon yaptığımızdan bu yana işler çok değişti ama gene de dikkatleri üzerimize çekmek istemiyoruz. Burası eskisi gibi savaş alanı değil. Alt-yapıyı geliştirmeye çalışıyoruz, turizm vesaire.”

“Fox nerede kalır dersin? Beyrut’ta mı?”

“Hayır. El-Şariz’de otele çevrilmiş eski bir Fas sarayı var. Bana kalırsa orada kalır. Adı Golden Palace.”

“Bize yaramaz o zaman.”

“Önemli değil. Biz yatla geleceğiz, turist gibi. Arkadaşınla sen de bizim yatta kalırsınız.”

“Güzel, bara filan da gitmeyiz. Fox bizi oralarda görmemeli. Bunun bir İsrail işi olduğunu sanması iyi olur.”

“Kız kardeşimi hatırlıyor musun, Anya’yı?”

“Nasıl unuturum? Gecelerin kadını rolünü gerçek gecelerin kadınından daha iyi oynamıştı.”

“Fox’u tavlamaya yeterli mi sence?”

Dillon güldü.

“Evet, arkadaşımız Fox’u tavlamaya yeterli. Fazlasıyla.”

“Anlaştık. Sen, Johnson, Levy ve ben *Pamir*’de kalırız. Ortalıkta görünmeyiz. Anya otelde kalır ve herifi limon gibi sıkar, öğrenebileceği her şeyi öğrenir. Hazır olduğumuzda da *Fortuna*’yı dibe yollarız.”

“Siz İsrailliler ahlaka önem verirsiniz ama gene de gözünü kırpmadan tekneyi mürettebatıyla birlikte batırmaktan söz edebiliyorsun.”

Cohen, “Doğru, gözümü bile kırpmadan,” dedi. “Görüşmek üzere.”

Dillon telefonu kapattı. Ferguson, “Oldu bu iş, başlıyoruz.” dedi.

Hanna, “Ben ne yapacağım, efendim?”

“Bu operasyonda sana görev vermiyorum Hannah. Dillon, Blake ve Mossad’lı akadaşlarımız yeterli olur. Şimdi senden istediğim, arkadaşımız Regan’la biraz daha samimileşmen ve ondan County Louth’daki yeraltı deposu hakkında detaylı bilgi alman.” Ferguson, Roper’e döndü. “Binbaşı da sana yardım etmekten mutluluk duyar, eminim.”

Roper, “Benim için zevk olur efendim,” dedi.

Dillon gülerek, “Beni affet Hannah, seni sevmek sonra da terketmek zorunda kaldığım için,” dedi ve sonra Blake’e döndü, “Hadi bakalım eski dostum, savaş bölgesine geri dönüyoruz.”

LÜBNAN

EL - ŞARİZ

BRENDAN Murphy, küçük yük gemisi *Fortuna*'nın parmaklıklarına dayanmış, Suriye'nin uzaktan parlayan ışıklarına bakıyordu. Tekne İtalyan bandıralıydı. Eski ve kirli görünümüydü. Buna karşın makineleri çok iyi durumdaydı. İki gün önce Karadeniz'den yola çıkmışlar ve buraya tam zamanında varmışlardı. Gemicici ceketi giymiş bir adam yanına gelerek ona bir fincan kahve uzattı. Adamın adı Dermot Kelly'di. İrlandalı olduğunu inkar etmeyen dağınık sarı saçları, sert ifadeli, çiçek bozuğu bir yüzü vardı. Bir sigara yaktı.

"Ulu Tanrım, mürettebatın tümü asık suratlı Araplar. Salona girince boş boş yüzüme bakıyorlar. Ne iyi etmişim de tekneye biraz içki getirmişim."

Murphy, "Kökten dinciler," dedi. "Allahın ordusuna mensuplar. Allahın hizmetinde ölüp cennete gitmek istiyorlar. Orada sonsuza kadar zevk alemine kavuşup kadınlarla birlikte olacaklar."

"Delirmiş olmalılar."

"Niye? Biz Katolik olduğumuz için doğru düşünüyoruz da onlar Müslüman oldukları için yanlış mı düşünüyorlar? Yapma Dermot. Sana yakışmıyor."

Kelly'ninki gibi gemicici ceketi giymiş biri daha köprü merdivenlerinden indi. Teknenin kaptanıydı bu. Abdul Sawar isimli bir Arap'tı.

Brendan, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Mükemmel. Vaktinde orada oluruz.”

“Bak, bu iyi işte.”

“Bir istediğiniz var mı?”

Kelly, “Kahvaltıda domuz pastırması ve yumurta yemeği özledim,” dedi.

“Elimizden geleni yapıyoruz Bay Kelly ama bazı şeyler mümkün olmuyor.”

“Evet, belki sen de Dublin’e gelsen bazı şeyleri özleyecek ve kendini benim şimdi hissettiğim gibi hissedeceksin.”

“Haklısın.”

Sawar tekrar merdivenlerden yukarı çıktı. Murphy, “Uyuyan yılanı uyandırma Kelly. Tutucu Arap mürettebatla Suriye sularında seyreden bir İtalyan teknesinde-sin. Sabah kahvaltısında lezzetli İrlanda domuz pastırması vermelerini bekleyemezsin onlardan.”

“Peki, o zaman tek düşüncem elime geçecek olan para olsun.”

“Altın Dermot, altın. Aklıma gelmişken, hadi gidip bir kontrol edelim.”

Teknenin arka tarafına yürüdüler. Aşağı inip en dip salona girdiler. Orada torbalara sarılı iki kargo paketi duruyordu.

Dermot bir sigara yaktı. “Bana az gibi geliyor.”

“Beş milyon değerinde altın var burada Kelly.”

“Ne biliyoruz?”

“Çünkü Saddam gelecek ay bir kargo daha istiyor. Onun için bunda bir bokluk yapmaz.”

“Sence program işleyecek mi?”

“Hem de İsviçre saati gibi. Fox uçakta olacak. Biz altını indirip Beyrut Havaalanı’na götüreceğiz. Alandaki görevlilere önceden rüşvet verilmiş olacak. Uçak Dublin’e gitmek üzere yola çıkacak. Fox, kontrol noktasına, yarı yolda güzergâh değişikliği yaptığını bildirecek.”

“Nereye gidiyorum diyecek?”

“Sözde Heathrow’a. Ama aslında kontrolsüz bölgeye girince uçağı Cornwall yakınlarındaki Hellsmouth Malikânesi’ne çok yakın bir havaalanına indirecek. İkinci Dünya savaşı’nda RAF’ın kullandığı küçük bir havaalanıdır. Biraz bozuktur ama Gulfstream gibi uçaklar rahatlıkla inebilir. Biz orada payımıza düşen yarıyı alacağız.”

“Bana göre farketmez Brendan.”

“Bana göre de Dermot.”

Dermot gülümsedi, cebinden yarım şişe Paddy viskisi çıkardı, kapağını açtı ve kocaman bir yudum içti. Sonra Brendan’a uzattı, “Evet, İrlanda’nın domuz pas-tırmasıyla yumurtasına, sodalı ekmeğine ve yağmuruna içiyorum.” Tekrar gülümsedi. “Yağmuru özledim, Brendan. Güzel kokulu İrlanda yağmurunu.”

Gideon Cohen, kızkardeşi ve Moshe Levy, Hayfa yakınlarındaki bir yat marinasından yola çıkmışlardı.

Kullandıkları tekne dalmaya meraklı turistlerin kiraladığı tip büyük bir bottu. Arka tarafında oksijen tüpleri diziliydi. Aşağıda yedi kişilik yatacak yer, ranzalar, güzel bir mutfak ve her türlü gereksinmelerini karşıla-

yacak malzeme bulunuyordu.

Cohen'in üzerinde Julian Grant adına düzenlenmiş bir İngiliz pasaportu vardı. Kızkardeşi ve Levy ise Bay ve Bayan Frobisher olmuşlardı. Onlar da İngiliz'di. Geçmişlerini araştırmak zor olduğu ve de Lübnan'ın turistlerden gelecek paraya fazla gereksinmesi olduğu için vize almaları zor olmamıştı. Böylece akşamüstü geç bir saatte El-Şariz'e doğru yola çıktılar.

Cohen dümendeydi. Levy onun yanında, Anya da yarı açık pencereden dışarı bakıyordu.

Ağabeyi, "Hadi, bir kere daha baştan alalım," dedi. "Moshe, sen Anya'yla Golden Palace'da kalıyorsun. Yalnız unutma, odanı paylaştığın kişi kızkardeşimdir, ona göre."

"Albay, bunu nasıl unutturum?"

"Fox da iki gorili ile orada kalıyor. Falcone ve Russo. Sen devamlı barda olacaksın Anya. Orada bir şeyler duyma şansın olabilir diye."

"Aman Tanrım, işte gene başladık. MGM film stüdyosu, kiralık kadın rolü." Ağabeyi ona dümende olmayan koluyla sarıldı, "Hayır eksik söyledin. Kiralık güzel kadın rolü." Başını salladı, "Bu çok ciddi bir iş küçük kız, yanlış yapamayız."

"Evet, en azından Dillon var."

Cohen yüksek sesle güldü. "Tanrım evet. Zavallı *Fortuna*, kendisine neyin çarpacağından haberi yok."

Beyrut'a uçarlarken Dillon Blake'e, "Evet, tekrarlayalım. Oraya bir elektronik fabrikası kurmaya gidiyo-

ruz. Bir İngiliz-Amerikan ortak projesi için. Herkese iş var. Üç gün gece gündüz çalışıyoruz.”

Blake, “Problem çıkmaz mı?”

“Çıkmaz. Ülkeyi yeni baştan yapılandırmaya çalışıyorlar. Çevreleri birbirinin ayağını kaydırmaya çalışan bir yığın işadamıyla dolu.”

“Sonra Cohen’in teknesine katılıyoruz, amatör dalgıçlar gibi.”

“Ve *Fortuna*’yı dibe yolluyoruz... Hammerheads ve tüm diğer silahlarla birlikte.”

“Ya mürettebat?”

“Katil fanatikler. Her olasılığı göze almasalar bu işe bulaşmazlardı.”

“Dillon, o teknede beş milyon pound tutarında altın var.”

“Evet, Ferguson’un dediği gibi asıl bu çok hoş, değil mi? Altınlar da dibi boyluyor tabii. Çok cazip bir tüketim tarzı.” Uçuş çavuşu Madoc’a seslendi, “Bana bir Bushmills daha getir. İşin sonunda Jack Fox’un kendini nasıl hissedeceğini hayal ediyor ve onu kutluyorum.”

Fox, kendine ünlü Golden Palace’da yer ayırmıştı. Falcone ve Russo da aynı yerde kalacaklardı. Fox’un dairesi birinci kattaydı. Daire sağa sola gelişi güzel atılan nefis Fas halılarıyla süslenmişti. Yerler mermerdi. Fox kendini yeniden iyi hissediyordu. Colosseum kötü bir anı olmuştu, *Fortuna*’daki altın ise gerçektir. Buna ilaveten Murphy’nin kendisine nakit borcu vardı. Fox

böylece, İrlanda-Amerika silah siparişi için gereken parayı bulacak ve sırtındaki yük hafifleyecekti.

Falcone, “Her şey yolunda mı Sinyor?” diye sordu.

“Daha iyi olamazdı, Aldo. Bu gece büyük gecemiz. Altın, evet altın gibisi yoktur. Her zaman güvenilecek tek varlık odur. Liman yöneticisi ile görüştün mü?”

“Görüştüm Sinyor. *Fortuna*’yı saat on gibi bekliyorlar. On iki kişilik mürettebat, hepsi Arap. Evvelki gün, Karadeniz’den yola çıkmışlar.”

“Nerede demir atacaklar? Rıhtımda mı?”

“Hayır, rıhtım dolu. Körfez girişinden birkaç yüz metre geride.”

“Mükemmel. Ben bir duş alıp yemeğe gidiyorum. Seni sonra görürüm.”

Uçak akşamın erken bir saatte alana indi. Dillon ve Johnson, isimlerini Russel ve Gaunt olarak kayıt ettirdiler ve El-Şariz’e doğru yola çıktılar. Dillon yolda cep telefonundan Cohen’i aradı.

“Lafayette, biz geldik.”

“Evet, biz de buradayız. Aşağı Yat limanı. *Pamir*, Rıhtım Üç.”

“Görüşürüz.” Dillon telefonunu kapattı ve şöföre adresi söyledi.

Pamir isimli teknedeydiler. Cohen gece dürbünüyle bakarak *Fortuna*’nın demir atışını seyretti. An-

ya'ya dönerek, "Hadi sen gidiyorsun. Öğrenmek istediğim tek şey, bu akşam Fox'un programının ne olduğu. Bunu öğrenirsek adamın diğer planları için ipucu edinmiş oluruz."

"Tamam."

"Bir şey daha." Nasıl söyleyeceğini bilemez gibi durakladı, "İş iştir ama sen de benim biricik kardeşimsin. Adama fazla yanaşma. O adam bir beladır."

Anya onu yanağından öptü. "Kardeşim benim," dedi. "Dikkatli olurum, sen merak etme."

Anya otele yerleşti. Kıyafet değiştirdi ve bara gitti. Siyah mini elbisesi içinde çok şıktı. Siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Kısaca harika görünüyordu. Bara oturdu. Camın yanında oturan Fox, yan masadaki Falcone ve Russo onu hemen gördüler. Fox, Falcone'ye başıyla işaret ettikten sonra yürüyüp bara gitti. Anya'nın yanına oturdu.

"Merhaba."

"Bir Amerikalı." Anya gülümsedi. "Burada ne işin var?"

"Turistik araştırma. Ya senin?"

"Ben Londra'dan kocamla geldim, aynı iş için."

Fox'un canı sıkılmıştı, "Kocanla mı?"

"Evet, ama onu Tel-Aviv'den çağırdılar. Beni üç gün için burada yalnız bıraktı."

Fox elini onun elinin üzerine koydu. "Ah ne fena, senin gibi güzel bir hanımın yalnız başına kalması. Ama şimdi ben varım. Üzülmene gerek yok. Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Bana katıl o zaman."

Anya öyle yaptı. Fazla gösterişli bir yemektir. Arap ve Avrupa yemeklerinden oluşmuştu. Masada bol miktarda kristal kadeh ve şampanya vardı. Anya yemek boyunca Fox'un bacaklarını yoklayan eline tahammül ederek bir ipucu yakalamayı bekledi. Sonunda pencere yanında cep telefonuna cevap veren Falcone yanlarına geldi ve Fox'a bir şeyler fısıldadı.

Fox Anya'nın bacağına bir kere daha dokundu. "Dinle. Gitmem gerekiyor."

"Ne yazık."

Saat henüz ondu. Fox, "Bir iki saatlik işim var. Sen burada olacak mısın?" diye sordu.

"Tabii, buradayım. Sonra görüşürüz."

Fox, Falcone'yle birlikte çıktı. Anya belli etmeden onları takip etti. Terasta konuşurlarken o da bir palmiye ağacının altına gizlenip dinlemeye başladı. "*Fortuna* limana girdi Sinyor."

"İyi, altını iki saat içinde indiririz o zaman."

"Anlamadığım bir şey var Sinyor. Hammerheads füzeleri kısa menzilli değil mi?"

"Aynen öyle."

"Şimdi Suriye sahillerinde olduğumuza göre bu kısa menzilli Hammerheads füzeleri Irak'tan ateşlememiz mümkün değil. Peki o zaman ateşlemeyi nereden yapacağız?"

"Aldo sen gerçekten işi kavrayamadın. Hammerheads füzelerin kurulup ateşlenmeleri çok kolay. *Fortuna* ateşleme platformu olarak kullanılacak. Mürettebat, senin de bildiğin gibi, Allah'ın Ordusu'na mensup. Tek istedikleri Tel-Aviv'i almak. Kudüs için deli oluyolar.

Onlara göre orası en önemli ikinci İslam şehri.”

“Tanrım, bu insanların hepsi hayvan!”

“Bakış açına göre değişir bu Aldo. Hadi şimdi biz harekete geçelim.”

Anya cep telefonundan ağabeyini aradı ve öğrendiklerini ona aktardı. Gideon, “Tamam, oradan hemen ayrıl. Seni yarım saat içinde bekliyoruz,” dedi.

Anya *Pamir’e* çıktığında Dillon, Blake, Cohen ve Levy güvertede tentenin altına oturmuşlar, liman haritasını inceliyorlardı. Anya taksinin ücretini ödedi ve merdivenlerden tekneye tırmandı.

Dillon, “Ulu Tanrım, Vogue mecmuasından fırlamış gibisin. Senin genç bir kadın olarak şimdi minik bebekler doğurup kocanın hayatını çekilmez bir hale getirmen gerekmiyor muydu? Oysa hâlâ ortalarda dolaşıp kötü adam vuruyorsun.”

“Huyum bu Dillon. Arkadaşın kim?”

“Blake Johnson. Eski FBI, şimdi Başkan için çalışıyor. Bu yüzden saygılı olalım burada.”

Anya, Blake’le tokalaştı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Sonra ağabeyine döndü. “Söylediğim gibi Fox’u adamlarından biriyle terasta konuşurken dinledim. Altın teknede, bu kesin, ayrıca Hammerheads yüklü. İşin en kötü yanı, tekneyi büyük bir olasılıkla atış platformu olarak kullanacaklar... Tel-Aviv’i vurmak üzere.”

“Biz o tekneyi uçurunca hiçbir şey yapamayacaklar.”

Dillon, “Durumu kimse bundan iyi anlatamazdı,” dedi. “Ben bile.”

“Ve elimizi ne kadar çabuk tutarsak okadar iyi olur. Roper’in verdiği bilgilere göre, Fox yarın sabah yedide buradan hareket etmeyi planlamış.”

“Tamam. O zaman işe başlayalım.” Cohen, Dillon’a baktı, “Nasıl yapıyoruz?”

“Evet, 1994’te Beyrut’ta plutonyum yüklü *Alexandrene* adlı tekneyi nasıl uçurduğumuzu hatırlıyor musun?”

Any, “İnanmıyorum, *Alexandrene*’i siz mi uçurmuştunuz?”

Blake, “Nasıl yapmıştınız?” diye sordu.

“Dibe daldık, teknenin zincirine tutunarak yukarı çıktık. Az panik yarattık, makine dairesine bir blok Semtex bıraktık, hepsi o kadar.”

Cohen, “Benim için uygun.”

Blake, “Tek kişilik oyunsa benim pek hoşuma gitmedi,” dedi.

“Blake, Vietnam eskilerde kaldı.”

“Sean, boşuna konuşma, beraber gidiyoruz, o kadar.”

Dillon içini çekti, “İyi ya, bu senin cenazen, kendin bilirsin.” Sonra ufukta parlayan turuncu ışıklara baktı, uzakta *Fortuna*’nın güvenlik lambaları yanıp sönmekteydi. “Hadi işe koyulalım,” dedi. “Özgür dünyayı kurtarma saatimiz gene geldi.”

Falcone, Russo ve Fox bir deniz taksisine binerek *Fortuna*’ya gittiler. Teknenin çelik merdivenlerine ya-

naştılar. Fox kendilerini tekneye getiren taksiye beklemesini söyledi, tekneye çıktılar. Brendan Murphy, Dermot Kelly ve Kaptan Sawar teknede onları bekliyordu. Fox ve Brendan kucaklaştılar.

Murphy, “Formda görünüyorsun,” dedi.

“Sen de öyle, dostum. Hele şu an uçağıma nelerin taşınmakta olduğunu bilsen daha da formda olurdun.”

“Sen de gel buradakini gör.”

Murphy öne geçerek alt güverteye giden yolu gösterdi. Salonda iki kargo kutusu onları bekliyordu.

“Beş milyon, Jack,” dedi. “Tanrı’nın yanımda olduğunu hissettiriyor bu kutular bana.”

Fox güldü, “İrlandalısin da ondan, seni kendini beğenmiş herif seni,” dedi. “Hadi şimdi gidip birer içki içelim, sonra da bunları boşaltırız. Deniz taksisini bekletiyorum.”

Pamir’in yanında bir lastik bot duruyordu. Dillon ve Blake dalgıç elbiselerini giymişlerdi. Yanlarında birer dalış torbası ve her birinin içinde birer adet Browning Hi-Power ve Carswell susturucu vardı. Dillon, ayrıca iki adet onar kiloluk blok Semtex patlayıcı ve üç dakikaya ayarlı zamanlama kalemleri taşıyordu.

Gideon Cohen, Levy ve kız kardeşine dönerek, “Ben onları götürüyorum, siz burada kalın ve denize açılmaya hazır olun,” dedi.

Anya önce kararsızdı, sonra aniden o da bir Uzi denizaltı silahı alarak Dillon ve Blake’in yanına gitti. “Bu sefer olmaz. Senin yardıma ihtiyacın olabilir, ben

de geliyorum, Moshe tekneyi kullanmayı benden iyi biliyor zaten.”

Cohen içini çekti.

“Sen beni hep şaşırtıyorsun. Peki, dürbünü al ve olacakları izle bakalım.”

Limana doğru hareket ettiler. *Fortuna*’ya yüz metre uzaklıkta durdular. Dillon, “Tamamdır,” dedi. Dalgıç maskesini indirip oksijen hortumunu taktı. Suyu daldılar.

On metre derinliği yukarıdan gelen ışıklar aydınlatıyordu. Dillon çelik merdivenin dibinde durdu, ceke-tini ve hava tankını çıkardı. Dalış torbasından Brow-ning’i aldı, şarjörü açtı. Dalgıç maskesi yüzünün yarısı-nı kapatıyordu, suyun yüzüne çıktı. Blake yanındaydı. O sırada merdivenin üzerinde bir Arap denizci belirdi. Dillon hiç beklemeden onu vurdu. Browning’den ne-redeyse hiç ses çıkmadı. Adam denize yuvarlandıktan sonra Dillon merdiveni çıkmaya başladı. Blake arkasın-daydı. Şu anda oluşan problemi halletmeye çalışıyordu.

Deniz taksisinde beklemekte olan Arap şöför, Dil-lon’ın aniden yüzeye çıkıp bir denizciyi öldürdüğünü görmüş ve şoke olmuştu. Sigarasını denize atıp ayağa kalktı. Adamın bağırmaya hazırlandığını anlayan Blake onu vurmak zorunda kaldı. Güvertede bir süre sessizlik oldu. Sonra tekrar sesler duyuldu ve Kaptan Sawar elin-de makineli tüfekte köprüde ilerlemeye başladı. Bir yandan da, “Selim, orada mısın? Neler oluyor? Kim var orada?” diye sesleniyordu.

Dillon ona, “Mossad burada, köpek soyu. Seni yok etmeye geldik,” dedi.

Sawar karanlığa ateş etmeye başladı. Blake, Dillon’ın yanına geldi. O da Dillonla birlikte ateşe karşılık vermeye başladı. Yukarıda bir yerde bir camın şangırtısı duyuldu. Fox, Falcone ve Russo köprüde yere çöktüler.

Fox, “Kahretsin, ne oluyor?” diye bağırdı.

“İsrailliler aşağıda, birisinin Mossad dediğini duy-dum.”

Dillon, Blake’e, “Koru beni,” dedi. Sonra karanlıkta hızla koşarak makine dairesine giden bölme atıldı. Dalgıç torbasından iki blok Semtex çıkardı, zamanlama cihazını kurdu ve sonra hepsini aşağı bırakıp bölmeyi kapattı.

Dillon, köprüde ateş eden Blake’e katılmak üzere koşarken Sawar kötü bir yanlış yaparak geri kalan güvenlik ışıklarını da açtı. Dillon ve Blake derhal bir kurtarma botunun arkasına geçtiler. Sawar makineli ateşe devam ederken arka güverteden çılgınlık atarak koşan mürettebat görüldü. Hepsi de silahlıydı.

Sawar nereye olduğuna bakmadan devamlı ateş ediyor, Falcone ve Russo da ona katılıyorlardı. Anya çömeldiği yerden güverteyle köprüyü elindeki Uzi ile yaylım ateşine tuttu. Sawar, başına bir kurşun yiyerek düştü. Fox ve iki adamı yere çömeldiler. Falcone’un yüzünde kan vardı. Kırılan camlardan biri kesmişti.

Dillon, “Artık buradan çıkıyoruz Blake,” dedi. “Üç dakikaya kadar patlama olacak, hadi. Rıhtım tarafından gel, orada bir sandal daha var, korunuruz.”

Anya dürbünle baktı.

“Onları görüyorum, rıhtım tarafına kayıyorlar.”

Levy, “Çıkmak zorundalar, Dillon semtex’i yerleştirmiştir. Sanırım iki dakikaları kaldı.”

“O zaman hazır ol.”

Levy makineleri en hızlı konuma getirdi. Anya hâlâ yan güverteye ve köprüye ateş ediyordu. Dillon ve Blake denize atladılar. Fox pencereden onların atladığını gördü. O sırada Dillonla Blake, Anya’nın attığı ipi yakaladılar, şişme bot karanlığın içinde gözden kayboldu.

Falcone, “Tekneden atladılar Sinyor,” dedi. “İşi uzatmadılar.”

Fox bunu duyunca yılların tecrübesi ile derhal bir sonuca vardı.

“Kısa kestiler çünkü işlerini tamamladılar. Hemen biz de buradan çıkalım.”

Merdivenlerden uçar gibi indi, ötekilerde arkasından. Yan güvertede Kelly ve Murphy’ye çarptılar.

Murphy, “Allah kahretsin, gene neler oluyor?” diye sordu. Çok kızgındı.

“Mossad. Patlayıcı yerleştirdiler. Oynat kıcını.”

“Ulu Tanrım.”

Hepsi birlikte çelik merdivenden inip deniz taksisine doluştular. Fox motoru çalıştırdı. Falcone ve Russo, taksicinin ölüsünü denize attılar. Fox süratle oradan uzaklaştı.

Patlama olduğu zaman yaklaşık yüz metre kadar uzaktaydılar. Güverte havaya uçtu, köprü ikiye katlandı, alevler gökyüzüne yükseldi. İki veya üç adam deni-

ze atladı. Sonra *Fortuna* ortasından ikiye ayrılır gibi oldu ve birden sulara gömüldü. Geride, yanmakta olan benzin ve uzaktan duyulan çığlıklar kalmıştı.

Falcone, “Geri dönecek miyiz Sinyor?” diye sordu.

“Ne için? Tek istediğim havaalanına gidip bu lanet yerden biran önce kurtulmak. Sen kullan şunu artık.”

Rıhtıma yaklaşırlarken bir sigara yaktı. Murphy, “Hepsi gitti,” dedi. “Yalnız füzeler değil, altın da gitti.”

“Biliyorum. Hayat bir cehennem, öyle değil mi?” Fox’u delice bir gülmek arzusu sarmıştı.

“Peki nereden biliyorlardı?”

“Burası Ortadoğu, Brendan. İsraililer Araplar’a zor anlar yaşatmakta çok tecrübeliler. Saddam’ın ne yapmak istediğini öğrenemezler mi sanıyorsun? Londra, Washington ve tüm dünyaya yayılmış arkadaşları var bu heriflerin, onlar öğrenemez mi?” Sigarasını denize fırlattı. “Bunlar yetmiyormuş gibi üstelik savaşmasını da biliyor piçler.”

“Bütün o altın. İnanamıyorum.”

“Eh, inansan iyi olur.”

“Heathrow’a mı gidiyorsunuz şimdi?”

“Burada oyalanmanın anlamı yok. Kelly’yle seni de götürelim mi?”

“Hayır, biz Paris’e gidiyoruz. Oradan da Dublin’e.”

Rıhtıma neredeyse toslayarak yanaştılar. Fox orada da bir limuzin bekletmişti. Brendan’a, “Önce Golden Palace’a gidiyorum. Eşyalarımı alıp hemen ayrılacağım, istersen seni oraya kadar bırakırım,” dedi.

“Hayır, sağol, biz bir taksi bulup doğru havaalanına gideceğiz.”

“Bagajsız mı? Eşyaların tekneyle battı. Dikkat çekmez mi?”

“Burayı tanıyorum. Gece geç vakitlere kadar açık bir pazar yeri vardır. Oradan bir şeyler alırsınız. Dert değil.”

“İyi o zaman.”

Fox ve Murphy ötekilerden ayrılarak rıhtımın uç kısmına doğru yürüdüler. Murphy, “Tanrım, o altına gerçekten çok ihtiyacım vardı,” dedi.

“Benim de.”

“Peki, şimdi ne yapacaksın?”

“Londra’da bazı işler yapıyordum. Şimdilik işimi görür.”

“Yardım ister misin?”

“Bu sefer gerekmez. Sen ne yapacaksın?”

“Kilbeg’e dönüyorum. Param var.”

“Bana depodaki ekipmandan kalan bir yığın borcun var Murphy. En azından bir milyonun olduğunu biliyorum, ona göre.”

“Tamam, tamam biliyorum. Birkaç banka soygunu o işi halleder. Yakında savaş başlayacak zaten.”

Fox elini uzattı, “İyi şanslar. Ara beni.”

“Ararım.”

Beraberce tekrar ötekilerin yanına döndüler. Fox, Falcone ve Russo limuzine bindiler ve araba uzaklaştı.

Murphy ılık havayı kokladı. Baharat kokuları duyuluyordu. “İğrenç bir yer burası, Dermot” dedi. “Hadi artık evimize gidelim, uygarlığa.”

Blake'in sağ omzunu kurşun sıyırmıştı. Anya ona ilk tedaviyi yaptı. *Pamir*'de bir kutlama havası esiyordu. Dillon'la ikisi üstlerini değiştiler. Sonra salona gittiler. Moshe Levy kadehlere şarap koyuyor, Anya da bornozla duştan çıkmış saçını kuruluyordu.

Dillon, "Gideon nerede?" diye sordu.

"Telefon ediyor."

Gideon Tel-Aviv'le konuşuyordu. Amcasını evinden aramıştı. General Cohen dinledi sonra elini mutlulukla dizlerine vurdu, "Harika. Ne mükemmel bir vuruş olmuş."

"Dillon'la Blake Londra'ya dönüyorlar."

"Sevgilerimi söyle kendilerine. Ya Anya, o nasıl, iyi mi?"

"Anya'ya madalya vermek gerek. Harika bir iş çıkardı."

"Mossad madalya vermez biliyorsun. Ama *ben* size güzel bir yemek ısmarlarım."

Fox, Falcone ve Russo Beyrut'ta özel uçaklarına bindiler. Lacey ve Parry onları fotoğraflarından tanıyorlardı, gizlice takip ettiler. Onlarsa izlediklerinin farkına bile varmadılar. Uçak yirmi beş bin metreye tırmandı, rotasını Akdeniz'e çevirdi. Russo arkada oturuyordu. Bir hostes içki ve menü getirdi. Fox, eliyle menüyü istemediğini belirterek kadını neredeyse kovaladı.

Falcone, Fox'un karşısına oturdu. "Şimdi ne olacak Sinyor?"

"Bilmiyorum Aldo. Şu anda bir servet kaybetmiş durumdayım. Murphy'de çok zararda. County Louth'

daki depoda sakladığımız silahlardan bana ne kadar borcu olduğunu da Tanrı bilir. Colosseum da kapandı.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi elimizde Jagolar ve Beyaz Elmas Şirketi’nin işi var. On milyon. Dördünü onlara verince bana altı kalıyor.”

Hostes, Falcone’ye bir votka martini uzattı. Falcone içkiyi zevkle yudumladı. “Neden on milyonun tamamı size kalmıyor, Sinyor? Neden bu yolda girişimde bulunmuyoruz? Russo’yla ikimiz bu işi hallederiz. Sizin şu anda kaybettiğinizi kazanmak için ben çok şeyler verirdim.”

Fox şampanyasının tadına baktı. “Sen gerçekten de çok kötü bir adamsın Aldo. Ama bu fikrini beğendim.”

Falcone gülümsedi. Havaalanı tuvaletinde cep telefonundan Don Marco’yla yaptığı konuşmayı konuşmayı hatırladı. Tüm acıklı macerayı ona bir bir aktarmıştı.

Don Marco, “Durum gittikçe beter oluyor. Bana kalırsa bu işi de gene Dillon ve Johnson yapmıştır diyeceğim ama. Sen İsrailliler yaptı diyorsun, öyle mi?” dedi.

“Hiç şüphe yok. Kendilerini tanıttılar.”

“Fox’un başı dertten kurtulmuyor. Beddua almış gibi. Peki Aldo. Sen ona dikkat et, tamam mı?”

Falcone sonra tekrar Fox’a döndü, “Jago Kardeşler,” dedi. “Onlar birer hayvan Sinyor, *animali*. Dediğim gibi, Russo’yla ben onların icabına bakarız.”

Fox gülümsedi. “Gerçekten ilginç bir fikir. Bir düşünelim bakalım.”

Ferguson, haberi Londra'da aldı. Dillon'ın anlattıklarını şifreli telefonda dinledi ve başını sallayarak, "Fevkalâde bir sonuç bu Dillon. Mossad'daki arkadaşlarımız mükemmel bir iş çıkarmışlar ama Blake ve sen de pek fena değilmisiniz hani," dedi.

"Teşekkürler Generalim, sizin beğenmeniz benim için gerçekten çok önemli."

"Beğenim başını döndürmesin Dillon. Yakında görüşürüz."

Ferguson, evinde şöminenin karşısında oturmuş, Dillon'ın anlattıklarını düşünüyordu. Sonra Daimler'i istetti. Ceketini giydi ve şöföre onu Pine Grove'a götürmesini söyledi. Hannah Bernstein'in Sean Regan'dan bilgi almakta olduğunu biliyordu. Onu Helen Black karşıladı ve doğruca Roper'in dairesine götürdü. Binbaşı Roper bilgisayarlarından birinin karşısındaydı. Bir yanında Regan, diğesinde Hannah oturuyordu.

"Evet çocuklar, El-Şariz'de bir teknenin başarılı bir patlama ile yok olduğunu öğrenmekten mutlu olacağınızı biliyorum. Artık denizlerde, ne *SS Fortuna* adlı bir tekne, ne de kendilerine Allahın Ordusu diyen fanatik bir mürettebat var. Yalnız Hammerheads füzeleri değil, 5 milyon pound değerindeki altın da denizin dibini boyladı. Çekoslovakya'nın dünyaya hediyesi olan Semtex'ler sayesinde, Murphy ve Fox arasında bölüştürülecek olan altın denizin yüz fersah derinliğinde yatıyor."

Regan, "Ulu Tanrım," dedi. Sonra devam etti, "Bir dakika Generalim." Roper tuşlara bastı ve ekranı

kontrol etti, “İki yüz fersah olacak. O körfezde akıntı vardır. Dolayısı ile batıkların çıkarılması olanaksızdır.”

Hannah, “Peki, şimdi ne yapıyoruz, efendim?” diye sordu. “Sırada Kilbeg mi var?”

“Siz o konuda bir ilerleme kaydettiniz mi?”

Roper, “Evet, Sean çok uyumlu. Her şeyi anlatıyor. Ben de bir plan hazırlıyorum,” dedi. “Görmek ister misiniz?”

“Dillon’la Blake’i bekleyelim.” Ferguson, Hannah’ya baktı, “Peki, Salter’dan haber var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Ben gidip onu görsem iyi olacak.”

“Benim de gelmemi ister misiniz efendim?”

Ferguson hayır anlamında başını salladı. “Sen burada Regan ve Binbaşı ile çalışmaya devam et.” Sonra Helen Black’e döndü, “Londra yeraltı dünyasına bir yolculuk yapmaya ne dersiniz Başçavuş?”

“İnanır mısınız, şu anda daha fazla yapmak istediğim hiçbir şey yok Generalim.”

“Çok iyi. Hadi yola koyulalım o halde.” Ferguson bunları söyledikten sonra Helen Black’e yol gösterip dışarı çıktı.

LONDRA

HARRY Salter ve Billy, Londra'nın en tanınmış barlarından birindeydiler. *Kör Dilenci* denilen bu yer, zamanında Kray Kardeşler, Richardsonlar ve diğer ünlü gangsterlerin buluşma yeri olarak ün yapmıştı. Akşamın bu saatinde oldukça kalabalıktı. Giren çıkan belli değildi. Turist şirketleri buraya turlar düzenlediği için kalabalığın pek çoğu turistlerden oluşuyordu.

Salter, siyah tişörtlü, ufak tefek albino bir adama el salladı. Sonra, "İyi bak Billy, meslekteki en iyi kilit ve kasa adamı budur," dedi. "Adı Manchester Charlie Ford. Yanındaki iri yarı zenci de Amber Frazer'dır. Ellerini maharetle kullanır. Ama dikkatini çekerim, kafası da çok iyi çalışır. Biliyor musun, o iki adam tek parçadır."

"Tek parçadır da ne demek oluyor?"

"Yani bilirsin işte canım, eşcinsel."

Billy hayretle başını salladı, "Ya, bence hayattaki en güzel şeylerden birini kaçırıyorlar."

"E, her cins insan var hayatta Billy. Hadi yanımıza çağıralım onları."

Eliyle işaret etti. Ford, Amber Frazer'la birlikte onların masasına geldi. Salter, "Merhaba Charlie, nasılsın eski dostum? Merhaba Amber," dedi. Tokalaştılar.

“Bu, yeğenim Billy. Kendinizi kollamalısınız, Billy gerçek bir canidir ha,” diye şakalaştı.

Ford, “Hepimiz öyle değil miyiz?” diye güldü.

“Bizimle bir içki için. Bakarsınız size ufak bir iş veririm.” Ford ve arkadaşlarının şu ara başka bir iş üzerinde olduklarını biliyordu. Ama gene de denemek ve neler olup bittiğini öğrenmek için bu lafı ortaya atmıştı.

Ford, “Ne demek istiyorsun Harry?” diye sordu.

“Büyük bir iş organize ediyorum. Ne olduğunu söylemem ama senin becerine sahip kaliteli bir adam arıyorum. En iyi olduğunu herkes biliyor.”

“Sağol. İş ne zaman?”

“Önümüzdeki bir-iki hafta içinde.”

“Olanaksız Harry. Yani demek istiyorum ki, ancak gelecek ay olabilir, bu ara işim çok.”

“İşlerinin çok olmasına sevindim Ford. İyi bir iştir inşallah.”

“Çok iyi, Harry. Çok özel.”

“Aman detaylı anlatma. Bilmediğim şeyler hakkında dedikodu yapamam.” Sonra konuyu biraz daha tırıkladı, “Phil Shapiro ne yapıyor, boş mu bu aralar?”

“Shapiro geçen hafta tutuklandı. West End Central Hapishanesi’nde tutuyorlar onu. Hughie Belov’u deneyebilirsin. Emekli oldum filan diyor ama bakma, ondan çok şey öğrendim ben. Kabul edip etmemesi yapacağın teklifin miktarına bakar.”

“Uyardığın için sağol.”

Tam o sırada Jago Kardeşler bara girdiler ve barın öteki tarafında beklemeye başladılar. Ford, “Artık gitmem gerek dostum,” dedi. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz Ford. Kendine iyi bak.”

Ford ve Frazer onlardan ayrılıp doğru Jagoların yanına gitmişlerdi. Billy, “Eh, mesele anlaşıldı galiba,” dedi.

“Evet ama gene de tam olarak ne yaptıklarını öğrenmemiz gerek.”

“Nasıl yapacağız bunu?”

“Eski moda usullerle. İşin nerelere kadar uzandığını görmek için onları takip edeceğiz. Hadi gel.”

Baxter ve Hall, Range Rover’ın içinde onları bekliyordular. Salter onlara, “Beni dert etmeyin, taksiye bineceğim. Jagolar içeride. Manchester Charlie Ford ile birlikteler. Siz onları takip edeceksiniz. Bakalım ne iş çeviriyorlar. Torpido gözünde gece dürbünü var Joe. Şu Rus işi olanlardan. Gerekirse kullanırsınız,” dedi.

“Tamam, Harry.”

“İşe koyulun o zaman, hadi.” Harry Salter arabanın yanından uzaklaştı.

Yarım saat sonra, Jagolar bardan çıktılar. Ford ve Frazer da beraberlerindeydi. Yolun ilerisinde duran Ford steysin arabaya doğru yürüdüler. Binip uzaklaşmaya başladılar. Rover da arkalarından yola çıktı. Ana bölgelerden biri olan Wapping’e doğru gittiklerini görmek Billy’yi şaşırtmıştı. Akşam trafiği epeyce sıkışık. Baxter çok geride kalmıştı.

Ford nihayet, restore edilen eski depoların yanındaki dar yola saptı.

Baxter, “St. Richard’s Rıhtımı,” dedi. “Geçen sene buradaki tüm eski depoları yenileyip büro haline getirdiler.”

Billy, “Ev de var mı buralarda peki?”

“Hayır.”

“O zaman ne var bunların akıllarında? Yolun sonuna parkedelim de bana dürbünü ver.”

Baxter, arabayı duvarın yanına karanlık bir yere parketti. İndiler. O sırada Jagolar ve diğer iki adam arabadan çıkıp nehir kenarındaki çakıllı yola inmek için merdivenlere yöneldiler. Billy dürbünü ayarladı ve bakmaya başladı. Adamlar şimdi sahilde yürüyorlardı. Gece dürbününün tuhaf yeşil ışığında kim oldukları açıkça görünüyordu.

Hall, “Gelgit olayı var,” dedi. “Sular çekilmiş. Aksi halde nehirde yüzüyor olmaları lazımdı şimdi.”

Billy, “Gözden kayboldular, dönmelerini bekleyeceğiz,” dedi.

On dakika sonra, Jago Kardeşler ve diğerleri tekrar göründüler. Gene sahil boyunca yürüyüp merdivenleri çıktılar. Sonra arabaya binip uzaklaştılar.

Billy, “Tamam,” dedi. Joe Range Rover’dan feneri al da bakalım, nereye gidip geldi bunlar.”

Az sonra aradıklarını zahmetsizce buldular. Bir tünel girişiydi bu. Her yer karanlık ve ıslaktı. Taşların üzerini yosun bürümüştü. Her taraf rutubet kokuyor-

du. Billy elindeki fenerle ötekilere yol göstererek paslı demir bir kapıya kadar ilerledi. Kapı sımsıkı kapalıydı. Üzerinde sağlam bir kilit vardı.

Baxter, “Sizce içeride ne olabilir, burada ne çeviriyorlar dersiniz?” diye sordu.

“Tanrı bilir. Ama nasılsa öğreniriz. Hadi, Harry’nin yanına dönüyoruz.”

Harry Salter, *Karanlık Adam Bari*’nin kendisine ait locasında oturmuş, birasını yudumlayarak onları dinliyordu. “St. Richard’s Rıhtımı’nın bir kısmı bana aittir.” Dora’ya seslendi. Kadın bardan koşarak geldi. Harry onun beline sarıldı.

“Hayatım, ofisimdeki dosya dolabına git. Orada St. Richard’s Rıhtımı isimli bir dosya olacak. Onu kap gel.”

“Tabii Harry, senin için her şeyi yaparım.”

“Biliyorum güzelim ama şimdi sadece şu lanet dosyayı getir bana yeter.”

Dora bir iki dakika sonra elinde dosya ile dönmüştü. Harry dosyayı açtı, içinden bir plan çıkararak inceledi. “Orada iki tüccar bankası, emlakçı, imar büroları, iki restoran ve Beyaz Elmas Şirketi var.” Arkasına yaslandı, “Ulu Tanrım, Beyaz Elmas Şirketi. Olamaz bu. Yapamazlar. Bu zamanda öyle bir yer. Orası eski eserleri koruma kurulunun güvencesi altındadır. Yaptıkları şu lanet işe bakın. İnanamıyorum bunu yapacaklarına.”

Billy, kendisinden beklenmeyen bir cesaretle, “Yaş ol lütfen Harry,” dedi. “Birer birer anlat lütfen. Sahildeki o tünelde ne işleri vardı, bir düşünelim önce.”

“Haklısın Billy. İşi öğrenmeye başladın. Aferin.” Harry sonra Hall’e döndü, “Salondaki bara bir bak bakalım, Handy Green gelmiş mi? Gelmişse, al buraya getir. Handy Green eskiden mavna kaptanıydı. Nehirle ilgili bilmediği hiçbir şey yoktur. Hatta benden bile fazla bilir. Eh, bu da size Handy hakkında bir fikir verir sanırım.”

Hall derhal bara gitti ve az sonra yanında cin bakışlı bir dinozorla döndü. Adam gemici ceketi ve blucin pantolonunun içinde kurumuş kalmıştı.

Harry, “Merhaba Handy. Nasılsın bakalım eski dostum? Gel bize katıl, bir içkimizi iç. Sanırım bir konuda bana yardımın gerekiyor,” dedi.

“Tabii Harry, hemen söyle. Elimden geleni yapacağımı bilirsin”.

“Mesele şu Handy. Bir problemim var. St. Richard’s Rıhtımı’nı biliyorsun, değil mi?”

“Tabii biliyorum Harry.”

“Oradaki tüm depoları yenilediler, ofisleri filan.”

“Evet, geçen yıl bitti. Eskiden nehirde teknelerde çalışırdım ben. Yelkenli mavnalar vardı. Daha çocuktum o zamanlar. Oraları iyi bilirim.”

“Evet, işte orada tuhaf bir durum var Handy. Billy bu gece sahilin ortalarında bir yerde gizli bir tünel girişi görmüş.”

“Olabilir görmüştür. Gelgit olayı yoksa, sular alçalmışsa görür elbet. St. Richards’ın Kuvveti diye bilinir orası.”

“O da ne menem bir isim öyle Handy. Ne anlama geliyor?”

Harry, Dora'nın getirdiği büyük konyağı yaşlı adama verdi.

Handy içkiyi alarak onu yanıtladı. "Orta çağlardan kalma bir isim. Kuvvet burada basınç anlamına gelir. Sular yükseldiğinde tüneli öyle bir şiddetle doldurur ki inanamazsınız." Handy, konyağını keyifle içmeye devam etti. "Aslına bakarsan Harry, bu benim meraklarım arasındadır. Londra'nın yeraltı düzenlemeleri yani. Romalılardan kalma tüneller, Normanlardan kalanlar, Tudor devri kanalizasyonları. Viktorya devrinde hepsini doldurdular bunların. Yani, demek istediğim, şimdi o çok katlı modern bina ve ofis bloklarında yaşayanlar var ya; işte onlar, kaç tünel ve kaç kanalizasyonun kendi temelleri altında yer aldığından habersizdirler. Bodrum katlarında ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktur."

"Ama senin var?"

"Öyle, ben bu konuya meraklıyım. Beni her zaman ilgilendirmiştir bunlar."

"Ya St. Richard's Rıhtımı'nı, onun altında ne var, onu da biliyor musun?"

"Orası bir bilmece gibidir Harry, arı peteği gibidir aynen."

"Emin misin?"

"Harry, bende içleri haritalı eski kitaplar var. Viktorya devrinden."

"Sahi mi?" Salter, Billy'ye döndü. "Bana bir iyilik yap Billy, Handy'yi evine götür o kitapları hemen alıp gelin. Ben de Ferguson'u arayıp neler bulduğumuzu anlatabayım."

Salter dediği gibi yaptı, haberi cep telefonundan alan Ferguson, Pine Grove'a geri döndü.

Bir saat sonra Handy Green, Pine Grove'da Roper'la oturmuş, ona eski kitaplardan çok ilginç planlar gösteriyordu. Roper, tüm bilgileri kontrol ettikten sonra çalışmaya başladı. Ferguson, Salter ve Billy onu seyrediyor, Baxter'le Hall kantinde oturuyorlardı. Az sonra ekran yeraltı planları ile canlandı.

Roper, "Olağanüstü," dedi.

Ferguson, "Neymiş?"

"St. Richard's Rıhtımı altyapısı ile Viktorya devri tünel ve kanalizasyonları alt alta, bitişik. Bir çekiç darbesiyle eski tuğlalarını kırıp St. Richard's Rıhtımı'nın bodrumuna inmek işten bile değil."

Salter, "Bu rezalet de ne demek oluyor?" diye öğrenmek istedi.

Roper, "Durun, bir de St. Richard's şartnamesini kontrol edeyim."

Parmakları çalışmaya başladı. Nihayet başını sallayarak, "İlginç. Buraları Eski Eserleri Koruma Kurulu'nun güvencesinde ama yalnız yukarı kısmı. Eğer aşağıdan bir köstebek gibi girersen, bodrumda babanın evi gibi dolaşabilirsin."

Salter, "Öyle görünüyor," dedi.

"Öyle olduğu açık." Roper sonra Ferguson'a baktı. "General?"

Ferguson, "Bence de öyle görünüyor ama önemli olan adamların işi ne zaman yapacakları?" Sonra Sal-

ter’la yeğenine döndü. “Siz araştırmaya devam ederseniz öyle değil mi? Şimdi yeri biliyoruz ama soygunun ne zaman yapılacağını da öğrenmemiz gerek.”

“Bence salı günü olmaz. Manchester Charlie Ford’un söylediklerini düşünürsek, ancak bir veya iki hafta sonra yapacaklar derim ben.”

“İyi, elinizden geleni yapın.”

“Bizim için zevktir, General. Bir defa bile olsa doğru tarafta olmaktan mutluyum. Gel Billy, Handy’yi de alıp gidelim şimdi. Merak etmeyin, tünel işini takip edeceğiz.”

Onlar gittikten sonra Ferguson, Roper’e döndü. “County Louth hakkında benim için bir şeyler bulabilirdin mi?”

“Regan’ın bildiği her şeyi öğrendim.. O bilgilerle Kilbeg denilen yeri araştırdım. Bir bakmak ister misiniz?”

“İyi olur.”

Roper konuşmasını bitirdiği zaman Ferguson düşünüyordu. “Karışık bir durum.”

“Çok.”

“Ama sanırım, olanlardan sonra geç kalmadan harekete geçmemiz gerek.”

“Aynı fikirdeyim.”

Ferguson, “Kantinde bir şeyler yiyelim, Dillon’la Blake’i de beklemiş oluruz,” dedi.

“Bir şey daha var, Generalim.”

“Nedir?”

“Bir İrlandalı olarak söylüyorum. Hiçbir şekilde County Louth’un sahil bölgesine arabayla gidip biz

turist olarak geldik, geziyoruz numarası yapamazsınız. Hemen anlaşılır.”

“Anlıyorum. Önerceğin başka bir yol var mı peki? Denizden mi yanaşalım?”

“Evet. Bence tek yol denizden yanaşmak.”

“Bana County Down’ı göster. Louth bölgesini ve İskoçya sahilini.”

Roper hemen bilgisayarını tuşladı. “İşte burada efendim.”

Ferguson, “Batı sahilinden, yani bu Oban denilen yerden yanaşmak nasıl olur sence?”

“Mükemmel olur General.”

Ferguson cep telefonunu çıkartıp ofisten Hannah Bernstein’ı aradı. “Dillon gelmedi mi?”

“Şimdi Farley, Field Havaalanı’na inmiş efendim.”

“Güzel. Onu buraya bekliyorum. Blake de beraber gelsin. İşler geliyor Başçavuş. Yakında İrlanda çıkartması yapıyoruz. Ulaşım bölümü ile görüş. Motorlu bir tekne ayarlasınlar veya ona benzer bir şey.”

“Emredersiniz efendim. Varış limanı neresi olacak?”

“Oban. Dillon’a gerekli tüm malzeme hazırlansın. Geldiği zaman kendisini ararız. Burada bir toplantı ayarla ve sen de gel. Üzgünüm ama seni gene tehlikeye atıyor olabilirim Bernstein.”

“Ben bunun için para alıyorum, efendim.”

Dillon ile Blake, domuz pastırması ve yumurtadan oluşan yemeklerini aç kurtlar gibi yiyor, bir yandan da Ferguson’la Roper’i dinliyorlardı.

Hannah, “Dillon ve Başçavuş Black, Regan’la bir daha konuşsalar diyordum efendim. Adamın doğru söylediğinden emin olmak için.”

Ferguson, “Mantıklı bir düşünce. Öyle yapalım,” dedi.

Önce Roper’in dairesine gittiler. Roper onlara ek-randan Kilbeg haritasını gösterdi. “Kilbeg kuytu bir sahil köyü, nüfusu yüz kişi filan. Birbirine uzak çiftliklerde yaşıyorlar, koyu Katolik Cumhuriyetçidirler. Tüm bölge duymadan kimse bir adım bile atamaz,” diye bilgi verdi.

Ferguson, “Operasyon denize yakın olacak,” diye devam etti.

Dillon onu başıyla onayladı. “İyi olur. Karanlıktan da faydalanırız. Gerekirse dalgıçlık yapar, dipten gideriz.”

Hannah, “Oban’dan uygun bir tekne ayarlandı,” dedi. “Adı *Highlander*. Başka neler gerekiyorsa en kısa sürede bildirmeniz lazım.”

“Oldu. Bir liste çıkarırım hemen. Geliyor musun Blake?”

“Elbette.”

Ferguson, “Bernstein da sizinle gidiyor,” dedi. “Yanınızda resmi polis olsun istiyorum.”

Dillon içini çekti. “Gene becerdin bakıyorum Hannah. Canına mı susadın? Nedir bu? Suçluluk duygusu mu?”

“Defol başımdan Dillon.”

“Hey, senin gibi Cambridge mezunu bir hanıma bu cevap yakışıyor mu şimdi?”

Hannah kendini tutamayıp güldü. “Sırada ne var?”

“Haritaya bir kere daha bakalım.”

Roper tekrar haritaya döndü. “Burada eski bir manastır var. Orayı giriş olarak kullanıyorlar ama aynı zamanda kamuflej. İşin daha ilginç yönü, doğu tarafında bir kullanılmayan bir çiftlik evi var. Orayı olağanüstü durumlar için kullanıyorlar. Regan’ın söylediğine göre sığınakta yalnızca iki bekçi var. Murphy, Kilbeg’e arada bir geliyor ve yörede kahraman sayılıyor.”

Blake, “Çok iyi,” dedi. “Sığınağa girer ve depoları toz duman ederiz.”

Ferguson onu başıyla onayladı. “Regan’ı tekrar sorgulamaya çağıralım. Başçavuş Black ve Dillon, siz gene geçen seferki varyete numaranızı yapın. Adamın söylemeyi unuttuğu bir şeyler varsa öğreniriz.”

Çavuş Miller, Regan’ı getirdi. Dillon şöminenin yanında oturuyordu. “Ah, merhaba Sean. Anlattıkların çok faydalı olmuş, bana öyle dediler.”

“Benden istenilenlerin hepsini yaptım. Her şeyi anlattım.”

Aynanın öteki tarafında Ferguson, Blake, Hannah ve Roper onları seyrediyordu. Roper, “Yalan söylüyor, bu alçak herif yalan atıyor,” dedi.

“Nerden anladın?”

“Vücut dilinden deyin, hissettim, deyin ama herifin bize söylemediği bir şey var, artık bundan eminim.”

Ferguson, “Tamam Başçavuş,” dedi. “Çizmeleri çekip içeri girmenin zamanı geldi. Hadi.”

Başçavuş Helen Black, bir dakika sonra hiddetten köpürerek kapıdan içeri girdi. “Yeter Dillon, bu kadar yeter. Ben yalanlardan bıktım. Bu pislik herif hiç durmadan uyduruyor. Eminim hâlâ anlatmadığı şeyler var.”

Helen susturuculu Colt tabancasını çıkardı. Miller da rolünü oynayarak onun bileğini yakaladı, “Hayır efendim, yapmayın, böyle olmaz, lütfen,” dedi.

Helen’in tabancası tavana boşalınca Regan dehşet içinde haykırdı.

“Tamam anlatacağım, bütün istediklerinizi anlatacağım.”

Dillon onu iterek bir sandalyeye oturttu.

“Tamam. Kilbeg, sığınak depolar, köy ve hatta yolların alt kısmındaki taşocağı iskelesini biliyoruz. Anlatmadığın diğer şey nedir, onu söyle.”

Regan durakladı. Helen Black atıldı, “Bak zaman kaybediyoruz işte. Bu herifi Wandsworth’a geri yollayalım gitsin.”

Regan, “Hayır, Tanrı aşkına oraya yollamayın beni,” diye yalvarmaya başladı.

Dillon diretti. “Söylemediğin bir şey daha olduğunu biliyoruz. Ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Para. Brendan’ın sığınakta bir kasası var. Ofisinin zemininde. Söylediğine göre, orada bir milyon pound saklı. Banka soygunları ve gangsterlikten elde ettiği paralar.”

Helen Black, “Devam et,” dedi.

“O parayı Fox’a silahlar için ödeyeceğini söylüyor.”

“Demek öyle.”

“Ama yalan söylüyor. Aslında orada üç milyona yakın parası var. Ayrıca Fox’u atlatıp duruyor.”

Dillon gülmekten neredeyse bayılıyordu. “Ulu Tanrım, şu işe bak. Demek şimdi biz orayı uçurursak yalnız Murphy’ye değil, Fox’a da büyük kazık girecek. Harika.” Aynaya döndü. “Bunu yapmak bir zevk olacak öyle değil mi, General?”

Ferguson, Hannah ve Blake’le hep birlikte odaya girdiler. “Çok ayıp Regan. Bize aptalca oyunlar oynamaktan hâlâ bıkmamışsın,” dedi.

Dillon, “Aynen öyle. Güvenilmez bir adam bu, pislik. Bu şartlarda İrlanda’ya giderken onu da yanımda götürsem isabetli olacak sanırım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, çok ciddiylim. Ne olur ne olmaz. Ya bize söylemediği başka şeyler de varsa.”

Ferguson onu onayladı. “Haklısın. Sence de uygun mu Bernstein?”

Hannah soruyu cevaplamadan önce Dillon, “Dedektif için uygunsa tabii. Alçak herif onun sorumluluğunda olacak zira,” dedi.

Hannah, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Biz önceden gideriz, sen onunla sonra gelersin demek istiyorum. Zaman kaybetmenin anlamı yok. Benim emirlerimi çıkarttırır tekneyi de ayarlarsan, Blake’le ben bugün öğleden sonra uçabiliriz. Oban yakınlarında bir RAF Havaalanı var. Gider orada son hazırlıkları

tamamlarız. Pilotlar bizi bırakıp geri döner, yarın sabah da sizi getirirler. Yarın öğleden sonra tekneyle yola çıkar ve gece Kilbeg'de operasyona başlarız.”

Ferguson, “Hiç vakit kaybetmiyorsun Dillon,” dedi.

“Uz atmaya gerek görmüyorum. General.”

“Benim için uygun.”

Dillon, “Yalnız bir mesele var. Blake, El-Şariz'de kurşun bir yarası almıştı.”

Blake işin büyütülmesinden hoşlanmadı. “Yok ya-hu, o sadece bir sıyrıktı, Anya halletti onu.”

“Bak Blake, sahile denizden yüzerek çıkacaksak senin bu halde gelmen doğru olmaz.”

“Yani başka bir dalgıç mı istiyorsun?” Bunu Ferguson sormuştu. “Kısa sürede birini bulamayabilirim,” diye devam etti. “Deniz Kuvvetleri belki Özel Filo'dan birini verebilir. Aramamı ister misin?”

Dillon, “Özel Filo işe yaramaz. O çocuklar saçlarını çok kısa kesiyorlar. Sivil olmadıkları hemen anlaşılır,” dedi. Sonra gülerek, “Hereford'daki SAS'ın aylarca berber yüzü görmemiş görevlileri vardır. Bunu özellikle yaparlar ki, Belfast'ta gerek duyulunca, bir dakika içerisinde gizli servis işine başlasınlar. Görenler de onları köprüaltı serserisi sanır.”

Blake, “Öyle olmaları da gerekir,” dedi. “Geçen seneki gizli servis görevinde ne çok risk olduğunu hatırlıyorum da.”

Dillon, “Evet. Anlaştıysak aklıma uygun biri geliyor,” dedi.

“Kim?”

Dillon kimi düşündüğünü söyleyince Ferguson kendini tutamayıp güldü. “Ah, beğendim bunu. Ne hoş. Gerçekten çok beğendim. Teklif etmeye beraber gidip seni geri çevirişini görmemin bir sakıncası var mı Dillon?”

“Yok General. Gelebilirsiniz. Londra’da bugüne kadar en iyi düzenlenmiş, *bardan adam kaldırma* işi olacak bu, görürsünüz. Bu arada Blake’in kolunu Daz’ın bir görmesini istiyorum. Rosedene’de.”

Blake, “Rosedene mi, O da neresi?” diye sordu.

“Rosedene, Pine Grove yakınlarında bizim gittiğimiz özel bir klinik. Orada çok iyi bir operatörümüz var, Blake. Aynı zamanda Londra Üniversitesi’nde profesör. Bize her zaman yardımcı oluyor.”

Ferguson, Regan’a döndü, “İrlanda’ya yolculuk yapmaya sen ne diyorsun bakalım?”

“Pek seçme şansım yok gibi görünüyor.”

Ferguson Miller’a hitaben, “Şimdi götür onu,” dedi. “Bernstein yarın alacak.”

“Peki efendim.” Miller, Regan’ı kolundan tutup odadan çıkardı. Helen Black de arkalarından yürüdü.

Ferguson, “Tamam Dillon. Sen Blake’i Rosedene’ye götür. Helen telefon edip haber verir. Biz ofise dönüyoruz. Öğle yemeğinde buluşuruz.” Güldü. “Teklifine adamının ne tepki vereceğini gerçekten merak ediyorum Dillon. Dua edelim de vatansever biri olsun bari.”

“O tip insanlar genellikle vatansever olurlar, General.”

Rosedene, geniş bir arazi üzerine kurulmuş büyük bir eski zaman eviydi. Resepsiyon memuresi Dillon'ı eski bir arkadaşı gibi candan karşıladı. Geldiklerini içeriye haber verdi. Mavi başhemşire üniforması giymiş, orta yaşlı hoş bir kadın, ofisinden çıkarak yanlarına geldi. O da Dillon gibi Ulster aksanıyla konuşuyordu. Dillon'ı yanaklarından öptü.

“Gene savaşta mıydın, Sean?”

“Hayır Martha, ben değil ama arkadaşım savaşıyordu,” diyerek Blake'i tanıştırdı.

“Memnun oldum Bay Johnson. Bay Daz sizi bekliyor.”

“Bay mı?” Blake şaşırmıştı.

Dillon açıkladı. “İngiltere’de doktorlara ‘Doktor’ denir ama operatörlere ‘Bay’ diye hitap edilir.” Sonra gülümsedi. “Nedenini de sanırım ancak İngilizler bilir. Bay Daz yalnızca operatör değil, aynı zamanda profesördür.”

Martha onları bir koridordan geçirerek çok iyi donatılmış bir ameliyathaneye soktu. Daz, uzun boylu, bir kadavra kadar zayıf, gülüryüzlü bir Hintli’ydi. Beyaz bir doktor gömleği giymiş, çalışma masasının başında bazı kâğıtlar okuyordu.

Ayağa kalktı ve Dillon'ın elini tuttu. “Nasılsın Sean? Bu sefer tedavi etmem gereken sen değilsin galiba. Şu işe bak.”

“Haklısın, bu defa ben değilim. Arkadaşım Blake Johnson'ı getirdim bu sefer.”

“Mr. Johnson, tanıştığımıza sevindim. Evet, neyiniz var?”

“Küçük bir kurşun sıyrığı, gerçekten önemli değil.”

“Hep öyle derler.” Daz, başhemşireye döndü. “Bu şartlarda kızlardan birini çağırmak istemiyorum Martha, lütfen sen bana yardımcı olur musun?”

“Tabii Profesör. Hazırlanayım hemen.”

Daz, “Sean, sen de kalabilirsin istersen,” dedi.

Blake belinden üst kısmı çıplak, Daz ve Martha ameliyat önlükleri giymiş olarak işe başlandı.

“Tanrım, sen *gerçekten de* savaşımlara katılmışsın.” Daz sol kaburganın altını inceleyerek, “Kurşun yaralarının bunu ispatlıyor,” dedi.

Martha, “Bir tane de burada var. Sol omzun altında.”

Blake, “Vietnam,” dedi. “Çok eskiden.”

Başhemşire, Blake’in sağ omzundaki sargıyı çıkardı. Daz, “Sanırım bu o kadar eski değil,” dedi. Yara iyice ortaya çıkınca profesörün yüzü ciddileşti. “Kötü bir yara.”

Blake, “Yok canım, önemsiz bir şey,” dedi.

Daz aynı fikirde değildi, “Bu *önemsiz* şey çok dikkatli dikilmek istiyor. Martha, kaç dikiş gerekli dersin? On beş mi? Belki de yirmi dikiş yapmamız gerekecek. Lokal anestezi işe yaramaz. Genel anestezi yapmamız lazım. Bana Doktor Hamed’i bul. Burada olması lazım. O bana asistanlık yapsın.”

“Bakın lütfen, yatmak istemiyorum ben. Yapacak işlerim var.”

“Hayatının sonuna kadar sakat bir omzun olursa, pek yapacak işin olmaz.”

Martha, “Size söylenileni yapın Bay Johnson. Siz akıllı bir adamsınız,” dedi. Sonra Martha, Dillon’a döndü, “Arkadaşın bizimle bizimle kalıyor Sean, akşamüstü ziyaretine gelebilirsin.”

“Tanrı aşkına, bir şey söyle onlara Sean.”

“Blake, üzülme lütfen. Öğleden sonra benimle gelemezsen yarın Hannah ve Regan’la gelirsin.”

Aynı dakikalarda Billy Salter, Range Rover’ı ile St. Richards Rıhtımı’na gelip park etti. Rover’dan indi. Eski bir kamyonetin park edilmiş olduğu toprak set üzerinde yürümeye başladı. Kamyonetin kapısını açtı, Joe Baxter’in yanına oturdu. Joe Baxter, eski bir dürbünle çakıl taşları ile kaplı plaja bakıyordu. Dürbünü indirdi.

Billy, “Neler oldu, bir şeyler görebildin mi?” diye sordu.

“Yapacak başka şey olmadığı için Charlie Ford’un kahvaltı ettiği kafeyi kontrol altına aldık. Ford’un yanında yalnız *iri yapılı hayvanı* değil, başkaları da vardı.”

“Kimler vardı? Hadi söyle. Şaşırt beni.”

“Connie Briggs vardı mesela.”

“Ha, bu iyi işte. Connie Briggs, elektronik güvenlik sistemi konusunda Londra’da bir numaradır.”

“Biliyorum. Bir dahi.”

“Başka kim?”

“Val French.”

“Ulu Tanrım, en büyük termal keski eksperî. Gatwick’deki altın külçeleri teneke kutu keser gibi kesmişti. Bunu hepimiz biliyoruz.”

“Scotland Yard da biliyor ama ispat edemediler.”

“Buraya neden geldiniz peki?”

“Onları takip ettik. Hepsi birlikte bir Toyota kamyonetle buraya geldi. Birkaç çuval torba indirip sahile taşıldılar. Sular çekilmiş olduğu için rahatça ilerleyip tünel girişinde kayboldular. Sam şimdi orada.Yıkıntının arkasına gizlendi, bekliyor.”

Billy dürbünü aldı, ayarladı. Tam o sırada Manchester Charlie Ford ve diğerleri tünelden çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Sonra, gene hep beraber Toyota’ya binip uzaklaştılar.

“Feneri al, gidip bakalım.”

Billy, “Bekle iyice gitsinler.”

Tünel sabah yükselen sulardan dolayı rutubetliydi, tuğlalar yosun tutmuş, yeşermişti. Billy, önce fenerle etrafı kontrol etti. Paslanmış demir parmaklık eski yerindeydi. Tek değişiklik, kocaman eski kilidin gitmesiydi. Kapı kuvvetli bir iteklemeye açılıverdi.

Billy, “Vay canına,” dedi. “Hadi girip bir bakalım.”

Tünel boyunca ilerlediler. Ayakları sulara bata çıka sonu yokmuş gibi görünen tünelde yürüdüler. Yan taraflarda başka tüneller de vardı.

Billy, “Pekâlâ,” dedi. “Bu kadar yeter. Rahtımın altındayız ve önemli hiçbir şey yok. Geri dönebiliriz.”

Karanlık Adam'a döndüklerinde Harry Salter'ı her zamanki locasında otururken buldular. Harry onları dinledi ve başıyla onayladı.

Evet demek işe başlamışlar. Peşinde oldukları Beyaz Elmas Şirketi olmalı. Ferguson'a haber vereyim."

Harry henüz cümlesini bitiremeden Ferguson ve Dillon içeri girdiler.

Billy, "İnanamıyorum," dedi. "Şimdi sizden söz ediyorduk. İşte buradasınız."

Dillon, "Buna sihir derler Billy," dedi. "County Down'lı olduğum için bende sihir gücü var."

Salter, "Hoşgeldiniz General, ne yemek isterdiniz?" diye sordu.

"Köy Böreği ve özel kırmızı şarap, başlangıç olarak."

Billy atıldı. "Size yeni haberlerimiz var." Ve Ferguson'a her şeyi anlattı.

Ferguson cep telefonunu alıp Pine Grove'da Roper'i aradı, öğrendiklerini ona aktardı ve, "Şimdi zamanlamadan endişeleniyorum. Bak Roper, aklıma bir fikir geldi. Bilgisayarda Beyaz Elmas Şirketi'ne ulaşabilirsen orada bir şeyler döndüğünü görebiliriz sanırım."

"Siz o işi bana bırakın Generalim."

Ferguson telefonu kapattı. "Evet beyler. İşe başladık sanırım. Sen ne diyorsun Harry, ülken için çalışmak nasıl bir duygu?"

"Benimle dalga geçmeyin General."

Dora göründü. Ferguson'a, "Köy böreğin geldi hayatım. Dillon da burada olduğuna göre, bir şişe de Krug şampanyası getirdim," dedi. Yemekleri bırakıp gitti.

Dillon, "Sen büyük adamsın Harry," dedi.

"Yavaş ol bakalım evlat, ne yapmaya çalışıyorsun sen, yoksa bana yağ çekmeye mi niyetlisin?"

"Aslına bakarsan, evet. Yardımına ihtiyacım var Harry."

"Ne istiyorsun evlat?"

"Bana çok iyi bir dalgıç gerek. Kısa zamanda bulacağım tek isim ise Billy."

Salter çok şaşırmıştı. "Şaka ediyor olmalısın."

"Hayır. Amerikalı arkadaşım omzundan bir kurşun yedi ve dalecek durumda değil. İrlanda'nın en ücra köşesine tekneyle gidiyorum. Orada, İrlanda'nın yeni bir kavgada kullanacağı ama yanlış silahlarla dolu bir yeraltı sığınağı var. Kaçak bir mühimmat deposu. Orayı uçurup cehennemin dibine yollayacağım. Ayrıca Fox'un da bu işle mali bağlantısı var. Bu da görevi benim açımdan iki misli zevkli kılıyor." Billy'ye döndü. "Dinle genç adam, bana katılırsan kötü bir dünyada iyi bir iş yapmış olacaksın. Ne dersin, var mısın?"

Billy'nin gözlerinde bir ışık parladı. "Varım Dillon. Bu alçak namussuzlar gelip Londra'yı bombalıyorlar, biz de gidip onları uçuralım."

Amcası, "Billy?" dedi.

Ferguson'un telefonu çaldı. Açıp dinledi, sonra, "Güzel. Sonra konuşuruz."

Biraz şampanya içti.

"Arayan Binbaşı Roper'di. Beyaz Elmas Şirketi'nin bilgisayarına girmiş. Perşembe günü, en iyi kırat pırlantalardan oluşan bir parti mal bekliyorlarmış. On milyon pound değerinde."

Dillon, “O zaman ne yapacağımız belli oldu,” dedi. Döndü, “Harry?”

Salter, “Canı cehenneme, sonuna kadar sizinle-
yiz.”

“Mükemmel.” Dillon gülümsedi. “İskoçya seni bekliyor Billy. Güzel bir deniz yolculuğu da cabası.”

“Tanrım, beni deniz tutar.”

“Farley’e giderken bir eczanede durur sana ilaç alı-
rız. Üç saat sonra kanatlanmış, kuzeye doğru uçuyor
olacaksın Billy.”

Billy, “İskoçya’ya hiç gitmemiştim” dedi.

Dillon, “Eh, bir çaresine bakıyoruz işte.” Dora ye-
mekleri getirirken Dillon gülümsedi.

“Köy börekleri ve Krug şampanyası. Tanrı Bren-
dan Murphy’nin yardımcısı olsun.”

İSKOÇYA
İRLANDA

DILLON, durumunu öğrenmek için Rosedene'ye uğradığı zaman Blake uyuyordu. Hannah oradaydı. Daz üniversiteye gitmişti ama Başhemşire Martha yanındaydı.

“İyileşecek ama bir müddet daha dinlenmesi gerekiyor.” Martha bunları söyledikten sonra kaşlarını çatı. “Umarım bazı saçmalıklar yapmaya kalkmaz, değil mi bay Dillon? Sizlerin ne mal olduğunuzu bilirim ama arkadaşınız gerçekten kalkacak durumda değil.”

“Biliyorum Martha, biliyorum. Duruma bakar, sırayla yaparız işlerimizi. Ben bugün İskoçya'ya uçuyorum, sen Dedektife bilgi verirsin artık.”

“Gene bir olay mı var İskoçya'da?”

“Olay her zaman var.” Martha'yı yanaklarından öptü.

Martha, “Eh, kolay gelsin,” dedi ve sonra onu çok eskilerden kalma inanılmaz bir deyimle uğurladı. “İrlanda'da ölesin.”

“Oh, çok teşekkür ederim.” Dillon güldü. “Yakında görüşürüz.”

Hannah'yla birlikte çıktılar.

Hannah *Karanlık Adam*'a giderlerken yolda, “Bu sefer iş biraz zor olacak gibi, ne dersin Sean?” diye sordu.

“Öyle. Blake katılamayacak. Aslına bakarsan, şu durumunda bize ayak bağı olurdu.”

“Peki, ne yapmamı istiyorsun?”

“Onu uzak tutmaya çalış. Aslında çok şey yapman gerekmiyor. Martha ilaç vererek onu uyutabilir.”

“Pratik çözümleri seviyorsun, değil mi?”

“Blake’e bir şey olmaması gerek. O iyi bir adam Hannah, burada kötü adam benim. Bunu mesele yapmıyorum, yalnızca Blake’e değer verdiğimi söylemek istedim.”

“Seni hiçbir zaman anlayamayacağım.”

“Ben de kendimi anlamıyorum zaten Hannah. Beni anlamayanlar kulübüne hoş geldin. Ben gelip geçenlerden biriyim. Bunu şimdiye kadar farketmiş olman gerekirdi.”

Dillon, Billy’ye telefon edip yola çıktıklarını haber verdi. Bara geldiğinde Billy kapıda hazır onu bekliyordu. Yanında amcası, Baxter ve Hall vardı. Harry, “Bu genç haylazı çok severim Dillon. Lütfen onu bana tek parça halinde getir. Bak, dikkat ettiysen, *getirmeye çalış* demiyorum, getir diyorum. Beni düş kırıklığına uğratma. Eğer yalnız dönersen...”

Dillon, “Geri kalanını anladım,” dedi. “Hadi Billy, sen önden geç.”

Şöför Billy’nin çantasını bagaja koydu. Billy öne oturdu. Sinirli ve heyecanlıydı.

“Ulu Tanrım, şu halime bak Dillon, başıma ne işler açtın böyle?”

“En iyisinden bir macera denir buna Billy. Dönüşte Deniz Kuvvetlerine katılırsın artık.”

“Hiç heveslenme. Bağımsızlığı severim ben.”

Farley Havaalanı’nda emekli bir başçavuş olan Bölüm şefi, elinde listelerle onları bekliyordu.

“Her şey yüklendi Bay Dillon. Walther’lar, tabancalar, Carswell susturucular, üç adet Uzi makineli tüfek, susturuculu. Bayıltıcı el bombaları, eğer gerekirse yarım düzine çeşitli şarapnel parçalayıcıları, ayrıca semtex ve zamanlayıcılar.”

“Ya dalış malzemeleri?”

“Standart dalgıç kıyafeti ve özel tekne servisinin önerdiği yüzgeçler. Hepsi tamam. Oban’daki acentamız teknenin kış tarafına altı adet oksijen tüpü yerleştirecek. Sanırım yeterli olur.”

“Mükemmel.” Lacey, Parry’yle birlikte Gulfstream’e binmişti. Madoc merdivenlerin dibinde bekliyordu.

Dillon, Hannah’nın yanağına bir öpücük kondurdu, “Ölmek üzere olanlar sizi selamlıyor,” dedi.

“Saçmalama. Yarın görüşürüz.”

“Biliyorum. Regan’a dikkat et. Her şey beklenir ondan. Küçük bir şeytandır o.”

“Şeytanın sen olduğunu sanıyordum.”

Aptalca bir sözdü bu. Hannah, söyler söylemez pişman olmuştu. Dillon gene de gülümsedi. “Ah, sen ne zor bir kadınsın Hannah, bir bilsen.”

Dillon sonra Billy’yi basamaklardan yukarı itti. Madoc ta onların arkasından uçağa girdi ve kapıyı kapattı. Gulfstream hareket etti.

Hannah, “Niçin,” diye mırıldandı. “Niçin ona hep böyle şeyler söylüyorum ki?” Sonra düşününce Dillon’ı kendisinin değil, geçmişinin mahkum ettiğini anladı. Tüm o seneler boyunca Geçici IRA’nın en korkulan infazcısı Dillon olmuştu. Yığınlarla ölü.

Gulfstream yükselirken başını kaldırıp baktı, “Lanet olsun sana Dillon,” dedi. “Kahrol.”

Roper, Pine Grove’daki dairesindeydi. Bilgisayarında biraz gezindi ve bazı sonuçlar elde etti. Sonra hepsini tekrar kontrol edip Ferguson’u aradı.

“Fox ve iki gorili için Dorchester’da bir haftalık yer ayırtılmış.”

“Başka?”

“Brendan Murphy ve Dermot Kelly, Air France’la Paris’ten uçuyor ve İrlandalıların çay saati dedikleri akşamüstü saat beşte Dublin’e varıyorlar.”

“Oradan nereye gittikleri hakkında bilgi var mı?”

“Yapmayın General, Kilbeg’e gidiyorlar elbette. Kendilerini orada Robin Hood bekliyor sanıyorlar. Kontrol etmek istiyorsanız, Garda Özel Şube’den Başmüfettiş Malone size bir iyilik yapabilir bu konuda.”

“Harika bir fikir Roper, beğendim bunu.”

Ferguson biraz düşündü sonra Dublin’den Malone’u aradı, “Ben Charles Ferguson, Merhaba Daniel.”

Malone homurdandı. “Gene ne istiyorsun Charles?”

“Bir iyilik.”

Murphy ve Kelly, gerçekten de saat beşte Dublin Havaalanı'na indiler. Hafif bagajlarıyla gümrükten kolayca geçtiler, kalabalığı yarararak eski bir Ford limuzine yaklaştılar. Şöförün adı John Conolly'di. Yanında oturan ise Joseph Tomelty. Her ikisi de katı birer Cumhuriyetçiydi ve her ikisi de senelerdir Murphy'nin grubundaydı. Hepsi çocukluk arkadaşıydı. Murphy ve Kelly'yle tokalaştılar.

Conolly, "Seni gördüğüme sevindim Brendan," dedi. "İşler iyi gitti mi?"

"Tam bir fiyasko. Daha beter olamazdı. Şimdi boş ver bunu. Eve gidelim, orada anlatırım."

Hepsi beraber arabaya girip hareket ettiler.

Malone, resmi olmayan şöförülü bir arabada onları gözlüyordu. "Tanrım," diye mırıldandı. "Conolly, Tomelty, ayrıca Brendan ve Dermot Kelly. Eski Kilbeg Mafyası bu. Nereye gittiklerine hiç şüphe yok. Kendimizi belli etmeyecek bir uzaklıktan takip et bakalım. Kuzeye giden yola girdiklerinden emin olalım."

Yirmi dakika sonra, Dublin'in iyice dışına çıkmışlardı ki, Malone şöförün kolunu dürterek, "Tamam, geri dön artık," dedi. "Kilbeg'e gidiyorlar, belli oldu."

Birkaç dakika sonra, araba Dublin'e dönerken Malone, Ferguson'u cep telefonundan aradı ve durumu ona anlattı.

Ferguson, "Demek Kilbeg, ha?" dedi.

"Hiç şüpheden olmasın. Bize burada problem mi çıkaracaksın Charles?"

"Çocuklaşma Daniel. Biz hem kendimize hem de size bir iyilik yapıyoruz. Sen kurcalama, ben seni geliş-

melerden haberdar ederim.”

“Bir sorum daha var. Operasyonu sen yürüttüğüne göre Dillon’da işin içinde. Doğru mu?”

“Elbette.”

“O zaman Tanrı Brendan Murphy’e yardım etsin.”

Ferguson telefonu yerine koydu ve Hannah’ya döndü. Hannah konuşmaları dinlemişti. “Duydun değil mi? Murphy ve adamları Kilbeg yolundalar.”

“Hemen Dillon’a haber vereyim, efendim. Bu belki onun planlarını etkiler.”

“Bir değişiklik yapacağını sanmam. Dillon’ı tanır-sın. Yarın gece girecek oraya, Murphy olsun veya olma-sın. Kötü bir savaş filmi gibi.”

“Biliyorum efendim. Bir nevi ölümle randevu bu.”

“Nedenini biliyor musun?”

“Dillon’ın işlerini ancak Tanrı bilir.”

“Ona gerçekten kızılıyorsun Müfettiş. Yanılıyor muyum?”

“Daha fazla yanılamazdınız efendim. Aslında onu çok seviyorum. Bana Liam Devlin’i hatırlatıyor. Bilgili, aktör, şair ve çok soğukkanlı bir katil. Hepsinin karışımı.”

Ferguson, “Sir Walter Raleigh gibi,” dedi. “Çok şaşırtıcı. Yaşam ve nedenleri.”

Dillon ve Billy, resmi işareti olmayan bir RAF arabasıyla deniz kıyısına götürüldüler. Smith ve Brian isimli iki resmi kıyafetli çavuş onlara refakat ediyordu. Çavuş Brian, “İşte *Highlander*,” dedi. “İki yüz metre ötede demirli.”

Billy, “Ben pek bir şeye benzetemedim,” dedi.

“Görünüşe aldanmayın. Çift uskurlu, derinlik ölçüm cihazlı, radarlı ve otomatik dümenlidir. Maksimum hızı yirmi-beş deniz milidir.”

Dillon, “İyi. Yerleşelim derhal,” dedi.

“Başüstüne efendim, malzemeyi bir mavnayla tekneye taşıyacağız.”

Kırk dakika sonra malzeme tekneye yerleşmiş, her şey hazırды.

Brian, “Şişme botunuz hazır efendim. Kıştan takma motoru ile. Biz artık dönüyoruz.”

“Yardımlarınız için teşekkürler.”

Çavuşlar mavnayla ayrıldılar. Dillon’ın cep telefonu çaldı. Arayan Hannah Bernstein’dı. Kilbeg hakkında aldıkları son bilgileri iletmek için arıyordu.

“Murphy’nin orada olması sana bir problem yaratacak mı?” diye sordu.

“Tek problem, o piçi vuramamam olur. Blake nasıl?”

“Hâlâ baygın.”

“İyi. Öyle de kalsın.Yarın görüşürüz Hannah.”

Oban sislerle çevriliydi. Suyun üzerine yağmur çiseliyor, hafif bir rüzgâr, yağmuru sanki itekliyordu. Dağların tepeleri bulutlarla perdelenmişti. Kerrera’nın arka taraflarındaki Firth of Lorn denilen bölgeye baktığınızda hava daha da sertleşecek gibi görünüyordu.

Billy, “İskoçya bu mu?” dedi. “Ne felaket bir yer. İnsanlar neden buraya tatil yapmaya gelirler ki?”

“Turist bürosu seni duymasın Billy. Linç ederler inan. Hadi şimdi işimize bakalım. Sonra karaya çıkar bir şeyler yeriz.”

Dillon dalış malzemelerini arka kabine yaydı. “Sana bunları tanıtmama gerek yok. Uzmansın bu konuda ama silahları beraberce bir kontrol edelim.”

Walther, Semtex ve Uzi tabancaları ve bayıltıcı bombaları ana salondaki masanın üzerine yaydılar. “Sana Uzi’ler hakkında kısa bir açıklama yapayım Billy. Walther kullanmak zaten çok basittir.”

Yarım saat kadar, silahlar hakkındaki bilgileri tekrarladılar. Dillon, Waltherlar’dan birini alarak kaptan köşküne çıktı. Kumanda tablosunun yanında bir kapak vardı. Düğmesini bulup bastı. İçinden bir ateşleme tahtası çıktı. Dillon Walther’ın emniyetini açtı, tahtanın üzerine yerleştirdi ve kapağı kapattı.

“Walther şimdi on sefer ateş etmeye hazır durumda Billy. Orada olduğunu bil yeter. Buna zuladaki birli denir.”

“Her şeyi düşünüyorsun Dillon.”

“O yüzden hâlâ buradayım. Hadi artık sahile çıkıp bir şeyler yiyelim.”

Tekneden ayrılmadan önce Dillon güverte ışıklarını açtı. Oban sahiline ufak bir şişme botla ayak bastılar. Botu rıhtıma bağladılar. Yakında yemek servisi yapan bir bar vardı. Girdiler. Mönüye bakıp balık böreği yemeye karar verdiler.

Dillon kendine bir Bushmills ısmarladı. Billy başını salladı. “Ben istemem. İçkiyi hiç bir zaman sevmedim Dillon. Bende bir bozukluk olmalı.”

“Sanmam ama merak ediyorsan, yaşamla ilgili çok şey gibi, içki hakkında da bazı bilgileri İncil’de bulabilirsin. İncil bu konuda ne der sana söyleyeyim: *Şarap neşelendirir, sert içki hiddetlendirir*. Evet, işin gerçeği de budur. Eh bunu da böylece açıkladıktan sonra ben şimdi elimdeki içkiyi bitirip bir tane daha ısmarlayacağım.”

Daha geç bir saatte, *Highlander*’a çıktıklarında yağmur hızlanmaya başladı. Üst güvertede tentenin altına oturdular. Dillon, New York’ta Katherine Johnson’ ın ölümünden başlayarak, El-Şariz’e kadar tüm olayları Billy’ye anlattı.

“Mafya takımı berbat insanlar Dillon. Murphy’nin de onlardan aşağı kalır yeri yok.”

“İşte her şeyin özeti bu.”

“Onları halledeceğiz.”

“Ben de öyle umuyorum.”

Yağmur tentenin üzerinde neredeyse davul çalmaya başladı. Dillon kendine bir viski daha koydu.

Billy, “Dinle Dillon. Hakkında bazı şeyler biliyorum. Örneğin taraf değiştiren sert bir IRA elemanı olduğun gibi. Ama amcama nasıl olup da taraf değiştirdiğini sorduğumda hep lafı değiştiriyor. Bana olanları anlatır mısın?”

Belki yağmurdu buna neden olan, belki de viski ama Dillon her zamanki gibi Billy’ye ters bir bakış fırlatıp kendi işine bakmasını söyleyeceğine konuşmak istediği duydu. Anlatmaya başladı. Kelimeler ağzından ya-
vaş ama sürekli çıkıyordu.

“Ben Ulster’de doğdum. Annem beni doğururken ölmüş – taşıması ağır bir yük. Babamla Londra’ya taşın-

dık. İyi bir insandı. Küçük bir işi vardı. Beni St Paul's School'a yazdırdı”.

“Orayı boş kafalar için sanırdım.”

“Hayır Billy. Kafası iyi çalışanlar içindir orası. Her neyse, rol yapmayı seviyordum. Sonra Royal Akademi'ye girdim. Orada yalnızca bir yıl kaldım, sonra Devlet Tiyatrosuna katıldım. Henüz on dokuz yaşındaydım. Babam eve, Belfast'e döndü. Orada IRA ile İngiliz paraşütçülerinin çapraz ateşine yakalandı.”

“Tanrım, çok feci olmalı.”

Dillon geçmişini yaşıyordu, kendine bir viski daha koydu.

“Evet Billy, gerçekten çok iyi bir aktör olmuştum ama Belfast'e gidip IRA'ya katıldım.”

“Haklıydın. Öylece olacaktı tabii, babanı öldürmüşlerdi.”

“Ve on dokuz yaşındaydım ama onlar da on dokuz yaşındaydılar Billy. Sana çok benziyorlardı. IRA'nın Libya'da eğitim kampları vardı. Oraya gönderildim. Üç ayda içini dışını öğrenmediğim silah kalmamıştı. Her cins bombadan anlıyor, hepsini imal edebiliyordum.” Durakladı. “Aslında işin bomba kısmını hiçbir zaman sevmedim. Gelip geçen masum insanlar, kadınlar, çocuklar, öldürmek... savaşmak bu değil.”

“Olayları öyle mi görüyordun, savaş gibi mi?”

“Uzun bir süre için evet. Sonra ilerledim. Profesyonel asker oldum. Para karşılığı çalışmaya başladım. İspanya'da ETA'ya, Araplara, Filistinlilere ve hatta İsraillilere çalıştım. Tuhaftır Billy, Şu Lübnan'da yeni tamladığım iş var ya, işte o iş Saddam'a silah getiren

bir tekneyi havaya uçurmaktı. Oysa 1991’de Saddam için çalışıyordum.”

“Kim için çalışıyordun? Saddam için ha? İnanılır gibi değil Dillon.”

“Körfez savaşı. Downing Caddesi’nde karda yapılan havan topu atışını ben yaptım. Sen onları hatırlamazsın.”

“Pekâlâ da hatırlarım. Gazeteleri okumuştum. Ford bir araba kullanmışlardı. Sonra motosikletli bir adam bombacıyı kaçırmıştı.”

“İşte o bombacı bendim Billy.”

“Dillon, seni piç! Neredeyse Başbakan’ı ve tüm kabineyi götürüyordun öteki tarafa.”

“Neredeyse ama tam değil. O işten çok para yaptım. O işle zengin olduğumu söyleyebiliriz. Daha sonra Bosna’da başım derde girdi. Tam Sırp idam mangasını boyluyordum ki, Ferguson imdadıma yetişti. Karşılık olarak, bundan böyle onun için çalışmamı şart koştu. Görüyor musun Billy, Ferguson kötü adamlardan daha da beter birini istiyordu ve beni seçti.”

Sonsuz gibi görünen bir hüznü basmıştı ikisini de. Billy söylediklerine sonradan kendi de şaşırdı.

“Boş ver, bazen hayat insanı önüne katıp sürükler işte,” dedi.

“Evet öyle diyebiliriz. On dokuzunda aktör olan çocuk rol yapmayı kötü bir film gibi sürdürdü. Farkına bile varmadan IRA’nın yaşayan efsanesi haline geldi. Amerikan kovboy filimlerinde Wyatt Earp yirmi-bir adam öldürdü derler ya Billy, bense kendi skorumu bilmiyorum bile. Ama çok daha fazla olduğunu söyleyebi-

lirim.” Sonra yavaşça gülümsedi. “Hiç yorulduğun olur mu? Ama gerçekten yorulduğun?”

Billy Salter tüm ikna kabiliyetini kullandı. “Dinle Dillon, biraz yatsan iyi olacak.”

“Doğru. Uyuyamazsan yatmanın pek faydası olmaz ama bir kere denemekten de zarar gelmez.”

“Hadi bir dene o zaman.”

Dillon ayağa kalktı. Sendelemedi bile. “İşin kötü yanı Billy, artık yaşamak veya ölmek beni ilgilendirmiyor. Kötü işlere bir kere bulaştın mı iflah olmazsın.”

“Tamam, peki. Bana ulaştın, mesajı aldım. Hadi şimdi yatağa.”

Dillon aşağı indi. Billy oturduğu yerde onunla konuştuklarını düşündü. Yağmur şiddetlenmiş, tenteden içeri damlalar düşmeye başlamıştı. Kimseyi Dillon’ı sevdiği gibi sevmemişti, kimseyi onun kadar takdir etmemişti. Amcasının dışında. Bir sigara yaktı ve ikisi arasındaki benzer noktayı yakaladı. Amcası bir gangsterdi. Londra’da onun gibiler için dedikleri gibi *dürüst bir suçlu*’ydu, filmlerdeki kötü adam. Harry Salter’in bazı prensipleri vardı. Billy şimdi, Dillon’ın da onun gibi düşündüğünü anlıyordu.

Bushmills şişesine kızgın bir ifadeyle baktı sonra, “Hadi defol,” dedi. Şişeyi aldı, bardağı da. Sonra her ikisini de parmaklığın üzerinden denize fırlattı.

Billy yağmurda oturmaya devam etti. Kendini tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordu. Felsefe kitabını hatırladı. Cebinden çıkararak rastgele bir sayfa açtı. Oliver Wendell Holmes adında bir adamdan sözeden sayfayı bulmuştu. Ünlü Amerikalı hakim Holmes aynı

zamanda Amerikan iç savaşları sırasında piyade subayı olarak görev yapmıştı. Bu yazısında, “*Birbirine benzemeyen dünyalar kurmak isteyen çelişkili iki grup arasında, kuvvet kullanmaktan başka uzlaşma ümidi göremiyorum. Bana öyle geliyor ki milletler, insan ölümleri üzerine kurulmakta.*” diyordu.

Billy olduğu yerde donup kalmıştı, “Tanrım,” dedi yavaş bir sesle. “Belki de bu sözler Dillon’ı anlatıyor.” Sonra okumaya devam etti.

Ertesi sabah Billy, alt kabinde uyandı. Uykusunu açmaya çalışarak yatarken bir çığlık duydu. Battaniyeyi fırlatıp iç çamaşırlarıyla merdivenlerden yukarı çıktı. Yağmur hâlâ sağnak halinde yağıyordu. Tüm Oban Limanı’na sisten bir tül inmişti. Demirlere abanıp aşağı bakarken birkaç metre öteden Dillon’ın su yüzüne çıktığını gördü.

“Hadi gel, su harika.”

“Sen aklını oynatmışsın.” Billy bir çığlık attı, “Arkana bak, arkanda, dikkat et.”

Dillon dönüp baktı. “Onlar fok balıklarıdır Billy. Bir şey yapmazlar. Zeki ve meraklıdır. Buralarda çok bulunur.” Dillon merdivene uzanıp tekneye çıktı. Tentein altındaki masada bir havlu duruyordu, onu aldı.

“Ne biçim bir yermiş burası böyle.” Billy limanı gözleriyle taradı. “Her zaman böyle yağar mı?”

“Haftanın altı günü yağar. Boş ver. Hadi giyin de botu alıp bara gidelim. Londra’daki gibi bir *gün-boyu* kahvaltısı yapalım.”

“Hah bak, ona varım işte.”

Hannah Bernstein, Rosedene'ye dokuz buçuk sıralarında geldi ve resepsiyonda Martha'yı buldu.

“Merhaba, Blake nasıl?”

“İyi değil. Kurşun epeyce derinden geçmiş. Yirmi dikiş sanıyorduk ama otuz tane atmak zorunda kaldık. Bak neler olduğunu bilmem ama o hiçbir yere gidecek durumda değil. Şu anda profesör yanında. Gidip bir bakayım.”

Hannah profesörü beklerken makineden kendine kahve aldı. Daz yanına geldiğinde kahvesini yudumlamaya başlamıştı.

“Dinle Hannah, bana doğru söyle. Blake henüz iyi değil ama bana çok önemli işleri olduğunu söyleyip çıkmak için ısrar ediyor. Sanırım önemli dediği bu işler Dillon'ın, Generalin ve senin her zamanki işleriniz.”

“Evet, aynen öyle. Ama bu sefer iş o kadar tehlikeli ki, onun bu halinde katılmasına olanak yok zaten. İşleri Dillon halledecek.”

“Evet, anlıyorum. Halledecek demek, öyle mi? Peki benden istediğiniz bir şey var mı?”

“Ahlak kurallarına uymayacak ama onu uyutmanız mümkün mü acaba diyecektik?”

“Hmm. Haklısın. Sanırım en iyi çözüm bu.” Martha'ya baktı. “Gerçekten de Blake'in iyi bir uyku çekmesi lazım. Bu konuyu sen halledersin, tamam mı Martha?” Daz, Hannah'ya gülümsedi. “Onu görmek istiyorsan sanırım şimdi tam sırası.”

Blake yarı oturur vaziyetteydi. Sağ omzu ve kolu

bandajlıydı. Yüzü çökmüştü, çok kötü görünüyordu.

“Nasılsın Blake?”

“Felaket ama biraz dinlenirsem hemen toparlanırım. Bir-iki saat sonra tamam. Kaçta yola çıkıyoruz?”

“Bu akşamüstü ama daha geç bir saatte, sen şimdi dinlenmene bak, acele etme.”

“Tanrım, çok acıyor.”

Martha arkada gizlendiği yerden çıkarak bir bardak su ve plastik minik bir kapta birkaç hapla ona yaklaştı.

“Al bakalım.”

“Bunlar nedir?”

“Ağrı giderici. Kendini kısa sürede çok daha iyi hissedeceksin.”

Hannah bir süre Blake’in elini tuttu. Sonra yavaş yavaş avucundaki el gevşedi ve elinden kaydı. Blake ona boş gözlerle bakmaya başladı.

Martha, “Tesir etti,” diye fısıldadı. “Saatlerce uyur artık.”

Dışarı çıktılar. Daz resepsiyonda bazı kâğıtlar imzalıyordu. Başını kaldırdı. “Tamam mı?”

Martha, “Rüya alemine doğru yola çıktı bile,” dedi.

“Güzel. Benim artık gitmem gerek. Guy’s Hastahanesi’nde bir ameliyatım var.” Hannah’ya gülümsedi. “Bundan sonrasını sen mi idare edeceksin?”

“General edecek. Beni başka bir yerde bekliyorlar.” Hannah, Martha’ya veda ederek Daz’la birlikte Daimler’e kadar yürüdü. Daz’a, “Seni bırakayım mı?” diye sordu.

“Taksiyle gidecektim ama bırakırsan daha iyi olur.”

Hannah şöföre, “Önce beni Savunma Bakanlığı’na bırak sonra Profesör Daz’a aitsin. Onu istediği yere götürürsün,” dedi. Hareket ettiler. “Mart havasından nefret ediyorum, hiç bitmeyen yağmurlar.”

Daz gülümsedi, “Gerçekten öyle, değil mi?” dedi. “Hintli olduğumu unutma Hannah. Bizde insanlar arası duyular çok önemlidir. Ve bana şu anda öyle geliyorki sen gene boğazına kadar sıkıntıdasın, Dillon tipi sıkıntılar, doğru mu?”

“Öyle bir şey.”

“Peki ne zaman öğreneceksin?”

“Biliyorum. Ben tatlı bir Musevi kızıyım, bekârım, çocuğum yok ama insan vurmakta ustayım.”

Daz onun elini tuttu. “Hannah.”

“Hayır, bir şey söyleme. Dillon ve ben gene gidip dünyayı kurtaracağız. Dünyayı her sefer biraz daha fazla kurtarmak gerekiyor. Kurtarma nedenimizi de bilemiyorum.”

Ferguson’ın ofisindeydiler. Hannah, “Son durum nedir?” diye sordu. “Dillon ve Billy Salter tamam. Her ikisi de bir numaralı dalgıç, Dillon tekne kullanmakta eksper. Geriye Sean Regan ve ben kalıyoruz.”

Ferguson, “Blake olmadığına göre, bir kişi eksiksiz demektir. Onu soruyorsun, öyle mi Hannah?”

“Tamamen öyle, efendim.”

Ferguson yerinden kalktı. Pencereye gitti. Dışarı baktı ve döndü. “Bu tip karanlık operasyonlarda en iyi

taktik, resmi ve özel kuvvetleri dışarıda bırakmaktır. O yüzden Kilbeg depolarını uçurmak görevini SAS'a vermedim. Bu hiç gerçekleşmemiş bir görev olacak Hannah. Bizden habersizmiş gibi gerçekleşecek.”

“Evet efendim. Onu anlıyorum. Diğer yandan silah kullanan bir kişiye daha gereksinmemiz var. Dillon ve Billy kendilerine düşeni karada yaparken, teknede birinin daha olması lazım.”

“Zor bir şey istiyorsun. Senin bir fikrin var mı peki, kim olabilir bu?”

“Evet, aslında var. Mükemmel silah kullanan biri.”

“Kim?”

Hannah kimi düşündüğünü söyledi.

Dillon'ın telefonu çaldığında, Dillon'la Billy, Oban'daki barda, pencere yanında bir masaya oturmuş harika bir İskoç kahvaltısı etmekteydiler. *Kipper* denilen tütsülenmiş ringa balığı, yumurta ve domuz pastırması yiyor ve çay içiyorlardı. Dillon telefonu açtı. Arayan Hannah'ydı.

“Blake iyi değil Dillon. Ona ilaç verdiler. Birkaç saat daha uyuyacak.”

“Güzel. Sen Regan'la birlikte yola çıkıyorsun, değil mi?”

“Evet. Dinle Sean, bir problemimiz var. Billy ve sen karadayken ben Regan'la teknede olacağım. Gene de silah kullanacak birine daha gereksinmemiz var. Kim olduğu önemli değil, güvenilir ve ne yaptığını bilen biri olsa yeter.”

‘Peki, kim olacak bu?’

Hannah, Ferguson’a önerdiği ismi ona da söyledi. Dillon güldü, “Neden olmasın?” dedi. “Profesyonel asker gibisi olmaz. Konuşmaya ne zaman gidiyorsun?”

“İkide. Dört buçuk gibi de oraya geliriz.”

“Dört gözle bekliyorum.” Dillon telefonunu kapattı ve gülümsedi.

“Gördün mü Billy, nezaket her zaman gerekebilir.”

“Ne demek isitiyorsun?”

Dillon ne demek istediğini ona anlattı.

Hannah, Pine Grove’a Regan’ı almaya giderken Ferguson ona eşlik etti. Şimdi Roper’in dairesinde birkaç noktanın daha üzerinden gidiyorlardı. Helen Black, Miller’la birlikte onları bekliyordu.

Roper, “Sanırım, bu aşağılık herif doğruyu söyledi. Hiç değilse, kendi bildiği kadarını.”

Sean Regan, “Elbette doğru söyledim,” dedi.

“Hele bir söylemeseydin.” Ferguson soğuk bir ifadeyle güldü. “Söylemeseydin seni içeri atacaktım, Regan. On beş sene.” Başıyla Miller’a işaret etti. “Al bunu ve çıkış hazırlıklarını yaptır. Kelepçeleri tak.” Miller denileni yaptı.

Hannah, Helen Black’e döndü. “Bir problemimiz var Başçavuş,” dedi. “Durumu biliyorsun zaten ama ben bir kere daha özetlemek istiyorum. Bu akşamüstü geç vakit, County Louth’dan Oban’a hareket ediyoruz. Orada Dillon ve Billy Salter var, ben de Regan’ı kolla-

mak için orada olacağım. Blake Johnson kurşun yarası tedavisinden sonra henüz iyileşemedi. Bir silah eksikimiz var.”

“Anlıyorum.” Helen Black gülümsedi. “Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?”

“Yarım saat.”

“O zaman hemen hazırlanmaya başlayayım.” Sonra aceleyle odadan çıktı.

Hannah, Regan’ı giriş merdivenlerden indirdi ve Daimler’e girmesine yardımcı oldu. Şöför çantaları bagaja koymuştu. Ferguson merdivenlerin başında, haki bir tulum giymiş olan Helen Black’le birlikte bekliyordu. Bir iki dakika kadar yalnız kaldılar.

Ferguson, “Sana müteşekkirim Helen,” dedi.

Helen, “Sana bir şey söylemek istiyorum. Tony Bosna’da.” Kocasını kastediyordu. “Kraliyet muhafız alayının orada iki tabur askeri var.”

“Biliyorum canım.”

“Şimdi onu meraklandırmak istemiyorum ama eğer işler ters giderse sen gerekeni yaparsın, değil mi?”

“Sevgili Helen.” Ferguson onu yanağından öptü. “Sean Dillon’a güven. Fırlamanın önde gidenidir ama işinde çok iyidir.”

“Ulster’de yaşadığım senelerde gördüklerime barksan bunu benden iyi kimse bilemez. Görüşürüz Charles, partiye beni de davet ettiğin için teşekkürler.”

Farley Havaalanı'nda Gulfstream hazır bekliyordu. Madoc çantaları yükledi sonra onları içeri aldı. Parry ve Lacey uçağa girerken Hannah tanıştırmaları yaptı.

Lacey, "Biraz rüzgâr var. Yol iyi havada bir saat kırk beş dakika tutuyor ama bu havada iki saate çıkabilir," dedi. Sonra kokpite, Parry'nin yanına gitti. Az sonra motorlar çalıştı ve hareket ettiler. Çabucak havalandılar ve dik olarak tırmanmaya devam ettiler.

Regan kelepçeli bileklerini Helen'e uzattı. "Bunları çıkartır mısın? Bir yere gidemem nasılsa."

Helen Black güldü. "Doğru." Bir anahtar çıkardı ve kelepçeleri çözdü.

Arka taraftan Madoc göründü. "Hanımlar, çay vakti."

Hannah, "Harika bir fikir," dedi.

Regan, "Şahsen ben bir İrlanda viskisi isterdim."

Madoc sorar gibi Hannah'ya baktı. "Ne istiyorsa ver, çavuş."

Helen Black, Hannah'ya döndü. "İşte gene savaş bölgesine gidiyoruz."

Highlander'a dönerlerken Billy, "Tanrım, Dillon, bunu bana nasıl yaparsın? Yalnızca kadın olsalar hadi neyse ama üstelik ikisi de polis."

"Doğru. Biri Scotland Yard Özel Şube, diğeri Kraliyet Askeri Polisi. Ama şunu unutma sakın Billy, kadın olduklarına bakma, ikisi de görev icabı çok kere adam öldürdü. İkisi de ne yaptıklarını iyi bilir."

"Tanrım, başıma ne işler açtığıma hâlâ inanamıyorum."

“Evet, Heidegger’in bana sözettiğin deyişi gibi, hayat hareket ve heyecandır...”

Billy onun cümlesini tamamladı. “Evet, öldürücü bir hareket ve korkunç bir heyecan.”

Highlander’a geldiklerinde, Dillon merdivenlere yöneldi ve “İnan bana Billy. Bu heyecanı çok seveceksin,” dedi.

12

YAĞMUR aralıksız devam ediyordu. Billy tente-
nin altında durmuş, elindeki ipi kangal haline getiriyor-
du. Bir ses, “Hey *Highlander!*” diye seslendi.

Hannah, Helen Black ve Regan, dalgakıranın üze-
rinde bir Range Rover’ın yanında duruyorlardı. Şöför
sivil giyinmişti ama RAF mensubu olduğu belliydi.

Billy aşağıya seslendi. “Geldiler, Dillon.”

Dillon güverteye çıktı ve sahile baktı. “Güzel. Gi-
dip alayım onları.”

Şişme botu rıhtımda merdivenlerin dibine yanaş-
tırdı. Hannah seslendi. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda. Çantalarınızı alayım.”

Sadece üç çanta vardı, şöför onları aşağı indirdi.
Arkasından ellerinde kelepçeleri ile Regan indi. Bilekle-
rini Dillon’a göstererek, “Bari beni prangaya vursaydı-
nız,” dedi.

“Hak ediyorsun hepsini sersem herif.” Dillon onu
bota doğru itekledi. “Yürü hadi, geç içeri.” Sonra ka-
dınları karşılamak üzere döndü.

“Başçavuş, Dedektif. Hoşgeldiniz. Hızlı bir bot ve
bir gece ziyareti. Hareket, ihtiras, heyecan ne ararsanız
hepsi bizde.”

Helen Blake, “Aman ne çekici,” dedi. “Adeta sabırsızlanıyorum.” Bota girdi ve tekneye doğru hareket ettiler.

Dillon, çantaları Billy’ye uzattı. Helen ve arkasından Hannah tekneye çıktılar. Hannah, *Highlander’a* bir göz gezdirdi, “Tanrım, çok ilkel bir tekneye benziyor.”

Dillon, “İyi bir boya istiyor ama onun dışında harika bir teknedir, meraklanma,” dedi. “Önce bir yerleşin, Sean’ı salona yerleştirelim ve işe başlayalım.” Regan’a döndü. “Beni iyi anlamamı istiyorum Sean, eski filmler de olduğu gibi konuşuyorum ama bir yanlış hareket yaparsan kendini ölmüş bil, ona göre.”

“Boşversene sen Dillon, beni nasılsa öldüreceksin.”

“Adam gibi davranırsan öldürmem.”

Regan salona, Hannah ve Helen da teknenin arkasındaki kamaraya yerleştiler. Dillon denize açılmaya hazırdı. Billy, Hannah ve Helen’i dümen odasına götürüp onlara kontrolleri izah etti sonra dümenin yanındaki sigorta kutusuna yerleştirdikleri Walther’i gösterdi.

“Sadece gerekli olduğunda kullanılacak,” dedi.

Deniz suları içeri girmeye başlamış *Highlander* iki yana sallanıyordu.

Billy, “Aman Tanrım, çok kötüyüm ben,” dedi sonra dışarı çıkıp parmaklıklardan aşağı kustu.

Dillon onun peşinden gitti. Gemici ceketinin cebinden plastik bir ilaç kutusu çıkardı, ilaçları Billy’ye uzattı. “Bunları iç Billy, bir şeyin kalmayacak,” dedi.

Hannah, “Ne düşünceli bir davranış, bu Sean Dillon mı yoksa yanılıyor muyum?” Dillon gülümsedi. “Gene taş ve sopalar ha, Hannah? Neyse önemli değil. Bu akşamki programı uygulayacaksak vakit kaybetmeden yola çıkmamız gerek, yani seninle uğraşmaktan başka yapacak işlerim var. Şu anda rüzgârın gücü daki-kada beş ila altı ama daha sonra çoğalacak.”

Saat üçte yola çıktılar. Azgın sular da yol almaya başladılar. Deniz sertti. Dillon dümende yalnızdı. Bir süre sonra, Helen Black elinde bir fincanla onun yanına geldi.

“Çay,” dedi. “Sanırım tercihin çaydır, doğru mu?”

“Ne harika bir kadınsın. Nasıl bildin?”

“Ben de yarı İrlandalıyım Dillon. Babaannem tarafından. Otuz senedir devam eden savaşa karşın, iki ülkenin insanları ayıramıyacak kadar birbirimize kaynaşmışız.”

“Birleşik Krallığın sekiz milyonu İrlandalı, Başçavuş. İrlanda Cumhuriyeti’nin nüfusu ise sadece üç buçuk milyon. Anlaşılmaz bir bilmece gibi.”

“Dedektifle seni de anlamak mümkün değil. Siz de bilmece gibisiniz Dillon.”

“Hannah zor bir kadındır. Bir ahlakçı. Benim kötü geçmişimi affetmek onun için çok zor. Oysa sen beni anlıyorsun. Karşılıklı taraflardaydık ama aynı işleri yapıyor, aynı yollardan geçiyorduk seninle.”

“Evet. mesele de bu değil mi?” Sonra içeri girdi.

Bir saat sonra elinde bir fincan çayla Billy göründü. Bu sefer çay getirme sırası ondaydı.

“İyi misin Dillon?”

“Ben iyiyim, asıl seni sormalı?”

“İlaçlar işime yaradı. Şimdi Regan kötü. O ilaçlardan biraz daha versen iyi olacak.”

Dillon kutuyu Billy’ye verdi. “Sen bunları ver içsin, sonra durumunu bana haber ver.”

Yarım saat kadar sonra Billy gene geldi. “Yatıyor ama sanırım ilaçlar iyi geldi.”

“Güzel.”

Billy, “Şu Beyaz Elmas Şirketi işi var ya. Aklıma bir şey takıldı.”

Dillon otomatik pilota geçti ve bir sigara yaktı. “Devam et.”

“Adamlar zaten parmaklıklı girişi kesmişler ve doğruca St. Richards Rıhtımı’nın altına girmişler. Demek ki, tek yapmaları gereken, bir balyozla o eski tuğla duvarların aralarını kırmak.”

“Ee?”

“Ya kasalar. Elektronik güvenliği nasıl geçecekler peki? İşte onu hâlâ anlamıyorum.”

“Ben de öyle. Ama eminim iyi bir yol bulmuşlardır. Bu iş aynı bilgisayar gibi. Ulaşmak zor ama bir ke-re içeri girip dosyaları açabilirsen her şey apaçık ortaya çıkar, göremediğin hiçbir şey kalmaz.” Dillon güldü. “Merak etme. Harry araştırıyor, Roper de. Bir cevap bulacaklarından eminim. Şimdi beni düşündüren tek şey Kilbeg, sonra da seni tek parça halinde *Karanlık Adam’a* geri götürmek. Eğer bunu yapamazsam, Harry benden bir açıklama isteyecektir.”

“Hey, saçmalama lütfen Dillon. Ben bu işi yapmak istiyorum.”

“Tamam, gerçekleri konuşmak zamanı geldi o zaman Billy. Blake burada olmadığına göre, karaya çıkarırken arkada kadınları bırakıyorum. Senin benimle gelmen benim için iyi olur. Bu konuda sen kendini nasıl hissediyorsun?”

“Harika.” Billy gülümsedi. “Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Seninleyim Dillon, sonuna kadar.” Sonra dışarı çıktı.

Akşamın erken saatlerinde kumanda odasının kapısı açıldı ve içeri kızarmış domuz pastırmalı sandviç kokusu doldu.

Hannah, “Ve de çayınız,” dedi.

“Bak sen, iyi yetişmiş bir Musevi kızına domuz pastırması getirmek yakışıyor mu hiç?”

Hannah onu duymazdan geldi. “Neredeyiz?”

“Doğuya doğru gidiyoruz. Yağmur biraz artıyor.”

“Dümeni benim almamı ister misin?”

“Gerek yok. Otomatik pilota geçeceğim.”

Dillon rotayı kontrol etti sonra otomatik pilota bağlandı. Sandviçlere saldırdı. “Nefis olmuşlar. Londra’dan hiç haber var mı?”

“Hayır.”

Dillon sandviçleri bitirdi, çayını da içti. “Al bakalım. Teşekkürler hayatım.”

“Gerçekten Dillon, gidip bir iki saat kadar dinlensen iyi olur. İzin ver kumandayı ben alayım.”

“Haydaa! Kadınlar bu işten ne anlarmış?”

Kumanda odasının kapısı açıldı ve içeri Helen

Black girdi. “Şövenist domuzluk yapma Bay Dillon. Dedektif teknelerden anlar mı bilmem ama ben iyi anlarım. Kocamla hobi olarak tekne yarışlarına katılırız. Hadi şimdi çeneni kapat ve git dinlen. Çok zorlu bir gece geçireceksin.”

Dillon ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, bu acımasız kadın rejimine boyun eğiyor ve tekneyi size bırakıyorum hanımlar,” dedi ve aşağıya yatmaya gitti.

Hannah da odadan çıkınca, Helen Black, her zaman olduğu gibi büyük zevk duyarak dümene geçti. Doğudan çarpan hızlı yağmura karşın teknenin hızını arttırdı. Kocasını düşündü. Tony, Bosna’da, Kraliyet Muhafız Alayı ile bir cehennemdeydi. Bu Helen için çok üzücüydü çünkü herkes Kraliyet Muhafızlarını Kraliçenin özel koruyucuları sanıyordu. Başlıkları ve zırhları ile at sırtında Londra sokaklarında boy gösteren çukulata askerler. Oysa onlar Falkland’de, Körfez’de, İrlanda’da savaşmışlardı. Ayrıca bu savaşlar arasında meydana gelen bir yığın başka küçük çarpışmada bulunmuşlardı.

Helen’in esas çelişkisi, aynı zamanda hem kadın hem de asker olmasıydı. Orduya aşıkty. Dillon da askerdı elbette, hakkını yememek gerekirdi. Bir zamanlar baş düşmanı olmasına karşın, Helen’in şimdi ona sempati duyması biraz tuhaftı.

Erken bastıran karanlığın içinde kırmızı ve yeşil seyir ışıklarını yakmış bir İrlanda gemisi görür gibi oldu. Hemen rotayı bir iki derece değiştirdi, hızı arttırdı. Doğudan bastıran kötü hava şartları ile yarışlıyordu. Dalgalar sertleşmeye başlamıştı.

Artık ortalık iyice kararmıştı. Yalnızca denizden parlayan fosforlu bir ışık vardı, hepsi o. Derken kapı açıldı ve Dillon görüldü.

“Nasıl gidiyor?”

“Biraz zorlu.”

Dillon radyoyu çalıştırdı. Hava raporunu bulup dinledi ve sonra, “Her şey yolunda,” dedi. “Az sonra rüzgâr kesilecek. Niçin gidip bize birer kahve getirmiyorsun? Sen gelene kadar ben kumandayı alırım sonra otomatiğe bağlayıp ne yapacağımızı konuşuruz. Bir, bir buçuk saat içinde Louth sahiline varırız sanıyorum”

“Tamam.” Helen başını olur anlamında salladı ve dışarı çıktı.

Yarım saat sonra, Brendan Murphy, Dermot Kelly, Conolly ve Tomelty, Kilbeg’e vardılar ve *Yurtsever* barının önüne park ettiler. Murphy bardaktan boşalırcasına yağan yağmur altında koşarak en önden içeri girdi.

Burası, barı, bira sifonları ve ocakta gürül gürül yanan kütük ateşi ile tipik bir İrlanda barıydı. Ateşin karşısında sadece üç kişi vardı. Barın arkasında barın sahibi, Fergus Sullivan oturuyordu.

“Brendan, seni görmek ne güzel.”

Tokalaştılar. Brendan, “Anlaşılan bu gece ölüleri süslüyorsunuz, kimseler yok burada,” dedi.

“Öyle, bu gece Pazartesi. Sizin için ne yapabilirim?”

“Dermot’la bana yatacak yer ayarla. Önce başka bir yerde işimiz var. Birer içki içip hemen gideceğiz, seninle sonra görüşürüz.”

Sullivan dört kadehe İrlanda viskisi koydu, sonra bir tane de kendine aldı.

“IRA’nın yükselişine.”

“İngiliz bozgununa.”

Az sonra, Murphy ve Kelly, eski devirlere ait bir binanın holüne girerek koyu renkli, meşe bir kapıya doğru yürüdüler. Kapının üzerindeki eski demir kayış görenlere sanki asırlardan beri oradaymış hissini veriyordu. Aslında en iyi kalite çelikle desteklenerek imal edilmiş modern bir kopyaydı bu. Murphy cebinden bir telsiz çıkarıp düğmesine bastı. Karşıdan bir mırıltı duyuldu.

Murphy, “Açıl susam açıl,” dedi.

Bir dakika sonra kapının bir yanı elektronik olarak açıldı. Kelly’yle ikisi kapıdan geçip kısa bir tünele girdiler ve beton merdivenlerden aşağıya indiler. Etraf elektlikle aydınlatılmıştı. Bir başka kapı açıldı, oradan da geçtiler, bir saniye sonra beton bir koridora ulaşmışlardı. Her yer beyaz boyalıydı. Oradan da sığınığın ana bölümüne geldiler.

Burada iki adam bekliyordu: Biri Liam Brosnan’dı. Brosnan uzun boylu, iri yapıydı, saçları omuzlarına geliyordu. Diğeri, Martin O’Neill, onun tamamen tersiydi. Ufak tefek ve kırmızı saçlıydı. İkisinin tek ortak yanı, ellerindeki AK47 suikast silahlarıydı.

Murphy, “Eh, hiç değilse ayaktasınız, herhangi bir problem var mı?” diye sordu.

“Evet. Bir tane var. Girişte, tünelin merdivenlerle birleştiği kısımda, otuz santim kadar su birikiyor.”

“Gösterin bakalım.”

Adamlar öne geçtiler, Murphy ve Kelly onları takip etti. Girdikleri kısım karanlık ve sığınanın diğer kısımlarının aksine soğuktu.

Murphy gürlledi. “Burası neden böyle karanlık? Isıtma sistemine ne oldu?”

“Problem de zaten bu işte Brendan. Sığınanın eski çiftlik evinin altına rastlayan bu kısmı ayrı bir sisteme bağlı. Su baskını buranın sistemine zarar vermiş olmalı. Geri kalan yerler çalışıyor. Bir tek burası çalışmıyor.”

“Yağmurlardan sanıyoruz, iki haftadan beri seller gidiyor.” Bunu O’Neill söylemişti.

Brendan, “Yağmurdan olduğunu ben de biliyorum, geri zekâlı,” dedi. “Eğer elektrik çalışmıyorsa girişi de bok eder bu. Girişte demir parmaklık yok. Elektronik olduğu için parmaklığa gerek yoktu. Ama ya şimdi?”

“Şimdilik idare etsin diye kapı tokmaklarını zincirleyip üzerlerine asma kilit taktım.” Brosnan devam etti. “Seni bekledim Brendan. Güvenilir birini aramak isteyeceğini biliyordum.”

“Tabii ki. Ama merak etme öyle biri var. Dundalk’taki şu Patterson denen adam. Hani lüks ev inşa eden. O kimden çıkarı olduğunu iyi bilir.”

“Kimi dediğini anladım.”

“İşte sen onu ara ve yarın sabah sekiz buçukta *Yurtsever*’de kahvaltıya beklediğimi söyle. Ona su baskınını anlat ve mucizeler yaratmasını beklediğimi söyle. Ya adam gibi yapar ya da sol dizine kurşunu yer. Hem de başlangıç olarak.”

Brendan'la Kelly, daha sonra depo bölümlerini do-laştılar. Havan topları yanyana dizilmişti. Helikopter vuracak nitelikte füzeler, ağır makineli tüfekler, AK47'ler ve tüm diğer teçhizat, fabrikadan yeni çıkmış, henüz yağları üzerlerinde bekleşiyordu. Kutularla Semtex vardı.

Murphy bir sigara yaktı ve Kelly'ye, "Şunlara bir bak Dermot," dedi. "Kullanılmaya hazır vaziyetler. Londra'daki o kocakarı kılık-lılar daha barış görüşmele-ri yapadursunlar."

"Doğru söylüyorsun Brendan."

"Elbet bizim günümüz de gelecek. Şimdi ofisi bir kontrol edeyim. Hadi gel."

Ofis, tünelin sonundaydı. Küçük, kullanışlı bir yer-di. Dosya dolapları, bilgisayar sistemi ve bir de çalışma masası vardı. Brendan, Brosnan ile O'Neill'e, "Siz dışa-rıda bekleyin," dedi.

Kelly kapıyı kapattı. Murphy, çalışma masasının ar-kasına eğilip halının bir ucunu kaldırdı. Beton zemine yerleştirilmiş basit kilitli, eski model bir kasa ortaya çık-tı. Masanın alt kısmını eliyle yokladı. Manyetik bir blok üzerinde duran anahtarı aldı, kasayı açtı. İçinde tomar tomar paketlenmiş paralar duruyordu. Poundlar, dolar-lar... hepsi şeffaf plastik torbalara konulmuştu. Birkaçı-nı elledi.

"Sen bunları para mı sanıyorsun Dermot? Hayır, bunlar para değil, kudrettir bunlar. Parayla her istediği-ni yaparsın ve gördüğün gibi, burada neredeyse üç mil-yona yakın para var."

“Ya Fox, o ne olacak Brendan? Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Ona olan borcun?”

“Fox’un cehennemin dibine kadar yolu var. Bak El-Şariz’de neler oldu. Tam anlamıyla bir fiyasko. Hem de Fox’un yüzünden. İsraililer üzerimize neden geldiler sanıyorsun? Benim için gelmediklerini biliyorum.”

“Yani ona olan borcunu ödemeyeceksin, öyle mi?”

“Öder miyim hiç, tabii ödemeyeceğim.” Murphy kasayı kilitledi ve halıyı yerine koydu

“Ya mesele çıkartırsa o zaman ne olacak Brendan?”

Murphy güldü. “Bana problem çıkaracak ha, Mafyadan mı korkacağım? Dermot, burası İrlanda. Mafyanın kudretsiz olduğu tek yer. Burada kuvvet bizim elimizde. Dinle Dermot, sen ve ben burada çok kuvvetliyiz, biz yolumuza devam edelim. Hadi şimdi gidip *Yurtsever*’de adam gibi bir yemek yiyelim bir şişe de içki yuvarlayalım.”

Highlander’da salonda toplanmışlardı. Masanın üzerinde büyük ölçekli bir harita duruyordu.

Dillon, “Kilbeg köyü burası,” dedi. “Manastır dört yüz metre doğuda kalıyor. Sığınak onun altında.” Hari-taya eliyle vurdu. “Sean’ın söylediğine göre burada, yıkık çiftlik evinin gösterildiği yerde sığınanın girişi var.”

Elleri kelepçeli olarak kenardaki sıraların birinde oturmakta olan Regan’a baktı.

“Öyle değil mi, Sean?”

“Cehenneme git.”

Helen Black, “Peki Dillon, oyunu nasıl oynamak istiyorsun?” diye sordu.

“Anlatıyorum, Regan’a göre içeride sadece iki bekçi varmış. Çok çabuk hareket etmeyi planlıyorum. Zamanından kazanmak için. Dış kapıyı uçurup içeri gireceğim, adamları ortadan kaldırdıktan sonra sığınağı tümüyle yok etmek için içeri elli kiloluk Semtex yerleştireceğim. Depo’da adamların istiflediği Semtex’lerde patlayınca her yer havai fişekle aydınlatılmış gibi olacak.”

Hannah Bernstein, “Yalnız dikkat et, Guy Fawkes’in Parlamento’daki başarısızlığına benzemesin bu da,” dedi.

“Benzemez, ben başarırım.”

Billy, “Benim görevim ne olacak?” diye sordu.

“Sen beni koruyacaksın. Ben içeri girdikten sonra çıkış kapısını kollayacaksın.”

“Yok yahu! Yani korkuluk gibi duracağım orada, hepsi bu kadar mı?”

“Aptal bir çocuk gibi konuşma Billy. Beni korumana fazlasıyla ihtiyacım olacak.”

Helen, “Evet sonra, biz ne yapacağız?” diye sordu.

“Şurada araştırmalar için yapılmış eski bir iskele var. Yatçılar ara sıra koya gelip oraya demir atarlar. Yani Roper’in anlattıklarına göre. Yapacağımız şu. Tekneyi o iskeleye yanaştıracğız. Sen kumanda edeceksin Başçavuş. Billy ve ben dalış elbisesi giyeceğiz. Dalış ekipmanını iskelenin üzerine sereceğiz. Bunu eğer bir terslik olur da aksi yönden gelirsek diye yapacağız. Siz *Highlander*’i, koyun yüz metre içerilerine çekip oraya demir atacaksınız.”

Helen, “Anlaşıldı,” dedi.

“Hepimizde telsiz olacak; devamlı haberleşeceğiz. Çiftlik evi dört yüz metre uzaklıkta, işte oraya kadar telsizler devrede olacak. Kısacası çocuklar, bu tam anlamıyla bir vurdu kaçı olayı olacak. Şansımız iyi giderse, sizi arayıp ‘tekneyi iskeleye getirin, bizi oradan alın,’ diyeceğim.” Dillon güldü ve Billy’ye döndü. “Ayaklarını bile ıslatmana gerek kalmayacak evlat.”

“Eh, fena da olmaz hani. Hava buz gibi çünkü.”

Dillon Regan’a döndü, adam kelepçeli elleri kucağında oturuyordu. “Sıra sana geldi oğlum. Bana anlatmadığın herhangi bir şey kaldı mı?”

“Bildiğim her şeyi anlattım.”

“Umarım anlatmışsındır. Kendi iyiliğin için. Anlatmadıysan kendini ölmüş bil. Kelimenin tam anlamıyla söyledim bunu, haberin olsun.” Ötekilere döndü, “Duydunuz değil mi? Bir terslik olursa aynen böyle yaparsınız. Hadi şimdi şu işi bitirelim.”

Yola çıktıklarında saat dokuz olmuştu, ortalık zifiri karanlıktı. Motorlar homurtuyu kesti. Dillon kumandayı Helen Black’a bırakmış, o da bir eliyle dümeni, ötekiyle gece dürbününü tutarak iskeleye yanaşmaya çalışıyordu. Neredeyse hiç çarpmadan yanaştı. Dillon vakit kaybetmeden iskeleye atladı ve elindeki halatı babaya doladı.

“Tamam Billy, malzemeyi vermeye başla hemen.”

Billy oksijen tüpleri ve diğer malzemeyle savaşıyor, Dillon da onları iskelenin üzerine diziyordu.

“Tamam evlat, şimdi sen de gel bakalım.”

Billy iskeleye atladı. “İrlanda’ya ilk ayak basışım. Ama nereden, şu hale bak.”

Dillon, “Şeytanların gezdiği yer burası,” dedi. Sonra Helen’e seslendi. “Siz artık gidebilirsiniz.”

Highlander iskeleden çekildi. Dillon telsizini denedi. “Hey Dedektif, beni hâlâ seviyorsun, değil mi?”

Hannah karşıdan, “Saçmalama,” diye cevap verdi sonra ekledi. “Tanrı aşkına Dillon...”

“Anladım. Kendinize iyi bakın. Biz de gidip İngiliz usulü yaşam tarzını kurtaralım. İrlandalı bir tetikçi ve tanınmış bir Londralı gangster. Neden böyle işleri hep bizim gibiler yapar anlamıyorum?”

Telsizi kapattı, Uzi’yi kontrol edip göğsüne astı. Billy de aynı işleri yaptı. Dillon, Walther’ını kontrol etti. Billy de kendininkini. Dillon’ın telsizde Hannah’ya sorduğu soruyu bu sefer Billy, Dillon’a sordu. “Sorumun cevabını biliyor musun Dillon? Neden bu işleri hep bizim gibiler yapar?”

Dillon, “Billy, büyük bir İngiliz yazarın şöyle bir sözü vardır, “Ne tuhaftır ki, iş başa düşünce, mutlu çoğunluğun yapamadığı zor işleri hep sert işlerle uğraşanlar üstlenir. Yine de sonunda mutlu çoğunluk onları sahiplenmez. Buna asker olmak denir.”

“Ama ben asker değilim ki.”

“Sen de bir gangstersin Billy, bu da aynı şey demektir, onun için sus da benimle gel.”

Hannah, Helen Black’in direktiflerini uyguladı ve *Highlander* demir attı. Aşağıda Sean Regan, kelepçeli

elleriyle oturuyor, olanları düşünüyordu. Pratik zekalı bir adamdı. Yıllardır süregelen İrlanda çekişmesinde bu yüzden hayatta kalabilmişti.

Ama şimdi ne kadar uğraşsa da Dillon'ın ünü aklından çıkmıyordu. Dillon gerçekten en iyiydi. İngilizler onu, dava olmasını istemedikleri durumlarda kullanıyorlardı. Dillon size karşı savaşıyorsa, işiniz bitti demektir.

Regan, şu anda yapabileceği en iyi şeyin teknenin kenarından İrlanda sularına atlamak olduğuna inanıyordu, zaten başka şansı da yoktu. Aksi halde kimsenin umursamadığı bir ceset haline gelecekti. Bu riski göze alamazdı. Can havliyle aklına bir plan geldi. Vazgeçmeden uygulamaya karar verdi ve masadaki tepsiyi içindeki çaydanlık ve fincanlarla birlikte devirdi, kendi de iki dizinin üzerine çöktü.

Bir saniye sonra Hannah göründü. "Ne oldu?"

"Karnım, karnımın ağrısı beni öldürecek. Sanırım deniz tutmasına karşı aldığım ilaçlardan oldu."

Hannah yere eğildi onu yokladı, "Neyin var, çok mu kötüsün?" diye sordu.

"Bir ihtiyacım var, anlamıyor musun, üstümü başımı batırabilirim."

Hannah adamı ayağa kaldırıp tuvalete götürdü. Regan ellerini uzattı. "Tuvalet çok dar, kıpırdanacak yer yok. Bu elimdekilerle pantolonumu nasıl indireyim?"

Hannah durakladı sonra anahtarını çıkardı ve kelepçeleri çözdü. Regan'ı tuvalete itti. Duvara dayanıp beklemeye başladı.

Regan oturdu, derin bir nefes aldı sonra kalkıp kapıyı bütün gücüyle iterek açtı. Kapı Hannah'yı duvara çarptırmıştı. Regan merdivenlerden yukarı fırlayıp güvertede koşmaya başladı. Dümendeki Helen Black'i de geçerek kendini parmaklıklardan denize bıraktı. İrlanda'nın buz gibi mart havasında su nefesini kesti ama o bütün gücünü kullanarak sahile yöneldi ve karanlıkta gözden kayboldu.

Hannah güvertede göründü. "Kahretsin! Kandırdı beni. Ne aptalım."

Helen Black bir yandan telsizini açarken, "Hepimizin başına gelir," dedi. "Dillon orada mısınız?"

Ne yazık ki yamaçların üst kısmındaki vadi bölgesinde sinyal azdı, Dillon'dan cevap alamadı.

Sean Regan sahile ulaştı, hayatında ilk kez bu kadar kadar üşüyordu. Koşmaya başladı. Tepeye çıkan patika yolu koştu sonra Kilbeg'e giden yola saptı. On beş dakika sonra *Yurtsever Bar*'ın kapısından içeri bomba gibi düştü. Barda üç kişi içki içiyordu. İkisini tanıyordu. Biri Conolly, diğeri Tomelty'ydi.

Regan barın üzerine yığıldı. Tomelty onu saçlarından tutarak başını kaldırdı. Regan, "Tanrıya şükür buradasınız," dedi. "Başımız büyük derte."

"Ya. Murphy burada, ona anlat."

Regan döndü ve şöminenin başından kalkmakta olan Murphy'i gördü. "Ne haber Sean, İngilizler seni Wandsworth'e attılar sanıyordum. Buraya gelmeği nasıl becerdin?"

Regan o anda şimdi başının daha fazla belada olduğunu farketti ve lafı değiştirmeye çalıştı. “Onu boş ver Brendan. Dillon burada. Sean Dillon. Sığınağı uçurmaya geldi.”

“Doğru mu söylüyorsun?” Murphy devam etti, “Nereden biliyormuş burada bir sığınak olduğunu? Sen gaganı kapalı tutamadın galiba, ha?”

“Lütfen dinle Brendan. Beni Wandsworth’dan alıp bir yere götürdüler. Sonra eşek sudan gelene kadar dövüp leşimi çıkarttılar.”

Tomelty, “Eh, bütün bunlara rağmen pek te kötü görünmüyorsun,” dedi.

“Buraya bir tekneyle geldik. Eski iskele yakınlarına demirli şu anda. Ben kaçmayı başardım. Teknede iki kadın var. Biri Özel Bölüm’den Bernstein orospusu, diğeri de bir askeri polis.”

“Ya Dillon?”

“O başka bir herifle birlikte sığınağa gitti. Çiftlik evinin oradaki çıkış yolundan girecekler içeri.”

Murphy başını salladı. “Nereden biliyormuş orada bir çıkış olduğunu?”

“Yüce Tanrım, Brendan.”

“Hayır, Tanrı filan değil, bal gibi sen söylemişsin Sean. Bülbül gibi ötmüşsün.”

Tam o sırada, uzaklardan bir patlama duyuldu. Kelly barın giriş kapısından dışarı fırladı, sonra hemen geri geldi. “Ses manastır tarafından geldi. Bir patlama. Oraya gidecek miyiz?”

Murphy küfretti. “Hayır. Lanet olsun! Oraya gitmek zaman kaybindan başka bir işe yaramaz.”

Sonra Regan'ı kapıya itti. "Yürü gidiyoruz, doğru iskeleye."

Helen Black ancak Dillon ve Billy eski çiftlik evinin kapısına vardıklarında onlara ulaşabildi.

"Dillon, dinle lütfen."

"Ne var?"

"Çok kötü bir şey oldu. Regan kaçtı. Suyu atladi ve sahile doğru yüzerek ortadan kayboldu."

"Yapma. Büyük şanssızlık."

"Vaz mı geçiyorsun?"

"Amma da yaptın. Şimdi çiftlik evindeyiz, çıkış kapısından içeri giriyoruz, süratle işimizi görüp döneceğiz." Telsizi kapattı.

Helen, Hannah'ya baktı. "Operasyona devam ediyor. Şişme botu iskeleye götürüyorum. Çabuk uzaklaşmaları gerekebilir. Orada bekleyeceğim. Zaman önemli," dedi.

"Belki de ben gitsem daha doğru olur."

"Bu sefer olmaz. Ben hemen gidiyorum."

Dillon çıkış kapısında durdu. Torbasından çıkardığı manyetik bloku kilidin üzerine yapıştırdı. "Sen burada kal ve beni bekle, Billy," dedi.

Bir adım geri çekildi, kilit havaya uçtu ve kapılar içeri doğru ikiye katlandı. Dillon koşarak içeri girdi, torbadan bir gözyaşı bombası çıkararak koridor boyunca yuvarladı. Zemindeki su bombanın etkisini azaltmıştı, Dillon koşmaya devam etti, bu sefer de torbadan bir

uyutucu bomba çıkarıp attı ama su onu da etkisiz hale getirdi.

Billy, “Ne olursa olsun,” diye mırıldandı, elindeki Uzi’yi sıkıca kavradı ve Dillon’ın peşi sıra o da içeri girdi.

Brosnan ve O’Neill, koridordan gelen sesi duyduklarında ofiste yemek yiyorlardı. Uzilerini yakalayıp dışarı koştular. Gözyaşı bombasından az bir duman kalmıştı. Uyutucu bombasının yarı yarıya da olsa, bir şok etkisi olmuştu. Şaşkınlıkla beklerlerken dumanların arasından Dillon göründü. Brosnan ona karşı çıkmaya çalıştı ama Dillon daha hızlıydı. Elindeki Uzi ile Brosnan’ı karşı duvara yapıştırdı ama Brosnan’ın darbesiyle o da sendeledi ve bir dizinin üzerine çöktü. Tam o sırada O’Neill karşısına dikildi. “Seni enseledim, alçak herif,” dedi.

Dillon’ı vurmak üzere silahını kaldırdı. İşte tam o anda Billy koşarak içeri girdi. Uzi ile ateş etmeye başlamıştı bile. O’Neill’i parçalara ayırdı. Billy adam öldürmenin şoku ile dizleri üzerine düştü, derin nefesler alıyordu. Dillon ayağa kalktı.

“Şimdi yıkılmanın sırası değil Billy. İşin en güzel yerine geldik, hadi.”

Dillon, ayağı ile ofis kapısını tekmeliyerek açtı. Çantasından beş blok Semtex çıkardı, torbadan zaman ayarlama çubuklarını alıp dikkatle yerleştirdi. Bir tane-sini ofisin zeminine bıraktı sonra Billy’yi dışarı doğru itti.

“Çabuk dışarı çıkıyoruz. Üç dakika zamanımız var.” Suları sıçratarak sığınak içinde koşmaya başladılar. Dillon geçtikleri yerlere, blokları birer birer atıyordu. Çıkışa geldiler. Koşmaya başladılar. Nihayet yamaçtan aşağı inerlerken patlamanın şiddeti bastıkları yeri derinliklerine kadar sarstı.

Murphy arabadaydı. Regan, Kelly, Conolly ve Tomelty de onunla beraberdiler. Patlamadan bir iki saniye sonra, onlar da köyün dışından gelen gümbürtüyü duydular. Tepeye vardıklarına Murphy, Tomelty’ye “Motoru sustur,” dedi.

Araba yardan aşağı sessizce kayar gibi indi ve durdu. Helen Black şişme botta oturmuş, Dillon’la Billy’yi bekliyordu. Arabanın geldiğini duymadı.

Murphy, “Ses yapmayın. Tomelty sen sahil boyunca yürü. Conolly, ikimiz iskeleye gideceğiz. Çok ama çok sessiz olacaksınız.” Regan’a döndü. “Sen özellikle sessiz olacaksın.” dedi.

Harekete geçtiler. Helen Black sahilde bir ayak sesi duydu. Dönüp Walther tabancasını aldı. O anda iskeleden botun içine bir fener ışığı tutuldu.

Brendan, “Hayır, sen Bernstein değilsin. Onu tanıyım. Sen Başçavuş olmalısın.” Murphy sonra homurdandı. “Sakın Helen Black olmayasın sen?” dedi. “Derry’deki Black hani?”

“Tanrım, senin beynin de varmış ha.”

Murphy, “Kıpırda Tomelty, tabancasını al şunun,” dedi. Sonra Kelly’ye döndü. “Conolly ile ikiniz onu

tekneye götürün. Bernstein cadısı iş çıkarırsa ona bu kadını öldüreceğinizi söyleyin.” Tomelty’ye döndü, “İkimiz burada Dillon’ı bekleyeceğiz.”

Şişme bot tekneye doğru gitmeye başladı. Tomelty, “Regan ne olacak?” diye sordu.

“Ne aptalım, az kalsın unutuyordum.” Regan’a dönüp cebinden bir Browning çıkardı. “Bizi sattın, seni bok herif. Şanslısın işi uzatacak kadar zamanım yok.”

Susturuculu Browning öksürür gibi bir ses çıkardı ve Regan iskeleden suya düştü.

Şişme bot *Highlander*’a yanaşırken Hannah gece dürbünüyle onlara bakıyordu. O da Helen Black gibi gelenleri Dillon ve Billy zannetti. “İyi misiniz?” diye seslendi.

Kelly, “Senin başçavuş yanımızda, kafasında silahım dayalı. Bize karşı akıllı ve terbiyeli davranmazsan onu öldüreceğim,” dedi.

Helen Black, “Onu dinleme Hannah, sen gerekeni yap. Patlamayı duydun. Amacımızı gerçekleştirdik. Bu heriflerin canı cehenneme,” dedi.

Conolly, Helen’in başının yan tarafına silahı ile kuvvetlice vurdu. Helen bir çığlık attı. Kelly, “Şaka yapmıyoruz,” dedi.

“Pekala.” Hannah Walther tabancası elinde geri çekildi.

Bir dakika sonra Kelly teknedeydi. Arkasından Helen Black ve Conolly de geldiler. Conolly, Walther’ı Hannah’nın elinden aldı.

“Aferin, uslu kız ol bakalım.”

Black’in üzerinde tulumu ve paraşütçü botları vardı. Sağ tekinin içinde dom dom kurşunlu, 25 kalibrelik bir Colt duruyordu. O anda istese güvertenin karanlığında onu çekip iki adamı da vurabilirdi. Ama bunun Dillon’la Billy’ye ne faydası olacaktı? Beklemeye karar verdi.

Dillon, Helen’i telsizle aramaya çalıştı. Cevap alamadı. O sırada Kelly teknenin motorlarını çalıştırıyordu. İskeleye yanaştılar. Conolly *Highlander*’ı bağladı. Tam o anda Dillon’la Billy tepeden koşarak indiler, yağmur dinmişti, hilal şeklindeki ay ışığında teknenin geldiğini gördüler.

Billy nefes nefese, “Bizi almaya gelmişler,” dedi.
“Öyle görünüyor.”

İskelenin sonuna geldiler, fenerle aşağıya, teknenin ışık yanan güvertesine baktılar. Kelly’nin Helen’la Hannah’ı dışarı ittiğini o zaman gördüler. Conolly her iki kadının da sırtına tabanca dayamıştı.

Murphy de aynı anda saklandığı yerden çıkarak Dillon ve Billy’ye doğru ilerledi. Tomelty arkasındaydı. “Gerçekten yaparlar bunu, piç herif. Kadınların ölmesini mi istiyorsun?” dedi.

“İstemiyorum tabii. Murphy’nin sözünü dinle Billy. Silahını yere bırak.”

Billy denileni yaptı. Murphy bir sigara yaktı. “Allah seni kahretsin Dillon. Ben de seni hep takdir ederdim. Ama bu sefer bana büyük paralar kaybettirdin.”

“Sana değil Brendon. Jack Fox’a.”

Murphy sinirli sinirli güldü. “Tanrım, demek nedeni buydu. Şahsi bir ödeşme ha.”

“Ona bulaşmayacaktın Brendan.”

“Sen de öyle. Şimdi tekneye çıkın bakalım. Suyun derin olduğu bir yere doğru hareket edelim. Son gideceğiniz yer orası olacak.”

Dillon ve Billy merdivenler inip tekneye girdiler. Doğruca Helen’la Hannah’nın yanına gittiler. Murphy önde, Tomelty arkasında onları takip ettiler. Kelly dümene geçti, Conolly ötekilerin yanına geldi.

Murphy, “Biliyor musun,” dedi. “Bu güzel kadınlara yazık olacak ama hepinizi öldüreceğim.”

Bunları söylerken Hannah’ya bakıyordu. Kenarda, dümene yakın durmakta olan Helen Black paraşütçü botunun içindeki Colt tabancayı çekti ve dümendeki Kelly’yi başından vurdu. Tekne aniden dönmeye başladı. Herkes yere düştü. Conolly kalkmaya çalışırken Helen doğruldu ve onu da vurup öldürdü. Murphy onu vurmak üzere silahını çekmişti ki, Helen eğilip parmaklıkların arasından denize atladı.

Aynı anda Dillon, Billy’yi kolundan yakalayıp “Atla!” diye haykırdı ve onu parmaklıkların üzerinden aşağı itti. Kendi de arkasından atlıyordu ki, Tomelty dizlerine yapıştı. Dillon yere düşmüştü.

“Seni piç seni!” Murphy böyle bağırarak Dillon’ın böğrüne bir tekme attı. “Artık bir ölüsün sen pis köpek. Sen de öyle orospu. İki de bir yere gitmiyor. Bu mevsimde on beş dakikadan fazla denizde kaldın mıydı, donma zamanın gelmiş sayılır. Siz ikiniz çabuk öleceksiniz, hiç değilse.”

Billy ve Helen iskele tarafındaydılar. Billy, “Kumanda odasındaki silahı deneyeceğim,” dedi. Cevap beklemeden *Highlander*’ın altından dalıp öteki tarafa yöneldi. Sırtını teknenin altına çarpıp sıyırdı, acıdığıının farkına bile varmamıştı Su yüzüne çıktı, parmaklıklara sıçradı. Kendini tekneye çekip kumanda odasına süzülürken Dillon’la Murphy arasındaki konuşmayı duydu. Dillon, Murphy ve Tomelty’nin arkasından Billy’nin geldiğini görmüştü.

“Hadi Brendan, niçin konuşup duruyoruz ki? Derry’deki eski günlerimizde hiç konuşmaz, işimizi yapardık.”

Dizlerinin üzerinde kumanda odasına giren Billy kapağı açtı ve elini Walther’a uzattı. Dillon silahın emniyetini açık bırakmıştı. Döndü ve Tomelty’ye iki kez sırtından ateş etti. Herifin belkemiği parçalanmıştı.

Murphy arkasını dönmeye yeltendi. Tomelty’nin yere düşmesi onu şoke etmişti. Hannah, fırsattan yararlanarak Murphy’nin sol bacağına yandan bir tekme attı. Adam sendeledi. İşte bu Dillon’ın en kıymetli sanisiydi. Murphy’nin silahlı elini yakaladı ve göğüs göğüse geldiler.

“Hadi bakalım, köpek seni.”

Dillon onu kuvvetlice itti. Murphy arkaya doğru sendeleyince ikisi beraber güverte pamaklıklarından aşağıya düştüler.

Tecrübeli bir dalgıç olan Dillon’ın en rahat hareket edebildiği yer denizdi. Aşağı yukarı üç metre kadar derindeydiler. Dillon, Murphy’nin boğazına kolunu dolarken zincirin ucundaki çıpa sırtını yaraladı. Dillon çı-

payı sağ eliyle sıkıca yakalayıp ona tutundu. Murphy tekmeler atıyor, Dillon'dan kurtulmak için çabalıyordu. Dillon, kolunu adamın boynundan ayırmadan nefesini sonuna kadar tuttu. Patlayacak hale gelen Murphy çabalamayı kesti. Bunun üzerine Dillon onu bıraktı ve su yüzüne çıkıp derin bir nefes aldı.

Sonra son bir gayretle merdiveni tutmayı başardı ama orada öylece kaldı. Hannah yukarıdan onu takip ediyordu.

“Dillon, iyi misin? Murphy'ye ne oldu?”

Dillon kendini yukarı çekti. “Ne oldu dersin? Sicilyalıların dediği gibi Murphy balıklarla uykuya daldı.”

Güverteye oturdu, arkası kumanda odasına dönüktü. Billy karşısındaydı, Helen Black de.

“İyisin, değil mi Başçavuş?”

“İyiyim, Bay Dillon.”

“Ya sen, Billy?”

“Beni ne boktan bir işe sürüklemişsin Dillon.”

“Sen tam tabiriyle, kışımızı kurtardın Billy. Hari-kaydın. SAS bile daha iyisini yapamazdı. Bir de üstelik Polis Şefi Bernstein'in başına iş açtın şimdi. Tuttuklanmamaya gayret et artık. Çünkü bundan sonra *Hannah* seni tutuklamak zorunda kalırsa çok vicdan azabı çekecektir, eminim bundan.”

Billy sırtıttı ve Hannah'ya baktı. “Ne yapmamı önerirsin? Doğru yola mı döneyim acaba?”

Hannah, “Bana problem çıkarma yeter, Billy,” dedi.

“İşin kötüsü, ben doğduğumdan beri insanlara problem çıkarmışımdır.”

Dillon, “Cesetleri kenardan denize atalım. Bana bir iyilik yaparsın değil mi Başçavuş? Bizi buradan götür artık. Ben çarçabuk üstümü değiştirir seni azat ederim az sonra.”

“Tabii, sen o işi bana bırak.”

“Hadi siz, ikiniz benimle gelin, üzerimize kuru bir şeyler giyelim.”

Bir saat kadar sonra, Charles Ferguson, Cavandish Meydanı’ndaki evinde oturmuş, akşam içkisinin tadını çıkartıyordu. Telefonu çaldı. Arayan Dillon’dı. Dillon dümende yalnızdı. Diğerleri aşağıdaydılar. İrlanda Denizi’nde ilerlerken, tekneyi otomatik pilota bağlamış ve bir sigara yakmıştı.

“General?”

“Dillon! Neredesin?”

“Oban’a dönüşe geçtik.” Dillon, şifreli cep telefonunu kullanıyordu. “Rahat konuşabiliriz, General.”

“Neler oldu, anlat?”

“Evet, Kilbeg sığınağı diye bir yer artık yok. Ayrıca, Başçavuş bir hazine olduğunu ispat etti. Murphy çetesinden iki kişiyi öldürdü. Billy de tam zamanında ateş ederek hepimizi kurtardı.”

“Aman Tanrım. Peki, nasılsınız? Hepiniz iyi misiniz?”

“Daha iyi olamazdık General. Biz dayanıklı bir takımız.”

“Tanrı’ya şükür ki öylesiniz. Ya Murphy?”

“Ah, onun hesabını ben gördüm.”

“Evet, tahmin ediyorum. Görmüşsündür. Peki, şimdi ne yapıyorsunuz?”

“Oban’a varmamız altı saat sürer sanırım. Hava pek iyi değil. Eğer Lacey ve Parry’ye sabah bizi Londra’ya uçurmaları için emir verirseniz iyi olur.”

“Oldu bil.”

“Blake nasıl?”

“Ameliyat sonrası enfeksiyonu. Daz ve Martha hallediyorlar.”

“Güzel. Fox bu partiyi de kaybettiğini anlayınca hırsından ölecek.”

“Beğendim bunu, Dillon. Seçtiğin kelimeler çok uygun. Seni yarın görürüm.”

Dillon bir zaman kumanda odasında, dümende oturdu. Çok geçmeden kapı açıldı ve içeri ilk önce domuz pastırması kokusu yayıldı. Arkadan bir elinde sandviç tabağı, diğerinde bir fincan çayla Billy göründü.

“Bak sana neler getirdim Sean,” dedi.

Tabağı ve çayı oraya bıraktı ve çıkmak üzere döndü. Dillon, “Billy,” dedi. “Çok iyiydin. Harry seninle iftihar edecek.”

“Evet ama bunun nasıl bir duygu olduğunu bilemez, öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki, bunları kendi yaşamayan hiç kimse bilemez. Hani güzel bir yere gezmeye gidip te birine, *ben buradaydım, sana bu tişörtü aldım* der gibi. Tanrım, Dillon, bu herhangi bir İngiliz barında adam dövmeye benzemiyor. Bu gece ben iki adam öldürdüm.”

“Onlar ölüm riskini göze almasalardı zaten böyle işlere bulaşmazlardı Billy. Bunu unutma.”

“Tamam. Herhalde öyledir. Evet, şimdi sırada... Jagolar ve Fox var sanırım, doğru mu?”

“Evet. Ben de öyle sanıyorum.” Dillon son sandviçini de bitirdi. “Hadi, git biraz uyu Billy. Hak ettin bunu.”

Billy çıktı. Dillon tekneyi otomatik konumdan çıkarıp idaresine aldı. *Highlander*, giderek büyüyen dalgalar arasında ilerlemeye başladı.

LONDRA

13

JACK FOX, Dorchester'daki Grill restoranda oturmuş, önündeki İngiliz kahvaltısının tadını çıkartmaktaydı. Bir yandan *Times* gazetesini okuyor, bir yandan da lop yumurta, sosis, salam ve tosttan oluşan kahvaltısının son lokmalarını yiyordu. Tam o sırada Falcone göründü.

“Bir problemimiz var Sinyor,” dedi.

“Gene ne oldu?”

“Şimdi Sky Televizyonu'nun haber programını seyrettim. Sanırım kendiniz görseniz daha iyi olacak.”

“O kadar mı kötü?”

“Korkarım ki öyle, Sinyor.”

Fox, oteldeki dairesinde haberleri dehşetle seyretti. County Louth, Kilbeg'deki büyük patlamanın hikâyesi saat başı tekrarlanıyordu. Olay yerinde İrlanda polisi vardı. IRA ve Sinn Fein olayla ilgileri olmadığını söyledikleri halde, TV gene de IRA ile ilgili bazı raporlar geçiyordu. Kesin olan tek şey, sahile vurmuş dört ceset olduğuydu. Üç tanesi silahla öldürülmüştü. Dördüncü, Brendan Murphy'ydi. Brendan, Geçici IRA'dan ayrılmış ve kendi grubunu kurmuş ünlü bir asi idi.

PIRA'nın* adamlarını aldığı tahmin ediliyordu. Ayrıca patlamanın gizli bir yeraltı sığınağı ile ilişkisi olduğu düşünülüyor ve araştırmalar bu yönde ilerliyordu.

Kapı vuruldu. Russo açmaya gitti ve yanında bir garsonla döndü. Tepside taze kahve vardı. Garson çıktıktan sonra Russo kahveleri koydu.

Falcone, "Murphy'nin size borcu vardı Sinyor," dedi.

"Evet, sanırım o parayla vedalaşmamız gerekecek."

"Sınırlarımı aşıyorsam lütfen haber verin Sinyor, ama o kadar uzun seneler size sadık kaldım ki, bu soruyu sorabilirim diye düşündüm: Durum ne kadar kötü?"

Fox ona baktı. "Oldukça kötü Aldo, Ama elimizde hâlâ bir as var. Beyaz Elmas Şirketi işi salı günü tamamdır."

"On milyon sterlin demiştiniz."

"Ve dördü Jagoların demiştim." Fox gülümsedi. "Sen bunu onaylamamıştın."

"Elbette onaylamadım, Sinyor. Bence paranın tümünü biz almalıyız."

"Ben de öyle düşünmeye başladım Aldo ama bunu daha sonra açıklarız. Önce bu pezevenkler işin zor kısmını yapsınlar bakalım."

Falcone'un yüzünde güller açıldı. "Mükemmel bir fikir Sinyor."

"Tamam, sen şimdi Jagoları bul. Bana onlarla öğle yemeği için bir randevu ayarla. Sessiz bir bar seç."

"Ayarlarım, Sinyor."

Falcone hazırlıkları yapmak için kalktı ama işe baş-

(*) PIRA: Provincial IRA (Geçici IRA) (r.n)

lamadan önce Don Marco'ya telefon etti. Saat farkından dolayı Don Marco yataktaydı. Falcone'ye verdiği talimat, günün hangi saatinde olursa olsun, aranması doğrultusunda idi. Falcone anlatırken Baba onu sabırla dinledi.

Nihayet, "Gene oyuna geldi demek. Hem de benim kanımdan biri ha. Önce Colosseum sonra El-Şariz ve şimdi de İrlanda'da oyuna geldi. Ne derler biliyor musun Aldo? Bir kere yanılırsan tamam, ikinci yanılığ da tesadüf olabilir ama üçüncü defa aynı şey olursa ona artık yanılığ bile denmez, düpedüz düşman karşısındasın demektir."

"Peki şimdi ne yapmamı emrediyorsunuz Don Marco?"

"Hiçbir şey. Jack problem olmaya başladı. Başarılı veya başarısız olması kendi bileceği iş ama eğer başaramazsa... Şimdi beni iyi anla Aldo. Ona fiziki bir zarar gelmesini istemem. Ne de olsa yeğenimdir ama ailenin güvenebileceği bir lidere ihtiyacı var. Bu elmas işi onun son şansıdır. Bu seferde bir terslik çıkarsa... Jack işlerin dışında kalır. *Capisce?*"

"*Capisco* Don Marco."

Harold ve Tony Jago, St. Richard's Rıhtımı'na yakın *At Bekçileri* barındaydılar. Barda oturmuş bekliyorlardı. Nehrin üzerinde hafif pus vardı. Pencerelelere yağmur damlaları çarpıyordu.

Harold dışarı baktı. "Buraları seviyorum ben Tony. Thames hep böyle olmalı işte. İngiltere İngilizlerindir.

Ha? Doğru mu? Avrupa'ya kimin ihtiyacı var ki? Bir yılın kurbağa ve *krauts*.”

“Haklısın Harold. Ama dikkatini çekerim. Şu anda başımız Mafyayla dertte. Avrupalılarla veya başka birileriyle değil.”

“Mafya mı? Ben onları hiç dert etmiyorum. Onları idare edebiliriz.” Tam o sırada Manchester Charlie Ford, yanında Amber Frazer'la birlikte kapıdan içeri girdi.

“Tanrım, işte geldiler.” Harold devam etti. “Ne çift yarabbi. Yani diyorum ki, kadınlar yerine birbirlerini tercih ediyorlarsa tamam ama bir de üstelik herif zenci. Zencileri hiç sevmem: Onlar beladır, başka bir şey değil.”

Ford kolunun altındaki dosyayı Jagolara uzattı. “Her şey halledildi Harold.”

“Güzel. Fox'u bekleyelim. Ne içmek isterdiniz?”

Blake hâlâ Rosedene'deydi. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Dillon ile Helen Black'i büyük bir heyecanla karşıladı.

“Miller bana her şeyi anlattı. Sky Televizyonu'nu seyrettik. Onları gerçekten perişan ettiniz.”

“Geriye bir tek Beyaz Elmas Şirketi kaldı.”

“Sean, bu sefer beni saf dışı bırakmaya kalkma sakın. Bu operasyona mutlaka katılmak istiyorum.”

“Katılamazsın çünkü ben de katılmıyorum. Bernstein'la Ferguson da katılmıyorlar. O işi Harry Salter'a verdik. Biz karışmıyoruz Blake.”

“Tamam ama ben burada böylece oturamam, sizlerle birlikte olmak istiyorum.”

“Olabilir. Eğer Daz, çıkmanda bir sakınca görmezse bana göre uygun.”

Daz, Blake’in herhangi bir çatışmaya katılmamak şartıyla çıkabileceğini söyledi. Böylece, öğle tatilinden önce, hepsi bakanlıkta, Ferguson’un ofisindeydi. Blake’in sağ kolu askıdaydı. Hannah, çalışma masasının başında oturan Ferguson’un yanında ayakta duruyordu.

General, “Güzel bir iş çıkardınız dememe bile gerek yok sanırım ama Jack Fox’un tabutuna son bir çivi daha çakılması gerekiyor. Beyaz Elmas Şirketi işi. Şimdi neler yapılacak Dedektif?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse efendim, Salterlar benimle konuşmuyorlar. O iş Dillon’a kalıyor artık.”

“Peki, Roper’e göre harekete yarın geçmemiz gerek çünkü büyük elmas teslimatı yarın yapılıyor.”

“Tüneldeki eski parmaklıklı kapıyı kesip açtıklarını biliyoruz. Bilmediğimiz konu, duvarları kırıp bodruma girdiklerinde, kasaya ulaşmak için güvenliği nasıl geçecekleri. Bunu hâlâ öğrenemedik.”

Dillon, “O konuda Harry Salter’la görüşeceğim. Blake’i yanıma alırım. Sen gelmeyebilirsin Hannah. Salter gibi bir haini kullanmamızın hoşuna gitmediğini biliyorum. Senin polis ahlakını rencide etmek istemem.”

At Bekçileri barında Harold, dosyayı okuduktan sonra Tony’ye verdi. “Sadece iyi değil, çok çok iyi.” O

sırada Fox, Falcone ve Russo bara girdiler. Harold ayağa kalktı.

“Sizi görmek ne güzel. Biz de işleri tamamlıyorduk.” Oturdular. Falcone ve Russo her zamanki gibi duvarın dibinde ayakta beklemeye devam ettiler.

“Evet, ne durumdayız?” Fox emir verir gibi konuşmuştu.

Harold, “Dosyanız baştanbaşa harika ama bizim Charlie de sizi zevkten bayıltacak bazı ekstralar ekledi.

“Anlat.”

Ekstraları öğrendikten sonra Fox başını sallayarak beğendiğini ifade etti. “Mükemmel. Bir değişiklik daha var. Bana gelen son bilgilere göre kâr on milyon yerine on iki milyon olacakmış. Herkese daha fazla pay demektir bu Jago. Onun için hepiniz gözünüzü dört açın.”

Harold, “Bundan şüphen olmasın, Jack,” dedi.

Fox ayağa kalktı. “İşi sizlere emanet ediyorum. İşin ustası sizlersiniz. Biz karışmıyoruz. Haberlerinizi bekliyorum.”

Fox çıktı. Falcone ve Russo da onu takip ettiler. Tony Jago, “Kısaca bütün pis işleri biz yapıyoruz,” dedi.

Harold, “Boş ver, öyle bir ödeme için ben hiçbir işten kaçınmam.”

Ferguson, Dillon ve Blake *Karanlık Adam* barına girdiler. Salter’la Billy en uç locadaydılar, Dora onlara Çoban Böreği servisi yapıyordu.

Ferguson, “Güzel kokuyor,” dedi. “Beni eski Eton günlerime götürüyor. Biz de aynından istiyoruz. Blake’in güçlenmesi gerek.”

Salter, “Blake gerçekten çok kötü görünüyor,” diye görüşünü bildirdi.

Dillon, “Sky Televizyonu’nu seyrettin mi Billy?” diye sordu. “İrlanda’da ne kötü şeyler olmuş öyle. Bir yeraltı sığınağı bombalanmış, cesetler sahile vurmuş, cesetlerden biri Brendan Murphy adında çok sert bir adammış. Herkes Dublin’deki Provos’dan şüpheleniyor. Murphy onlara itaat etmemiş diyorlar.”

Billy, “Yaa öyleymiş, ben de seyrettim hepsini,” dedi. “Gerçekten feci şeyler olmuş orada.”

O sırada Dora yemekleri getirdi.

Dillon güldü. “Harry, oğlun gerçekten iyi iş çıkardı. Sığınaktaki alçaklardan birini öldürüp benim hayatımı kurtardı. Sonra diğerini de teknele vurarak hepimizi kurtardı.”

Salter çok şaşırmıştı. Billy’ye döndü. “Bana hiç söylemedin bunları?” dedi.

“Söylemedim. Söylediğim hiçbir şeye inanmıyosun ki.”

“Tanrım, sen de eski tarz bir adamsın desene Billy.”

Ferguson, “Bana kalırsa Billy kendine has, çok özel biri,” dedi ve sonra gene iştahla yemeğine döndü. “Roper teslimatın yarın olacağına emin. Büyük parti mal, yarın Güney Afrika’dan gelip Beyaz Elmas Şirketine teslim ediliyormuş. Duyduğuma göre, miktar daha yüksek. On değil, on iki milyonmuş.”

Salter, “Sahi mi?” dedi. “Onların hesabına üzüldüm.”

“Niçin?”

“Çok fazla bir miktar bu, General. Ben okumuş bir adam değilim ama deneyimlerimden her zaman ders almışımdır. Londra yeraltı dünyasını ve soygunlarını benim kadar iyi bilen başka kimse yoktur. Büyük tren soygununu hatırlarsınız. O işi batıran neden, işin fazla büyük tutulmuş olmasıydı. Şimdiye kadar yapılan en büyük soygundu. Bu kadar büyük bir soygunu halka ve kanunlara yediremezsiniz. O yüzden büyük silahlar işe girişti ve soygun hezimete uğradı.”

Ferguson, “Akla uygun,” dedi.

Blake, “Ama Jack Fox şu anda çaresiz. Yapacağı başka bir şey yok. Büyük bir soyguna gereksinmesi var.”

Salter, “Öyle tabii,” dedi. “Manchester Charlie Ford ve takımı hem ağgözlü hem de aptaldır, daha ne olduklarını anlamadan kendilerini Wandsworth Hapishanesi’nin D bölümünde bulacaklar.”

Dillon yemeğini bitirdi ve Dora’nın onun için masanın üzerine bıraktığı şampanyayı aldı. “Bir kere daha tekrarlayalım, Harry. Bir kere, ellerinde Manchester Charlie Ford var, en iyi kilit ve kasa açma uzmanı; sonra Amber Frazer, ağır sıklet; Connie Briggs, güvenlik ve elektronik konusunda bir numara.”

Salter, “Connie Briggs’in Londra Üniversitesi’nden mezun olduğunu biliyor muydun? Tanınmış bir alçaklar ailesine mensuptur. Vatan hainleri. Annesi yaptıklarından dolayı onunla gurur duyar. Üniversiteyi bitirdi, hem de çok iyi derecelerle.”

“Vay canına, inanılmaz.”

“Şerefine büyük bir parti verdiler. Ben de davetliydim. Connie sonra British Telecom’da bir araştırma işi buldu. Ama parasını beğenmedi ve ne mi yaptı? Kendini pazarlamaya başladı.”

Billy, “Elektronik işlerinde gerçek bir dahidir o, Dillon.”

“Evet, sana inanmaya başlıyorum galiba. Ya Val French?”

“Ha, o da termal kesim işindeki en iyi isimdir. Bence tüneldeki kapıyı o halletmiştir. Duvarı kırıp bodrum katına ulaşmak da onun fikridir.”

Yemeklerini bitirdiler. Dora sofrayı topladı. Blake terliyordu, alnı ıslanmıştı. İyi görünmüyordu.

Salter, “Blake’e bir konyak getir Dora,” dedi. Sonra Blake’e dönerek, “İyi görünmüyorsun evlat.”

“Daha da kötüydüm, ilgine teşekkürler.” Biraz durakladı. “Sanırım, aklıma gelen konudan birinin söz etmesi gerekiyor. Kanunen yapılması gereken bir şey var. Evet, belki de konuyu ben açsam iyi olacak. General, birinin Beyaz Elmas Şirketi’ni, başlarının belada olduğunu söyleyerek uyarması gerekmiyor mu?”

“Ne demek istediğini anlıyorum, Blake. Yalnız burada ahlak konusundan daha önemli durumlar var bu sefer.”

“Dinle Blake, biz burada Jack Fox’un işini bitirmeye çalışıyoruz.” Dillon’ın sesi çok sert çıkmıştı. “En önemli mesele, onun işlerini bozmaktır. Hepsi bu.”

“Tamam, tamam. Sadece bir sorayım dedim. Hazır laf açılmışken o kasaya nasıl ulaşacaklar dersiniz?”

Dillon, “Termal kesimle yapmaya kalkışacaklarını

sanmam. Öyle bir şeye kalkışarlarsa o dayanıklı kasa odalarına girmeleri bütün bir gece sürer. Bence diğer elektronik zımbırtıları ayarlayan adam onu da halledecektir.”

Harry, “Aynı fikirdeyim,” dedi. “Yani şu anda bu konuda bir şey bilmiyoruz.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Billy, “Daha fazla bilgi edinmemiz lazım. Bunu yapmanın da tek yolu, aralarından birini yakalayıp limon gibi sıkmaktır.”

Harry yüksek sesle güldü. “Tanrım, gerçekten öğreniyorsun bu işi Billy. Hangisini kaçırmamızı tavsiye ediyorsun peki? En az önemli olanı, yokluğu fazla problem çıkartmayacak birini sanırım.”

Dillon, “O zaman ağır sıkleti, Amber Frazer’ı kaçıralım.”

“Ben de öyle diyorum.”

“Akıllıca.” Harry Salter, Ferguson’a döndü. “Herifi bu gece kaçıırız. İş bize bırakın. Onu Holland Park’taki koruma evinize getirir, sonra da durumu tekrar gözden geçiririz.”

Ferguson, “Bu da kanunlara aykırı tabii. Adam bir suç işlemedi ki.”

Dillon, “Henüz işlemedi,” dedi. “Ama eminim siz bir şeyler düşünürsünüz. Dedektif Bernstein’ı buraya bu sebepten getirirmedik, öyle değil mi?”

“Haklısın. İş sana kalıyor Harry. Sana Harry diyebilir miyim?”

“Bana istediğin her şeyi dersin General.”

Ferguson, “Mükemmel,” dedi. “Şu senin Dora bana bir kadeh kırmızı şarap getirebilirse, önce hepin-

zin sağlığına içer, sonra da sizi işlerinizle başbaşa bırakırım.”

Amber Frazer’la Manchester Charlie Ford, Notting Hill’deki küçük restorandan çıktıklarında saat akşamın onuydu.

Harry ile Billy uzun bir süredir arabada oturmuş, onları bekliyorlardı. Ford bir taksi çevirdi, Amber’in yüzünü okşadı sonra arabaya bindi.

Amber aksi istikamete dönüp yürümeye başlayınca Billy, “Harika,” dedi. “Daha iyisi olamazdı.”

Harry ile Billy, Amber’in peşine takıldılar. Billy arabayı az ileride kaldırıma yanaştırdı. Harry Salter indi, Amber’e yanaştı ve “Merhaba Amber, nasılsın eski dostum?” dedi.

“Merhaba Harry, burada ne işin var?”

“Seni arıyordum, hadi arabaya gir.”

Amber telaşlandı, dönüp gitmeye çalıştı. Salter sağ cebinde taşımakta olduğu tabancayı Amber’in sırtına dayadı.

“Harry, silah mı o sırtıma dayadığın?”

“Eh, parmağım değil herhalde. Silah, hem de susturuculu, o yüzden istersem belkemiğini dağıtır kaldırımın kenarında bırakırım seni. Kimsenin ruhu bile duymaz. Hadi arabaya gir şimdi.”

Amber kendisine söyleneni yaptı. Harry de onun arkasından arabaya bindi ve silahı cebinden çıkardı. “Dinle Amber, kendini bir nevi Mike Tyson olarak gördüğünü biliyorum. Kasların çok güçlü ama miden-

de bir kurşun olursa bir işe yaramazlar. Onun için sana söyleneni yaparsan iyi olur.”

Billy, “Merhaba Amber,” dedi. Sonra arabayı çalıştırdı.

Amber neler döndüğünü anlamaya çalışarak şaşkın şaşkın koruma evinde oturuyordu. Miller kapıda nöbetçeydi. Bir süre sonra kapı açıldı. Önden Dillon ve Helen Black, arkalarından da Harry Salter içeri girdiler.

“Hey, bu da ne demek? Neler oluyor burada?” Amber ayağa kalmıştı.

Dillon onun sağ ayak bileğine kuvvetli bir tekme attı. “Otur.”

Helen Black, “Adam bu mu Bay Salter?” diye sordu.

“Hem de ta kendisi. Charles Ford, Val French, Connie Briggs gibi bir grup tanınmış gangsterle her zaman bir arada. Duyduğuma göre yarın akşam Beyaz Elmas Şirketini soymayı planlıyor bunlar. Güney Afrika’dan büyük bir parti mal geliyormuş. Ve gene anladığıma göre, bir de Mafya ilişkileri var. Jack Fox adında bir adam.”

Amber paniklemişti. “Bakın, neler oluyor burada? Neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

Dillon, Helen Black’e döndü. “Söyler misin lütfen, bu pislik herif bundan sonrasına karışmasa bile gene de suça ortak olmuş sayılıyor, doğru mu?”

“Çok doğru.”

“Ne kadar ceza yer bunun için?”

“En azından on sene.”

Amber artık terlemeye başlamıştı. “Bakın, Tanrı aşkına.”

“Hayır, Tanrı aşkı için değil ama senin için bir şeyler yapabiliriz.” Salter bunu söyledikten sonra bir süre sessizlik oldu. Sonra Helen Black, “Eğer bize bu konuda yardım edersen birkaç gün içinde tahliye olursun Amber. Sonra da hapishane yerine Barbados’a giden bir uçağa bindirilirsin,” diye ekledi.

Dillon, “Bize yardım etmezsen, kendini Wandsworth Hapishanesi’nin duşlarında bulursun,” dedi.

Frazer birkaç yıl önce Wandsworth’da çok kötü bir tecrübeden geçmişti ve o olayı tekrar yaşamayı hiç istemiyordu. Charlie’yi seviyordu ama ...Charlie başının çaresine bakabilirdi.

“Tamam,” dedi. Bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. “Bana bir içki verin.” Helen Black, Miller’a işaret etti. O da yan taraftaki büfeye giderek büyük bir bardak viski doldurarak Amber’e verdi. Adam içkiyi bir dikişte bitirdi sonra, “Söyleyin, ne öğrenmek istiyorsunuz?” dedi.

Aynanın öteki tarafındaki odada Ferguson olanları izliyordu; beraberinde Hannah, Blake ve Billy vardı. “İyi bir başlangıç.”

Hannah, “İyi olup olmadığı bakış açınıza göre değişir efendim,” dedi.

“Benim bakış açım Hannah, bir sonuç almaktır. Bugünlerde ben de, pek çok kişi gibi, kötü adamların yaptıklarının yanlarına kâr kalmasından bıktım usandım. Amerikalı kuzenlerimizin dediği gibi Hannah,

savaş savaştır. Bu olanlar da bir nevi savaşmaktır. Eğer vicdanın rahat değilse, sen ofise geri dönebilirsin.”

“Buna gerek yok, efendim.”

“Umarım yoktur.”

İçerdeki odada Salter, “Pekâlâ, Amber. Manchester Charlie Ford, sen, Connie ve Val, Beyaz Elmas Şirketi’ni Jack Fox için soyacaktınız. Tüneldeki demir parmaklıklı kapıyı keserek açtığınızı biliyoruz.”

Amber afallamıştı. “Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Biz her şeyi biliyoruz, evlat.”

Dillon duvara dayanıp bir sigara yaktı. Helen devam etti. “Kapı açık, tünelde ilerliyorsunuz, Viktorya zamanından kalma tuğla duvarı kırılıyorsunuz ve sonra Beyaz Elmas Şirketi’nin bodrum katındasınız.”

“Anlamadığımız tek şey evlat, işi nasıl yapacağınız.” Salter sözüne devam etti. “Demek istiyorum ki, tüm o güvenlik, bütün o alarm sistemleri varken.”

Amber cevap vermedi, Dillon hemen, “Vakit kaybediyoruz Başçavuş. Bunu derhal Wandsworth’a yollayıp suç planlamadan yargılayın.”

Helen Black, “Emredersiniz, efendim,” dedi.

Amber, “Hayır, Tanrı aşkına durun! Bütün bildiklerimi anlatacağım. Bir içki daha verin bana,” dedi. Miller’in verdiği içkiyi de birincisi gibi başına dikip içti. “Tamam, ne bilmek istiyorsunuz?”

“Önce güvenlik görevlisi nasıl etkisiz hale getiriliyor, onu söyle?”

“Çok basit. Adam saat altı da nöbeti devir alıyor. Nöbete gelmeden önce yolun sonundaki kafeden bü-

yük bir kutu sandviç ve kahve aldığını biliyoruz. Charlie orada çalışan kızlardan birini tanır. Kız, adamın kahvesine birkaç tane hap atacak. İlacın tesir etmesi biraz vakit alır ama görevli rahat üç, dört saat uyur.”

Helen Black, “Ya güvenlik sistemi ne olacak?”

“O, Connie Briggs’in işi. Connie elektronik konusunda bir dahidir. Elinde Howler denilen bir alet var. Çalıştırdığın zaman belli bir bölgenin tüm elektronik aksamını kilitliyor. TV, video güvenliği, kapı kilitleri, kasalar ve diğerleri gibi.”

Helen Black, “Tanrım,” dedi. “İnanamıyorum.”

Dillon, “Tabii ya!” dedi. “Ne sersemim! Ben gördüm o aletleri. Çok iyi çalışıyor inanın.” Amber’e döndü. “Soygun *yarın* akşam oluyor, öyle mi?” diye sordu.

Amber başını evet anlamında salladı. “Yedide. Erken olmak zorunda. Gelgit yüzünden.”

Dillon, “Fox orada olacak mı?”

“Hiç olur mu? Sadece bizimkiler ve Jagolar olacak.”

Kapı açıldı. Ferguson arkasında Billy, Hannah ve Blake Johnson’la olduğu halde içeri girdi. “Teşekkürler, Başçavuş. Şimdi onu buradan çıkartın ve emin bir yerde tutun.”

Black ve Miller, Amber Frazer’ı aralarına alarak çıktılar.

Blake, “Evet, artık biliyoruz,” dedi.

Hannah, “İşin kötü yanı, Fox orada olmayacak,” dedi.

Dillon, “Olmaması normal, Fox böyle pis bir işe doğrudan bulaşmayacak kadar dikkatlidir. Biz soygunu

durdurmak, Jagoları ve diğerlerini yakalamakla yetinmeliyiz. Elde edeceğimiz sonuç nasılsa Fox'un bu paraları kullanarak büyük cinayetler işleme ümitlerini kırarak."

Blake, "Son ümidi bu işti," dedi.

Dillon onu başıyla onayladı. "Aynen öyle. Peki şimdi planımız nedir?"

Harry Salter, "Ben epeydir düşünüyorum. Benim Joe var ya. Joe Baxter yani, işte o Leeds'deki Armley Hapishanesi'nde yatarken bir eğitim kursuna katılmıştı. Kaynak işleri öğrendi. Bilirsiniz işte, oksi-asitilen. Kaynak gazı yani."

Ferguson, "Biliyoruz tabii, teklifin nedir?" diye sordu.

Harry Salter, "Anlatayım General, şöyle bir yol izleyeceğiz." Ve planını anlattı.

Hepsi dinledi. Ferguson bir kahkaha attı. "Tanrım, bu senelerdir duyduğum en güzel şey."

14

FOX, ertesi gün Dorchester Oteli'nin piyano Barında hafif bir öğle yemeği yiyordu. Tagliatelle alla pan-na, krema ve domuz eti sosuyla en sevdiği şekilde hazırlanmıştı. Garson bardağına Krug doldurdu. Tam o sırada Falcone, merdivenlerden inip yanına geldi.

“Colosseum’a gittim, Sinyor. Mori çalışanlardan çoğuna yol vermiş. Bir tek Rossi ve Cameci kalmış.”

“Biliyorum. Hep o Tanrı'nın cezası Ferguson'un yüzünden. Ford'dan bir haber var mı?”

“Hayır sinyor.”

“Bugün çok önemli bir gün Aldo... Ölüm kalım günü.”

Falcone içinden, ‘hem de nasıl’ diye düşündü.

Manchester Charlie Ford, Amber'i öğle yemeğine bekliyordu. Gelmeyince onu cep telefonundan aradı. Telefon çalınca Helen Black açması için Amber'e başıyla işaret etti. Miller arkasında duruyordu. Amber telefonu açtı.

Charlie, “Hey, neredesin?” diye gürledi.

“Özür dilerim, Charlie.” Amber ağzının içinden mırıldanmaya devam etti. “Dışım çok ağrıyor. Dışçiden ancak şimdi randevu alabildim. Şimdi oradayım.”

“Ah zavallicık. Peki, akşama görüşürüz.”

“Charlie, pek bilemiyorum. Bu diş meselesi benim işe katılmamı engelleyebilir.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ya. Sanırım sensiz idare ederiz o zaman. Ben, Tony ve Harold. Gelebilirsen iyi olur tabii. Tamam mı Amber?”

“Elimden geleni yapacağım Charlie.”

“Evet, öyle yap sevgilim. Kendine iyi bak.”

Amber telefonu kapatıp Helen Black’e baktı. “Nasıldım? İyi oldu mu?”

“Sahneye bile çıkabilirsin Amber.”

Tuhaf ama Amber bu fikre çok sevindi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye şakıdı.

“Gerçekten. Hapishaneden çok daha iyi olur. Belki de Barbados’a geri dönmeyip Londra Tiyatro Okulu’ndan burs almalısın.”

Fox’un Dorchester’deki dairesinde son bir toplantı yapılıyordu: Jago Kardeşler, Ford, Briggs ve French oradaydılar. Falcone ve Russo kenarda bekliyorlardı. Fox başıyla Russo’ya işaret etti. Russo sepetten bir şişe şampanya alıp açtı. Hepsinin kadehlerini doldurdu.

Fox kadehini kaldırarak ötekilerin şerefine içti. “Büyük işimize,” dedi. Sonra Ford’a dönerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Amber katılamıyor. Dişi ağrıyormuş. Beni dişçi-den arayıp haber verdi.”

Tony Jago, “Zenci’ye ihtiyacımız yok, biz hallederiz. Olanlar yeterli,” dedi.

Fox, ‘Kendiniz bilirsiniz,’ dedi.

Tony, ‘Ya sen? Sen bize katılmayacağına emin misin?’ diye sordu.

‘Saçmalama. Tünel çok kalabalık olacak zaten.’

‘Ama parsayı bizimle paylaşacaksın.’

Bu söz üzerine Falcone hemen duvara yaslandığı yerden doğruldu. Harold durumu farkedip idareyi eline aldı. Kardeşine, ‘Sen çeneni kapa yoksa ben şimdi dağıtacağım,’ dedi. Sonra Fox’a döndü. ‘Özür dilerim. Tony daha çok acemi.’

Jack gülümsedi. ‘Bir zamanlar hepimiz öyleydik. Hadi bakalım, birer kadeh daha içelim sonra da İrlandalıların dediği gibi, ‘Tanrı güzel işimizi kutsasın.’ ’

Hannah kapıyı açıp karşısında Dillon’ı bulduğunda saat akşamın altısıydı.

‘Ferguson hepimizi evine çağırdı. Operasyonu oradan takip edeceğiz. Daimler kapıda, hadi gel.’

Hannah, ‘Paltomu alayım,’ dedi.

Hannah birkaç dakika sonra hazırды. Dillon arka kapıyı açtı, onun arabaya girmesine yardımcı oldu. Sonra eliyle şöförün omzuna dokundu. ‘Dedektifi General Ferguson’a götüreceksin,’ dedi. Hannah’ya gülümseyerek baktı. ‘Sonra görüşürüz Hannah, benim şimdi yapacak bazı işlerim var,’ dedi.

Hannah şaşkınlıkla ağzını açtı ama bir şey söylemesine vakit kalmadan Daimler hareket etti.

Wapping'de Jagoların evinin önüne, üzerinde ELITE İNŞAAT yazan büyük beyaz bir kamyonet yanaştı.

Direksiyonda Ford vardı. Sırtına tulum giymişti. Yanında Briggs, arkada da French oturuyordu. Evin kapısı açıldı, Harold ve Tony Jago çıktılar, merdivenleri inip kamyonetin arkasına geçip oturdular.

Harold, "Vakit geldi beyler," dedi. "Hadi başlıyoruz."

Aynı saatlerde Beyaz Elmas Şirketi'nin gece nöbetini devir alan güvenlik görevlisi sandviçlerini yemiş, kahvesini içmiş ve *Evening Standart* gazetesini okumaya başlamıştı. Durmadan gözlerini kırıştırıyordu, birkaç kez esnedi. Gazeteyi bıraktı, çok ekranlı televizyon güvenlik sistemini kontrol etti. Her şey normal görünüyordu. Birden masaya doğru eğildi, başını kollarına dayayarak uykuya daldı.

Tünelde hareket başlamıştı. Ford ve French ellerindeki balyozlarla duvarın belirli bir noktasına saldırıya geçtiler. Az sonra Viktorya devrinden kalma eski tuğla duvar büyük kütleler halinde geriye doğru yıkıldı.

Ford, "Mükemmel," dedi. "Giriyoruz."

Hepsi içeri doluştu. Harold Jago, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Su on beş dakika önce nehrin aşağı kısmında yükselmeye başladı. Bu, kırk dakikamız var demektir. Kırk dakika sonra giriş sularla kaplanacak, ona göre."

Harold, "O zaman elimizi çabuk tutmalıyız," dedi.

Connie Briggs getirdikleri torbaların birinden televizyon uzaktan kumanda aletine benzer bir nesne çıkardı. “İşte Howler bu,” dedi ve bir düğmeye bastı.

“Hepsi bu kadar mı, oldu mu?” Tony Jago inanamamıştı.

“Eh, olmadıysa yukarı çıktığımızda dünya başımıza yıkılacak demektir. Ama eğer çalıştıysa güvenlik sistemi kilitlenmiş ve bütün kapılar açılmıştır. Gidip görelim.”

Dillon, Salter’lar, Joe Baxter ve Sam Hall araçtan indiler. Baxter ve Hall, bezden yapılmış büyük takım torbaları taşıyorlardı. Arkalarından Blake indi.

Harry Salter, “Bak beni dinle evlat, sen transitin içinde kalamaz mısın? Pek iyi görünmüyorsun.”

“Hayır, benim için çok önemli bu. Fox karımı öldürdü Harry. Fox son darbeyi yerken orada olmak istiyorum. Şu yaptığımız, eğer başarılı olursak, onun sonu olacak. Bunu kaçıramam.”

Billy kendisinden beklenmeyen bir şekilde, “Blake’in hakkı var, rahat verin ona,” dedi.

Harry, “Evet, sen gerçekten değiştin delikanlı,” dedi.

Dillon, “Çok doğru Harry, Billy iki adam öldürdü. Yasalardan yana olarak. Artık geri dönüşü olmaz bunun.”

Salter, “Peki hadi gidelim,” dedi.

Salter önde olmak üzere, sahile inen merdivenlerden indiler. Çakıl taşlı sahil yolunda tünele doğru iler-

lemeye başladılar. Oraya vardıklarında Harry Salter, Billy'ye döndü.

“Sen Handy'ye danışmıştın. Ne kadar vaktimiz var?”

“Otuz dakika. Sular yükselince tünel, Handy'nin tabiriyle St. Richard'ın Kuvveti denilen büyük bir güçle doluyor, unutmayın.”

“Haklısın, hadi acele edelim.”

Jagolar ve diğerleri giriş holüne çıktıklarında, masasının üzerine yığılıp kalmış güvenlik görevlisini ve boş ekranları gördüler. Bir an durakladılar.

Sonra Connie Briggs, “İşte bu kadar,” dedi. “Şimdi aşağıya, kasaya gidiyoruz.”

Manchester Charlie Ford güldü. “Size onun bir dahi olduğunu söylemiştim.” Aşağıya inen geniş mermer merdivenlere doğru yürüdü.

Ötekiler tüneldeki parmaklıklı kapıya ulaşmışlardı. Harry Salter, “Hadi, hemen işe girişin,” dedi.

Billy kararsızdı. “Onları çıktıktan sonra da yakalayabilirdik Harry. Yani on iki milyon diyorum,” dedi.

“Önce de söyledim Billy, çok fazla bir miktar bu. Büyük kavgalara neden olacak kadar fazla. Şimdi benim önerdiğim gibi yapıyoruz. Jagoları zaten hiçbir zaman sevmedim. Uyuşturucu, beyaz kadın ticareti, pornografi. Hepsi onlarda. Pislik onlar.”

Joe, Baxter'a döndü. “Hadi bakalım, çıkar aletleri-

ni. İngiliz hapishane sistemi sana bir meslek kazandırmıştır inşallah. Göster kendini.”

Joe Baxter, torbasından bir oksijen kaynağı makinesi çıkardı; Sam Hall de kendi torbasından bir oksijen silindiri.

Baxter kaynak şalumesini ateşledi ve işe koyuldu.

Büyük kasa kapıları açıldı. Jagolar ve arkadaşları Alaattin’in sihirli lambasındaki mağaraya girmiş gibi oldular. Büyük bez torbalarını açtılar ve içlerini elmaslarla doldurmaya başladılar.

Harold, “Yüce Tanrım,” dedi. “Bugüne kadar böyle bir duygu tatmamıştım.”

Hepsi isteri krizine tutulmuş gibiydi, kendilerini tutamıyor durmadan gülüyorlardı. Nihayet işleri bitti.

Harold, “Tamam, hadi yola koyulalım artık,” diye emir verdi. Yukarıya çıkan yolu tuttu.

Sonra öteki uctan tekrar bodrum katına indiler, az önce duvarda açtıkları delikten birer birer geçtiler.

Tony, “Tanrım, bakın tünel su almaya başlamış bile.”

Harold, “O kadar olacak elbette. Sular yükselmeye başladı. Daha vaktimiz var korkmayın, hadi çıkıyoruz.”

Kapıya ulaştıklarında su otuz santime ulaşmıştı. Manchester Charlie Ford en önde gidiyordu. Kapıyı açmaya çalıştı.

“Kahretsin, ne oluyor? Kapı... bu kapı açılmıyor!” diye bağırdı.

Val French onu iterek kenara çekti. Bir de o dendi.

“Tanrım, inanılır gibi değil, biri bunu lehimlemiş.”

İşte tam o anda Dillon, yanında Blake’le birlikte otuz santime ulaşmış olan suyu sıçratarak kapının öbür yanında öne doğru ilerledi. “Kapıyı ben ve arkadaşlarım lehimledik,” dedi. “Ben Sean Dillon’ım, bu da arkadaşım Blake Johnson. Eminim yanınızda bir cep telefonu vardır. Jack Fox’u arayıp ona bu kötü haberi hemen verin.”

Jagolar demir parmaklıkları tutup salladılar. “Tanrı belanı versin senin.”

Dillon gülümsedi. “Sanırım kahrolan sizsiniz beyler. Şimdi izninizi rica ediyorum. Sular yükseliyor da.”

Dillon ve Blake arkalarını dönüp bu arada altmış santime çıkan suları sıçratarak oradan uzaklaştılar. Tünelinden çıkıp ıslak çakıl taşlarının üzerinde sahil boyunca yürümeye başladılar. Harry Salter ve diğerleri merdivenlerin başında onları beklemekteydi.

Dillon şifreli cep telefonunu alıp Özel Bölüm numarasından Scotland Yard’ı aradı.

Görevli, “Özel Bölüm, buyrun?” dedi.

“Jago Kardeşler ve toplama çeteleri, St. Richard’s Rıhtımı’nda Beyaz Elmas Şirket binasının içinde hapis kaldılar. Sular yükseldiği için binaya girdikleri kapıdan dışarı çıkamıyorlar. Kısa bir sürede ön giriş kapısına gidebilirseniz onları ellerinde on iki milyon değerinde elmasla yakalayabilirsiniz.”

“Kimliğiniz lütfen.”

“Saçmalama da hemen harekete geç.”

Tünelde Jagolar ve diğerleri ümitsizce demir parmaklıkları sarsıp duruyorlardı ama ne yazık ki Joe Baxter gerçekten çok iyi bir iş çıkarmıştı. Kapının açılması olanaksızdı. Çok kısa bir süre sonra sular çoğaldı ve hızla yükselmeye başladı.

Harold, “Yüce Tanrım,” dedi. “Sözü edilen St. Richard’ın Kuvveti olayı. Çabuk çıkalım buradan.”

Döndüler ve tünel boyunca yalpalayarak, yükselen sulara bata çıka az önce açtıkları deliğe geldiler, tekrar binaya girdiler ve gene alelacele yukarı girişe çıktılar. Güvenlik odasının önüne geldiklerinde Harold, “Dinleyin beni,” dedi. “Eğer Howler çalışıyorsa, ön kapının açık olması gerekir.”

Connie, “Doğru,” diyerek onu onayladı.

“Tamam, hadi hemen buradan tüyelim.”

Kapıya doğru koştular. Tam çıkarlarken bir düzine polis arabasının fren sesleri ve kulak tırmalayan sirenleri ortalığı çınlatmaya başladı.

Harold olduğu yerde şaşkın ve kızgın kalakalmıştı. Connie’ye döndü. “Kahrolası Howler’ınla kapıyı hemen kapat!” diye gürledi. “Beklesin domuzlar.”

Polisler dışarda camlı kapının önüne yığıldılar. Tony Jago onlara bir parmak işareti yaptı. Harold cep telefonu ile Dorchester Oteli’nden Fox’un dairesini aradı.

Fox, “Merhaba Harold, nasıl gitti?” diye sordu.

“Harika. Ben burada on iki milyon değerinde elmasla Beyaz Elmas şirketinin içindeyim. Kapıda da bizi

yakalamak üzere bekleyen en azından yirmi adet polis var.”

“Ne oldu gene Harold, Tanrı aşkına neler oldu?”
Harold ona olanları anlattı.

“Dillon ha?” Fox inanamamıştı. “Emin misin?”

“Ve de şu Amerikalı, Johnson. Sanırım onlar senin peşindeler Fox. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar kızgınlar. İşin kötü yanı, benim peşime düşmelerinin nedeni de bu.”

“Sana Londra’nın en iyi avukatını tutarım.”

“Teşekkürler, bak gerçekten çok rahatladım şimdi Fox. Kahretsin, avukatının da senin de cehennemini dibine kadar yolunuz var.”

Cep telefonunu kapattı. Tony, “Şimdi ne halt edeceğiz, Harold?” diye sordu.

“Moralimizi bozmuyoruz.” Harold, Connie Briggs’e döndü. “Hadi o zımbırtıyı kullan da şu kapıyı aç bakalım.” Connie kapıyı açtı. Açar açmaz da polisler içeri dolup hepsini kısılavrak yakaladılar.

Fox, “O Dillon olacak namussuz herif. O ve Johnson. Operasyonu onlar rezil etti!”

“Anlayamadım, Sinyor?”

“Tanrım, şimdi her şeyi açıkça görebiliyorum. Yalnız Colessuem işini değil, El-Şariz ve Kilbeg operasyonlarını da o ikisi mahvetti. Evet, işte şimdi de bu! Kahretsin.”

“Ama nasıl olur Sinyor? Nereden bileceklerdi ki?”

“O Johnson denilen kadın, her şey onun başının

altından çıktı. O kadın her şeyi bir şekilde öğrendi ve ötekilere anlattı. Nasıl becerdiğini Tanrı bilir.”

“Peki, şimdi ne yapıyoruz Sinyor?”

Fox gözlerinde kin dolu bir bakışla Falcone’ye döndü. “Aynen onların yaptığını yapıyoruz Aldo, intikam alıyoruz,” dedi.

“Peki, nasıl?”

“Onu sonra anlatırım. Şimdi Russo’yla beraber gidip Colessum’dan Rossi ile Comeci’yi almanızı istiyorum. Hadi hemen dediğimi yap.” Fox çok kızgındı. “Hadi sallanma, çabuk ol.”

“Derhal, Sinyor.”

Falcone harekete geçti. Russo’yu odasından aldı. Arabaya giderlerken asansörde ona olanları anlattı.

Russo, “Çok kızmış anlaşılan. Bu işlerde kızmak daha fazla zarar getirir,” dedi.

“Bilmez miyim?”

Colesseum’a giderlerken Falcone yolda New York’u aradı ve Don Marco’ya bilgi verdi.

“Allahım ne yanlış Aldo. Fox bunu göremiyor mu? Adamlar peşlerine düşmesini bekliyorlar şimdi. Aslında yapılacak tek iş, *zararın neresinden dönülürse kârdır* deyip oradan ayrılmaktır.”

“O şimdi çok kızgın bir adam Don Marco, bunu yapamaz.”

“Evet, adamların peşine düşecek kadar aklını oynatmış demek ki. Ama gerçek şu ki, Jack her zaman inatçı biriydi.”

Falcon biraz durakladıktan sonra hiç akla gelmeyen bir soru sordu.

“Onun icabına bakmamı ister misiniz Don Marco?”

“Hayır, Aldo. Ne yapmış olursa olsun, Jack yeğenimdir. Benim kanımı taşır. Ben oraya geliyorum. Bir saate kadar New York’tan ayrılıyorum. Sen o zamana kadar işlere göz kulak ol.”

“Pek tabii efendim.”

“Aldo, bu işte senden sadakat bekliyorum.”

“Her zaman, Don Marco.”

Ailenin Gulfstream’in yanı sıra, Londra yakınlarında Bardsey Havacılar Kulübü’nde daima hazır bekleyen çift motorlu bir Golden Eagle’ı vardı. Uçak kısa mesafeler için çok kullanışlıydı. Özellikle Hellsmouth gibi kısa pistlere rahatça inebilmesi en önemli özelliği idi. Fox pilotu aradı. Adamı evinde buldu. Bu Swan adında eski bir RAF pilotuydu.

“Mr. Fox. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir iki saat içinde Hellsmouth’a uçmam gerek. Ayarlayabilir misin bunu?”

“Elbette Mr. Fox. Yalnız hava karardığı için iniş biraz zorlu olabilir.”

“Bizi oraya indirsin de, gerisi önemli değil.”

“Emredersiniz efendim.”

Dillon ve Blake, Stable Mews’a vardıklarında bütün Mafya takımı, Fox, Russo, Falcone, Russo ve Comeci, siyah renkli büyük bir karavanda onları bekliyordu.

Dillon arabadan Blake'le birlikte indi ve ona evin anahtarlarını verdi. "Sen içeri gir, ben sonra gelirim. Gidip Ferguson'un ne istediğine bir bakacağım."

Sonra tekrar taksiye binip oradan uzaklaştı. Blake ağır adımlarla eve yürürken karavan ona yaklaştı ve acı bir frenle durdu. Rossi ve Comeci karavandan inip onu bir iki saniyede yakaladılar. Blake direnmeye çalıştıysa da kuvveti çok azalmıştı. Karavana binmemek için iki gorile birden direnecek gücü yoktu. Fox, direksiyon başındaki Russo'nun omzu üzerinden eğildi.

"Şimdi sıra ben de Johnson," dedi. Sonra, "Onu arkaya atın. Falcone sen ne yapacağını bilirsin," emrini verdi.

Blake'i sürükleyerek arabaya bindirdiler. Falcone bir şırınga çıkardı. "Şimdi bu sana kendini çok iyi hissettirecek," dedi ve şırıngayı Blake'in sağ koluna sapladı.

Blake bir müddet daha çırpınmaya devam etti sonra birden her şey silikleşti. Blake hareketsiz kaldı.

Bardsey Havaalanı, Heathrow'un artık uğraşmak istemediği ve sayıları günden güne artan özel uçaklarla jetlere, yirmi dört saat servis vermekteydi. Burada iç uçuşlar için ayrıca bir güvenlik yoktu. Fox ve adamları Bardsey'e geldiklerinde, Swan onları beklemekteydi.

Fox, "Hemen hareket edelim, oyalanmak istemiyorum. Arkadaşım için biraz endişeleniyorum, içkiyi fazla kaçırdı," dedi.

Swan, "Bu akşam geri dönecek miyiz, Mr. Fox?" diye sordu.

“Bu gece dönmeyeceğiz. Senin yeni bir emre kadar alanda beklemeni istiyorum.”

Ne tip insanlarla iş yaptığını bilen Swan, “Emriniz olur efendim,” dedikten sonra uçuş kayıtlarını yaptırmaya gitti.

Rossi ve Cameci, Blake’i merdivenlerden yukarı taşıdılar, Russo da onları takip etti. Fox, Falcone’ye döndü. “Kahya Carter’ı ara. İhtiyara bütün şöminelerin yakılmasını istediğimi söyle. Onu evde istemiyorum, işini bitirince evine gitsin.”

“Emredersiniz, Sinyor.”

Fox, Eagle’a bindi, Falcone da cep telefonunu alıp kahyayı aradı. Konuşması bitince o da Fox’un arkasından uçağa girdi ve kapıyı kapattı. Pilot kabinine giderken Fox uzandı. “Telefonu ver bana,” dedi.

Cebinden bir kart çıkardı. Maud Jackson’un ona verdiği özet bilgilerdi bunlar. Ferguson’un Cavendish Meydanı’ndaki telefonunu buldu ve numarayı çevirdi.

“Buyrun, Charles Ferguson.”

“Ben Jack Fox. Dillon orada mı?”

“Hey Mr. Fox, bu akşam nasılsın bakalım?”

“Kapa çeneni Ferguson. Bana Dillon’u ver.”

Ferguson telefonu Dillon’a uzattı.

Dillon, “Merhaba Jack, başına gelenlere öyle üzül-düm ki,” dedi.

“Ne demezsin? Ama sana şimdi vereceğim haberin yanında onun lafı bile olmaz. Az önce Blake Johnson’ı kaçırdım, Dillon. Onu cehennemin dibine götürüyo-

rum. Dönüşü olmayacak bir yolculuk bu. Kafanı çalıştıırırsan onu nereye götürdüğümü anlarsın. Bu da beni çok mutlu eder.”

Dillon cevap veremedi Fox telefonu kapattı. Dillon, Hannah ve Ferguson’a döndü. “Blake’i kaçırmış, cehenneme götürüyorum, dönüşü de yok diyor.” Kaşlarını çatı. “Hellsmouth, cehennem ağızı demek olduğuna göre, Cornwall’daki evini kastediyor olmalı. Ben o telefonu alayım gene.”

Hannah, “Dillon, hayır yapma. Bu bir tuzak besbelli. Senin kolayca tahmin edebileceğin bir yer seçmesi bunu gösteriyor. Gidersen seni de öldürecek.”

“Olabilir Hannah ama Blake’i orada yalnız bırakmam.”

Dillon, Holland Park koruma evini aradı ve Helen Black’i buldu. “Haberler kötü Helen, namussuz herifler Blake Johnson’ı kaçırdılar. Bana Binbaşı’yı ver.”

Roper, “Evet Sean buradayım, söyle. Neler oluyor?”

Dillon olanları anlattı.

Roper, “Bana bir iki dakika izin ver, bilgisayara bakayım,” dedi.

“Teşekkürler, iyi ki varsın.”

Roper kısa süre sonra onu aradı. “Solazzo ailesinin Gulfstreamden başka bir de Golden Eagle adında uçağı var. O uçakları bilir misin Dillon?”

“Onlarla bir müddet uçmuştum, kısa pistler için çok elverişlidir. Biliyorum.”

“İşte Hellsmouth Malikânesi’ne gitmek için o uçağı kullanıyorlar. Malikâneye yirmi mil uzaklıkta, St. Just

denilen yerde İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski bir RAF istasyonu ve havaalanı var. Hava-deniz kurtarma istasyonu olarak helikopterler için kullanılmakta."

"Teşekkürler dostum."

"Zorlu bir işe girişiyorsun sanırım, Dillon."

"Evet, öyle de diyebiliriz."

"Keşke seninle gelebilseydim. Ben bilgisayarın başındayım, gerekirse ara. Bir saniye." Bir sessizlik oldu, sonra Roper, "Golden Eagle yirmi dakika önce havalandı. Kayıtlara göre Cornwall, Hellsmouth'a uçuyor. Altı yolcusu var," dedi.

"Tamam işte, yolculardan biri Blake. Teşekkürler Roper."

Dillon sonra kendi kendine, "Hellsmouth. Bardsey Havaalanı. Golden Eagle ile havalandılar. Altı yolcu." diye tekrarlardı ve başka bir numara tuşlamaya başladı.

Hannah, "Sean, sen ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen Cornwall polisini aramıyorum Hannah. İyi bir teşkilattır ama bu işe uygun değil. Farley Havaalanı'nı arıyorum yalnızca."

"Havaalanını ne yapacaksın?"

Ferguson, "Hellsmouth'a gidecek tabii ki. Havaalanını onun için arıyor. Ben adamım Sean'ı tanırım."

Dillon, "Fox onu cehenneme götürüyorum ama dönüşü yok," dedi. "Ben de onu cehenneme kadar kovalayacağım o zaman".

Ahizedeki ses, "Farley Havaalanı, buyrun," dedi.

"Ben Dillon. Oradaysa, takım şefi Lacey ile hemen görüşmek istiyorum."

“Kendisini az önce gördüm, bir saniye lütfen.”

Lacey az sonra telefondaydı. “Dillon, sen misin?”

“Harekete geçiyoruz Lacey, hem de derhal.”

“Gidiş yönü?”

“Hellsmouth’a gidiyoruz. Cornwall’da Lizard Point yakınlarında bir yer. Dar bir alandır o yüzden paraşütle atlamak istiyorum.”

“O civarı bilirim. RAF üssü, St Just’a, havaalanına çok yakındır.”

“Evet, aynen dediğin gibi. Ben paraşütle atladıktan sonra sen de St. Just’a iniş yapacaksın zaten.”

“Ulu Tanrım Dillon, dünyayı kurtarmaya mı soyundun yine?”

“Hayır, bu sefer Blake Johnson’un hayatını kurtarmam gerekiyor. Sen karargah komutanı ile konuş. Browning ve AK47’lere, ayrıca iki adet paraşüt takımına ihtiyacım var. Yüz seksen metre için olanlardan sanıyorum.”

“Sen delisin Dillon ama dediklerini hazırlamaya başlıyorum.”

Dillon telefonu yerine koydu. Hannah Bernstein, “İki paraşütçü için demek ha, sen ne biçim bir iş karıştırıyorsun Dillon söylesene?”

“Anlatayım. Bir paraşütçüye daha ihtiyacım var ama bu SAS’dan biri olamaz çünkü vakit yok. Aklımda uygun biri var, şimdi onu görmeye gidiyorum. Oradan doğru havaalanına giderim. Kısaca Hannah, beni tekrar görmek istiyorsan ancak Farley Havaalanı’nda buluşabiliriz seninle.”

“Bütün o insanları öldürmeye gidiyorsun gene,

öyle değil mi Dillon?” Hannah bu sözleri çok kızgın bir şekilde söylemişti.

Dillon, Ferguson’a döndü ve “Hoş ve akıllı bir kadın, General ama onun bu ahlak merakı artık canımı sıkmaya başladı. Ben iyi bir insanın hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Şu anda beni ilgilendiren yalnızca bu,” dedi ve sonra hızla odadan çıktı.

Hannah General’e döndü. “Bu adam delinin biri efendim,” dedi.

“Hayır Dedektif, deli değil. Dillon böyle özel biridir işte.”

Dillon içeri girdiğinde Harry Salter, Billy ve Sam Hall, *Karanlık Adam* barında her zamanki locada oturmuş, önlerindeki viskilerin tadını çıkartıyorlardı.

Harry Salter, “Merhaba Sean, hoşgeldin. Aslan oğlum benim. Bu işi gerçekten becerdik ha, ne diyorsun Dillon?” diyerek tezahürat yaptı.

Dillon kısaca, “Fox Blake’i kaçırdı,” dedi. “Dört iri kıyım goriliyle Blake’i alıp Cornwall’daki malikâne-sine uçmuşlar.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Salter, “Şimdi ne yapacaksınız peki?” diye sordu.

“Peşlerini bırakamam. Blake’i parçalara ayırabilirler. Bir saate kadar Farley Havaalanı’ndan hareket ediyorum. Malikâneye paraşütle atlayacağım. Onları donları inik, hazırlıksız yakalamak istiyorum. Gulfstream’in inebileceği gibi bir pist yok. En yakın RAF üssü ise yirmi mil uzaklıkta. O yüzden paraşütle atlamak zorundayım.”

Billy, “Fox ve dört goril diyorsun Dillon. Beş kişi eder bu. Sen yalnız mı gidiyorsun?”

“Hayır Billy, yalnız değil, seninle gidiyorum.”

Harry Salter, “Sen iyice aklını oynatmış olmalısın Dillon,” dedi.

Dillon ona aldırmadı, Billy’ye döndü. “Billy, İkinci Dünya Savaşı sırasında Arnhem diye bir şey duymuşsundur. Hani tüm paraşütçü birliğinin birlikte atladıkları olay. Aralarında bir binbaşı vardı. Orduda doktorluk yapıyordu. Hayatında hiç paraşütle atlamamıştı ama takımın bir doktora gereksinmesi vardı. Çok da iyi bir atlayış yaptı, sen de öyle yapacaksın. Billy, bana inan. Uçaktan atlayacak, yüz seksen metrede paraşütün ipini çekecek ve yirmi beş saniye sonra yere ineceksin, hepsi bu kadar.”

Salter tekrar, “Sen aklını oynatmışsın,” dedi.

Billy ise gülücükler saçıyordu. “Daha önce de söylemiştim Dillon, sen aynı bana benziyorsun. Hiçbir şeyi taktığın yok. Sen bana nasıl atlayacağımı göster, gerisi tamam.”

Salter, “Eh, Billy gidiyorsa o zaman tabii ki ben de geliyorum. Yan rolde bile olsam, herhalde bir işe yarırım,” dedi.

Dillon, “Doğru, hadi o zaman, yola koyulalım,” dedi.

HELLSMOUTH

15

DILLON, Harry Salter ve Billy, Farley Havaalanı'na geldiklerinde Lacey ve Parry onları bekliyordu.

Lacey, "Harekat merkezine gidelim de emirleri doğru anlamış mıyım bir kontrol edelim," dedi.

Odaya girdiklerinde, teçhizat subayı, Dillon'ın istemiş olduğu Browningleri, iki adet AK47'yi, paraşütleri ve paraşütçü tulumlarını hazırlamış onları bekliyordu.

Dillon, "Başçavuş, sen Bay Salter'a biraz bilgi ver. Bu ilk atlayışı olacak," dedi.

Başçavuş hiç renk vermedi. "Ya öyle mi Bay Dillon? Peki, ben anlatayım o zaman."

Billy, "Bana sadece ne yapacağımı gösterin yeter," dedi.

Dillon uçuş haritalarının durduğu masaya giderek haritayı Lacey ve Parry ile beraber kontrol etmeye başladı.

Lacey, "Göründüğü kadar da kötü değil," dedi. "Neredeyse yarım ay bile var. Tavsiyem tek bir dalış yapmaktır. Fazlasına vakit yok. Sonra biz hemen St Just'a gideriz."

Lacey, "Yanınızdaki şu çocuk, ne yapacağını biliyor herhalde, değil mi?"

"Tamamen."

Kapı açıldı ve odaya Ferguson'la Hannah Bernstein girdiler. General, Salter'ları görünce gözlerine inanamadı. "Tanrı aşkına Dillon, bu da nedir böyle? İki paraşütçüyüz dedin. Billy paraşütçü değil ki."

Billy, "Artık paraşütçüyüm," dedi. "Esasını anladım işin Dillon. Bu halkayı çekiyorum, o kadar. Silahlar zaten belli. Kilbeg'te başarılı olduğuma göre burada da olurum."

Hannah Bernstein, "Bu delilik," dedi.

Dillon, "Hayır, Blake Johnson'ın hayatını kurtarma operasyonu bu," diye onu cevapladı. "General, siz hazır olduğunuz zaman, başka tavsiyeleriniz yoksa, ben de harekete hazırım."

Ferguson, "Her zamanki korkusuz girişimlerinden söz ettiğimize göre Dillon, benim ekleyecek bir şeyim yok. Hemen başlayabiliriz."

Dillon, "Harry de bizimle uçuyor," dedi. Sonra, "Siz uçağa binin, biz Billy ile kıyafet değiştirip geliyoruz," diye ekledi.

"Tamam."

On dakika sonra Dillon ve Billy tulumlarını ve kurşun geçirmez yeleklerini giymiş, paraşütlerini, silah kılıflarını ve AK'lerini omuz ve göğüslerine takmış olarak uçağın merdivenlerinden çıkıp yerlerine oturdular. Parry kapıyı kapattı.

Salter, "Tanrım Billy, Vietnam filmlerindeki artistlere benzedin. Hangi filmde oynuyorsun?"

Billy güldü. "Kendim olmayı oynuyorum Harry ve çok güzel bir duygu bu, inan."

Blake, tüneldeki taşın üzerine oturdu. Gene yarı beline kadar suyun içindeydi. Isınmak için kollarıyla vücudunu sarmaya çalıştı. Dillon gelecek miydi? Fox kendisini yem olarak kullanıyor, Dillon'ı bekliyordu. Bu belliydi. İçinden çıkılamaz bir durumdaydılar ama Dillon zaten imkansız olayların adamıydı. Uzaklardan bir yerlerden, eski malikânenin kalın duvarları ötesinden bir ses duyar gibi oldu, uçak motorunu andıran bir ses gibi geldi ona. Ama gene de emin olamıyordu. Fare daireler çizerek yüzüyordu, Blake'e yaklaştı.

Blake, "Sana terbiyeli olmanı tembih etmemiş miydim ben?" dedi.

Uçağın gürültüsü kısa sürede kaybolmuştu. Falcone, "Bu da neydi?" diye sordu.

Fox, "St. Just'daki RAF alanının normal uçak trafiği sanırım," dedi. "Ama tabii Dillon da olabilir. Hazır olmalıyız."

Fox, Falcone ve Russo'yla beraber büyük holde şöminenin önünde ayakta duruyordu. "Önce bana bir konyak verin."

Russo büfeye yürüdü, büyük bir kadehe konyak koydu, getirip Fox'a uzattı. O sırada Rossi ile Cameci makineli tüfekleri ellerinde içeri girdiler.

Falcone, "Özür dilerim Sinyor, ama gerçekten Dillon'ın geleceğini mi sanıyorsunuz?"

"Dillon'a yeterli ipucu verdim. Akıllıdır. Gelecektir."

Russo, "Ya polisi yollarsa?" diye sordu.

“Dillon mı? Hayır, bu iş polisi ilgilendirmez. Dillon’ın şahsi meselesi bu. Bu işte polise güvenmez o.”

Falcone, “Ferguson’un gizli servisin başı olduğunu unutmayalım yalnız,” diye hatırlattı. “Özel bir birlik kullanmaya kalkabilirler, örneğin SAS. O zaman ne yaparız?”

“O da aynı şey. Başından beri bu işi çok sessiz yürütüyorlar. Ferguson’un en son isteyeceği şey, yaptıklarının ortaya çıkması olur. Dillon da taktik değiştirmez artık. İş gizlilik içinde halletmeye çalışacaklar. Tek tek, karşı karşıya, yüz yüze. Boğa yarışlarında olduğu gibi.”

“Haklısınız Sinyor.”

Fox, Rossi ve Cameci’ye döndü. “Bahçeye çıkın ve nöbet tutmaya başlayın. Önce kapıları kontrol edin.”

Adamlar dışarı çıktılar. Fox içkisinden biraz içti. Tahminlerinde yanılmamıştı. Bir konu dışında.

Dillon çoktan gelmişti.

Gulfstream neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı. Parry uçağın arka kısmına koştu, kapıyı açtı ve merdivenleri bıraktı. İçeriye rüzgâr hücum etti.

Salter, “Yüce Tanrım,” diyebilirdi.

Dillon arkasını dönüp ona güldü. “Senden büyüğüm ne de olsa küçük serseri. Merak etme önce ben atıyorum.”

“Sağol Dillon. Hadi atla.”

Billy aklını kaçırmış gibiydi. Dillon’ı dışarı itti ve kendi de hemen arkasından atladı.

Yağmur yağıyordu. Biraz sis vardı ama parlak ay ışığı altında aşağıdaki arazi ve malikâne olduğu gibi görünüyordu. Dillon çabucak yere indi. Mükemmel bir iniş yapmıştı. Hemen paraşütünü kapattı ve etrafına baktı. Billy'nin paraşütü ne idüğü belirsiz bir çiçek gibi yerde dalgalanıyordu. Yanına koşup onun paraşütünü de kapattı. O arada Billy doğrulup oturdu.

Dillon, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim sanırım. Geriye düştüm ve sırtımı vurdum." Sonra sırtını ovuşturmaya başladı. "Şimdi daha iyiyim."

Dillon onun paraşütünün çabuk kapatmak için kullanılan düğmesine bastı sonra, "Hadi öyleyse kıpırdan, gidiyoruz," dedi.

Billy saniyede ayağa kalktı. "Tanrım Dillon, şu yaptıklarına inanamıyorum. Gerçek mi tüm bunlar?"

"Gerçek. Kilbeg'i tekrar yaşıyoruz Billy ama bu sefer bizi vurmak isteyen beş kişi var karşımızda, o yüzden çok dikkatli ol."

Dillon bahçe ve araziye gece dürbünü ile taradı ve terasta nöbet tutan Cameci'yi gördü. Billy'ye "Sen de bir bak," dedi.

Billy başını salladı. "Başka kimse görünmüyor."

"Ben sol tarafa gidiyorum, sen sağa git."

"Tamam Dillon."

Cameci ,sırtında AK47'yi hissettiği zaman, teras parmaklıklarının yanında durmuş, ay ışığı ile aydınlanmış bahçeye bakıyordu.

Billy, "Bir ses çıkart, hemen belkemiğini uçurayım," diye fısıldadı.

Cameci, "Dillon mı konuşuyor?"

"Hayır, ben küçük kardeşiyim." Sonra alçak sesle, "Buraya gel," dedi.

O sırada Dillon gölgeler arasından çıktı. Aynı anda terasın öteki tarafında Rossi ayağa kalktı. Billy, "Dillon!" diyebildi.

Dillon döndü, susturuculu AK bir kere öksürdü, Rossi sırtüstü düştü. Ölmüştü.

Dillon, Cameci'yi çenesinden tuttu. "Bana içerde kimler var söyle, hem de hemen söyle yoksa seni de öldürürüm."

Cameci dehşet içinde, "Sinyor Fox, Falcone ve Russo," dedi.

Dillon, "Güzel. Peki ya Amerikalı nerede?"

"Mahzende. Tüneldeki mahzende."

"İyi. Hadi bizi oraya götür şimdi."

Cameci mutfaktan geçerek merdivenlerden indi ve mahzene doğru yürümeye başladı. Az sonra eski meşe kapıya gelmişlerdi.

"İşte burası."

"Aç o zaman."

Cameci söyleneni yaptı.

Blake suyun içinde oturduğu yerde doğruldu. Yüzünü aydınlatan ışıktaki dönüp gelenlere baktı. Dillon, "Ne yapıyorsun arkadaşım burada, suya mı dalıyorsun?"

Hadi kalk eğlence zamanı değil. Çık bu cehennemden,” diye seslendi.

Blake merdivenlerden çıkmaya çabalarken, “Nerede kaldınız?” diye sordu.

Titriyordu ve sırlıslıklamdı. Dillon Cameci’ye döndü. “Çıkart elbiselerini. Adam donuyor.”

Cameci, “Ama, Sinyor,” diye itiraz edecek oldu.

Dillon AK’nin burnunu onun çenesine dayayıp “Çabuk ol,” deyince acele soyunmaya başladı. Dillon boynundaki komando fularını çıkarıp Blake’e uzattı. “Biraz kurulan şununla.”

Cameci soyunana kadar, Blake elinden geldiği kadar kurulanmaya çalıştı. Sonra onun giysilerini giydi. Cameci iç çamaşırları ile kalmıştı.

O arada Falcone yukarıda camlı balkon kapılarını açmış ve terasa çıkmıştı. Etrafına bakar bakmaz Rossi’yi gördü. Hemen içeri girip Fox ve Russo’ya durumu anlattı.

“Rossi dışarıda ölü yatıyor, Cameci ise ortalıkta görünmüyor.”

Fox, “Tanrım,” dedi. “O burada. Evet o alçak herif burada. Dağılıp aramaya başlayın, çabuk.”

Tam bu sırada Dillon, iç çamaşırlarıyla yürümeye çalışan Cameci’yi iterek odaya soktu. Aniden ortaya çıkan bu görüntüden panikleyen Falcone dönüp ateş etti. Cameci inleyerek yere düştü.

Dillon, “Yanlış adamı vurdunuz,” diye seslendi. “İşte geldim Jack. Hesaplaşma günü geldi.”

Fox, "Hadi s...tir, Dillon!" diye bağırdı.

Tavandan sarkan büyük avizenin aydınlattığı salonda hepsi yere çömeldi. Falcone Russo'ya, "Benden ayrılma. Kapıdan çıkıp mutfak kısmına gitmeye çalışalım," dedi. Fox'un sağ tarafa doğru gittiğini görmüştü.

Russo, "Burası çok aydınlık," dedi.

Falcone makineli tüfeği ile avizeye nişan aldı. Avize şangırdayarak yere düştü.

"Şimdi nasıl?"

Falcone, Russo'yu da yanına çekerek tekrar yere çöktü.

Salon şimdi değişik bir görünüme bürünmüştü. Şömineden gelen ışık, eski zaman flamlarına, savaşçı zırhlarına vuruyor, sol taraftaki merdivenleri tuhaf bir şekilde aydınlatıyordu. Dillon, Blake ve Billy içeri süzülüp büyük orta masasının arkasına çömeldiler.

Billy, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Sadece bekle Billy, hep yavaş hareket et." Dillon Browning tabancasını çıkarıp Blake'e uzattı. "Gerekirse kullanırsın."

"Buraya nasıl gelebildin, Tanrı aşkına?"

"Lacey ve Parry alçak uçuş yaptılar. Billy ve ben paraşütle atladık."

"Aman Allahım, bu çocuk paraşütle atlamayı nereden biliyor?"

"İki saat öncesine göre çok daha fazlasını biliyor şimdi. Merak etme, yardımcı kuvvet de geliyor."

"Özel bir takım mı ayarladın?"

"Hayır. Ferguson, Hannah ve Harry Salter geliyorlar."

“Tanrım. İnanılır gibi değil.”

“Başaracağız Blake. Cameci ve Rossi ortadan kalktı. Bu demektir ki, geriye yalnız Falcone, Russo ve dostumuz Jack Fox kaldı.”

Billy, “Evet, ne yapıyoruz şimdi?” diye tekrar sordu.

“Söylediğim gibi. Bekliyoruz Billy. Onların bize gelmesini bekleyeceğiz.”

Sessizlik oldu. Falcone ve Russo, mutfığa giden kapının önüne gelmişlerdi. Fox ise şöminenin yan tarafında başka bir kapının önündeydi. Kapıyı açtı, dönen bir merdivenden yukarıya çıktı. Olduğu yerden aşağıdaki salona göz attı. Masanın arkasında hareket olduğunu gördü. Tam o sırada ayağının altındaki tahta gıcırdadı.

Dillon, “Pezevenk yukarıda bir yerde,” dedi. “Billy, sağa kay biraz.”

Billy sağa kaydı. Dillon seslendi. “Hey Jack, işi bitirmek üzere işte gene hepimiz buradayız.” Blake’i iterek kendinden uzaklaştırdı. “Öteki tarafa git, loş kısma,” dedi.

Jack Fox tam tepelerindeydi, çömeldiği yerde ilerlemeye başladı. Sonra durdu ve birden duvardaki tabloları aydınlatan lamba düğmelerine uzandı.

Aşağıda Blake loş kısma gitmeye çalışıyordu, birden kaydı ve kolunun üzerine düşerken acıyla bağırdı. Dillon onu kaldırmak için uzandığı anda Fox lambaları açtı.

“Şimdi sizi yakaladım işte, sizi alçaklar.”

Sağ elindeki Walter’ı kaldırdı ve iki kere ateş ederek Dillon’ı arkasından vurdu. Bunu yapabilmek için

ayağa kalkmıştı. Billy de öyle. O da sağ taraftan makineliliyi kaldırıp Fox'a on el ateş etti. Fox önce geriye doğru sıçradı sonra tırabzanın üzerinden aşağı yuvarlandı. Taş zeminde bir saniye kadar kıvrandı. Sonra sessizlik hüküm sürmeye başladı.

Falcone önündeki kapıyı açtı. "Buradan hemen gidiyoruz Russo, hadi yürü bakalım," dedi.

"Nereye?"

"Havaalanına. Londra'ya dönüyoruz. Don Marco gelecek, ona haber ulaştırmamız gerek."

Russo, "Bazen haberciyi öldürürler," dedi.

"Bu sefer değil. Bu iş çok önemli."

Arka kapıdan dışarı süzıldüler, merdivenlerden inip bahçeye girdiler. Birkaç dakika sonra havaalanına doğru yola çıkmışlardı.

Dillon, salonda sırtına yediği kurşunların etkisiyle yüzüstü yere kapaklanmıştı. Homurdanarak doğrulmaya çalıştı. Billy çömelmiş vaziyette yanına koştu.

"Dillon, iyi misin?"

"Evet, kurşun geçirmez yelek sayesinde. Biraz ağrı çekeceğim ama hepsi o kadar." Etrafına bakındı, "Kimse var mı orada?" diye seslendi.

Sessizlik devam ediyordu. Blake, "Sean, sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Sanırım kaçtılar. Bir araba sesi duyudum."

Ayağa kalktı, Jack Fox'un cesedine doğru yürüdü. Blake onu takip etti. Ayakta durup baktılar.

"Evet Blake, Fox cezasını ödedi. İntikamını aldı."

Blake, "Tam olarak değil," dedi. "Emirleri Fox vermişti ama karımı Russo ve Falcone beraber öldürmüşler. Falcone bana bunu övünerek anlattı."

Billy, "Onlar nerede?" diye sordu.

Dillon, "Gelin benimle, nerede olduklarını göstereyim," diyerek yürüdü ve ön kapıyı açtı. Merdivenlerin üst basamağında durdu. Billy ve Blake yanına geldiler. Bir dakika kadar sonra tepelerinden geçen bir uçağın gürültüsü duyuldu.

"İşte oradalar Billy. Falcone ve Russo henüz vakit varken kaçıyorlar."

Eve girmek üzere dönerlerken araziye RAF'a ait bir Land Rover girdi. Direksiyonda Hannah Bernstein, arkada da Ferguson ile Harry Salter oturuyordu.

Harry Salter holdeki şöminenin önünde duruyordu. "Sen iyi misin Billy?" diye sordu.

Dillon, "İyi ne kelime. Billy bir harika. Fox arkamdan iki kere ateş etti. Kurşun geçirmez yeleğim hayatta kalmamı sağladı. Billy de anında alçağı yayılım ateşine tuttu." Sonra Billy'ye döndü. "Bununla üç etti Billy, sen artık bir As oldun."

Hannah Bernstein, "Şimdi ne yapmamız gerekiyor efendim," diye sordu. "Durumu Cornwall Jandarması'na bildireyim mi?"

Ferguson, “Bunun doğru olacağını sanmam,” dedi. “Bırakalım yarın işe geldiğinde evin bekçisi yapsın bunu. Fox ve bu iki gangster zaten Scotland Yard bilgi bankasında kayıtlıdır. Baskını Mafyanın düzenlediği açıkça ortada. Bizimle ne alakası olabilir ki?”

“Ama efendim.”

“Dedektif, lütfen mantıklı olun. İş ele almanın en iyi şekli budur, onun için boşuna tartışmayalım. Şimdi buradan çıkıp St. Just’a dönelim.”

Golden Eagle’da Falcone, Don Marco’yu cep telefonundan aradı. Don Marco, New York’ta Gulfstream’e binmek üzereydi.

“Aldo, bana ne haberlerin var bakalım?”

“Felaket Don Marco. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Söylemeye başla, hadi.”

Don Marco, Falcone’nin anlattıklarını dinledi.

“Zavallı Jack, o kadar aptal ve o kadar dik kafalıydı ki.”

“Şimdi ne yapmamı emrediyorsunuz Sinyor?”

“Şu anda hiçbir şey yapma. Burada ailemizin şerefi söz konusu ama bu konuda ne yapılacağını daha sonra konuşacağız, ben Londra’ya gelince, anladın mı?”

“Emredersiniz, Don Marco.”

Dillon ve diğerlerini Farley Field’e götüren Gulfstream uçağındaydılar. Ferguson’un cep telefonu çaldı.

Ferguson biraz durakladıktan sonra telefonu Dillon'a uzattı. "Sanırım bu seni ilgilendiriyor."

Roper, "Hannah'dan öğrendiğime göre hâlâ hayattasın Dillon. Buna çok sevindim."

"Ben de öyle."

"Ben bu arada Solazzo ailesinin işlerini biraz daha taradım. Golden Eagle iki yolcusu ile şimdi Bardsey Havaalanı'na iniş yaptı. Yolcular, Falcone ve Russo."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, buna bayılacaksın. Don Marco, Solazzo ailesie ait Gulfstream uçağı ile New York'tan geliyor... Dorchester'da yeri ayrılmış."

Dillon güldü. "Gerçekten de sıkı bir buluşma olacak bu."

Telefonu kapattı.

LONDRA

HEATHROW Havaalanı sisliydi. Don Marco'nun Gulfstream'i İrlanda, Shannon Havaalanı'na yönlendirildi. Yeniden havalanmaları birkaç saati buldu. Sonunda Heathrow'un özel uçaklar pistine indi. Don'un en sevdiği arabası onu bekliyordu. Bir Bentley.

Falcone, Don'un elini öptü. "Başsağlığı dileklerini kabul edin, Don Marco. Elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Söylemene gerek yok Aldo. Şimdi yola çıkalım. Sonra konuşuruz."

Arabayı Russo kullanıyordu. Don Marco, "Biraz konyak ver, Aldo," dedi.

Falcone, Bentley'in arka kısmındaki küçük barı açtı. Konyak şişesini ve bir kadeh çıkardı. Don Marco içkisinden bir yudum aldı. "Güzel. Evet, şimdi anlatmaya başla... her şeyi anlat bana."

Don Marco, Dorchester Oteli'ndeki Oliver Messel dairesindeydi. Camlı balkon kapısının önünde durmuş, Mayfair semtinin çatılarını yalayıp kendi terasına ulaşan yağmuru seyrediyordu.

Falcone'ye, "Bana bir puro ver," dedi. "Timsah derisi çantada."

Falcone, Russo'ya başıyla işaret etti. Russo, derhal masanın üzerinde duran puro kutusunu açtı. İçinden bir Romeo ve Juliet puro çıkardı. Ucunu kesip Falcone'ye uzattı. Falcone puroyu kibritle ısıttıktan sonra yaşlı adama verdi. Don Marco puroyu yaktı.

"Evet, Jack aptaldı, açgözlü ve inatçıydı ama aynı zamanda benim yeğenimdi. Solazzo ailesinin kanını taşıyordu. Yarı yarıya Solazzo'ydu. Her insan karışımlardan meydana gelir Aldo."

Yağmur damların üzerindeki hızını arttırmıştı. Perdeler uçuşuyordu. Don Marco başını salladı.

"Jack belki de bir salaktı. Hırsız olduğu gerçektir. Her ne demekse bu. Ama o aynı zamanda bir savaş kahramanıydı ve ülkesine hizmet etmişti."

Aldo, "Hepimiz Sinyor Fox'un ne olduğunu biliyoruz," dedi.

"Ve hepimiz onun sonunun nasıl geldiğini de biliyoruz. Bu insanların elinde can verdi. Bu Dillon, Johnson ve Tuğgeneral Ferguson'un elinde." Don onlara döndü. Yüzünde en ufak bir hiddet ifadesi bile yoktu. "Burada bir şeref meselesi var. Borçlar ödenmelidir. Aldo, bu dünyada her şey paradan ibaret değildir."

"Elbette, Don Marco."

Yaşlı adam purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı, cüzdanını aldı. İçinden üzerinde bazı telefon numaraları yazılı bir kartı çekti.

"Üçüncü numara Ferguson'un Savunma Bakanlığındaki telefon numarası olacak. Ara bakalım."

Saat iki buçuktu. *Karanlık Adam* barında buluşmuşlardı. En uçtaki locada Harry ve Billy, Hall, Dillon ve Blake, Ferguson ve Hannah oturuyorlardı.

Hannah'nın telefonu çaldı. Hannah, "Peki, bana söyle," dedi. Biraz sonra telefonu kapattı. "Scotland Yard'daki öncelikli istihbarat bana bilgi verdi," dedi. "Cornwall'da üç ceset bulunmuş, hepside Mafyanın tanınmış adamlarıymış."

Dillon, "İşte bu kadar," dedi.

Billy gülmeye başladı. "Amma da sürpriz oldu bize ha?"

Harry, "Dikkatli ol Billy, sakın başarı başına vurma-sın," diye onu uyardı.

Dillon, "Billy the Kid," dedi. "Britanya savaşına katılsaydı DFC madalyasına hak kazanacaktı."

Dora bir şişe Bollinger ve kadehlerle geldi. Mantar-ı parmağı ile çıkartıp içkiyi kadehlere doldurmaya başladı. Billy, "Bu iş burada biter," dedi.

"Henüz bitmedi." Dillon kadehlerden birine uzandı. "Demek istiyorum ki, yaşlı dostumuz Don Marco niçin Londra'ya uçuyor dersiniz? Doktorunu görmeye mi yoksa Savile Row'a yeni bir takım diktirmek için ölçülerini aldirmaya mı?" Hayır anlamında başını salladı. "Vendette Billy. İntikam. Bizden birini öldürürsen ben de seni öldürürüm."

Harry, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Blake, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Harry, "Yani henüz biten bir şey yok?" dedi.

Dillon omuzlarını silkti. “Son perde oynanacak. Shakespeare olsaydı son perdeyi yazardı.”

Billy, “Ama yok, Shakespeare de ölü. Hem de iyice bir ölü.”

İşte tam bu sırada, Ferguson’un telefonu çaldı. Ferguson biraz dinledikten sonra telefonu kapattı. Savunma Bakanlığıydı. “Don Marco Solazzo benimle konuşmak istiyormuş. Dorchester Oteli’ndeymiş. Onu benim için arar mısın lütfen Dedektif?”

Dora bar telefonunu getirdi. Hannah Dorchester Oteli’ni aradı ve Don ile konuşmak istediğini söyledi.

“Ben Solazzo, buyrun.”

“Tuğgeneral Ferguson görüşecek.”

Hannah telefonu Ferguson’a verdi. Ferguson da ses düzenini açarak konuşmayı hepsinin duymasını sağladı.

“Solazzo, bu ne sürpriz.”

“Ben sürpriz olduğundan pek emin değilim, General.”

“Yeğenin için başsağlığı diliyorum.”

“Benim de Dillon’ı tebrik etmem gerekiyor o halde?”

“Ne münasebet. Yeğenin bir doğu yakası gangsteri tarafından ortadan kaldırılmış.”

“Oyunu bırakalım Ferguson. Bu iş fazla uzadı. Yeğenim öldü. Bence artık buluşup bir anlaşmaya varma zamanımız geldi.”

“Bu mantıklı olur. Ne zaman buluşmak istersin?”

Yaşlı adam sakindi. “Sen ne zaman istersen ama sanırım ikimiz yalnız olmalıyız. Dillon ve Johnson’ın gelmelerini istemiyorum.”

“Ben seni ararım.”

Hannah Bernstein, “Yalan söylüyor, efendim,” dedi.

“Tabii yalan söylüyor.” Ferguson sonra Dillon’a döndü. “Evet, ne diyorsun?”

“Johnson’ı ve beni orada istemediğini söyledi. Bu demektir ki bizi de orada istiyor. Eğer Fox’u Billy’nin öldürdüğünü bilseydi onun da gelmesini isteyecekti. Bu bir Mafya gelenegidir. Şeref, aile, intikam. Becerebilse hepimizi öldürür. Ne gariptir ki, kapitalist değerlerden söz eden bir çağda yaşıyoruz ama bu olay paranın en ufak bir değeri olmadığını bize ispatlıyor.”

“Peki biz burada neden söz ediyoruz o zaman?”

Bu soruyu Blake cevapladı. “Bence Don Marco karşılıklı bir çatışma istiyor. Onun adamları bizlere karşı. O Falcone ve Russo’yu getirecek. Senin de aynı yapacağını umuyor. Benim bir işe yarayacağımı düşünmüyordur ama Dillon var diyordur. Kimbilir.”

Billy, “Ben de varım,” dedi.

Harry Salter, “Tanrım, sen biraz dilini tutsana çocuk. Bu işlerden fazla zevk almaya başladın Billy. Burası Dodge City değil.”

“Burası Dodge City’den daha iyi.”

Ferguson, “Tamam,” dedi. “Şimdi ne yapacağımıza karar verelim.”

Dillon, “Sen onunla bir buluşma hazırla.”

“Ama nerede? Herhalde Dorchester Oteli’nin piyano barında değil.”

Dillon biraz düşündü sonra Salter’a döndü. “Harry, senin Thames nehrindeki tekneler aklıma geli-

yor. Hani Westminster... Chelsea arasında çalışan, doğru mu hatırlıyorum?”

Salter, “*Bluebell* mi?” diye sordu. “Westminster’ dan kalkar, evet.”

Dillon, Ferguson’a döndü. “Akşam saatlerinden birini seç. Don Marco’yla tekne buluşmak üzere anlaş, yalnız ikinizin olmasını istediğini söyle.”

Hannah çabucak lafa karıştı. “Ama o yalnız gelmez.”

“Elbette yalnız gelmeyecek, Falcone ve Russo da beraber gelecekler.”

Ferguson’a bakıp gülümsedi. “Tabii beni de bekliyor, belki Blake’i de.”

Blake gene terlemeye başlamıştı. Kolu askıdaydı. “Bir işe yarayacağımdan değil elbet.”

Billy, “Ama ben bal gibi işe yararım,” dedi.

Ferguson onayladı.

“Tamam, hepimiz orada buluşuyoruz, sonra ne olacak?”

Dillon, “Becerebilirse hepimizi öldürecek. Bu oyunun son sahnesi, görmüyor musunuz?” dedi.

Hannah, “Efendim bu iş çığrından çıkıyor. Şu anda tüm polis kurallarını çiğnemiş bulunuyoruz zaten. Cornwall’da yaptıklarımızı da sayarsak.”

Dillon, “Sen iyi bir polissin Hannah, seninle uzun seneler çalıştık ama şimdi burada işin en kötülerıyla karşı karşıyayız ve ben artık onların bu pis işlerine bir son vermek istiyorum.”

Hannah, “Ben de burada kanunlardan söz ediyorum ama!” diye haykırdı.

“Evet, Solazzo gibilerin alay ettikleri kanunlardan. Avukatlar kanunun bir parçasıdır. Solazzo’lar da en iyi avukatları tutabilecek paraya sahipler. Bu senin o güzel ahlak anlayışına bir cevap olabilir mi bilmem Hannah? Benimkine hiç tesir etmiyor da. O alçakları silip atacağım.”

Çok soğuk bir hava esti. Sonra Ferguson, “Evet, buna ne diyorsun Dedektif?” diye sordu.

Bir sessizlik daha oldu.

Blake, “Falcone ve Russo karımı öldürdüler Hannah. Ve bizim bunu ispat etmemize olanak yok.”

Hannah Bernstein gerçekten üzülmüş ve duygulanmıştı. “Biliyorum. Bu feci bir şey. Ama kanunlarımız olmazsa hiçbir şeyimiz de olmaz.”

“O adamlar ellerini kollarını sallayarak gezseler bile mi?”

“Korkarım ki öyle.”

Dillon, “Hannah, beni etkiledin ama ben gene de halk cellatı rolümü oynayacağım.”

Hannah ayağa kalktı, Ferguson’a hitap ederek, “Ben bu kadarını kabul edemiyorum efendim, dedi.”

“O zaman sana iki hafta izin veriyorum Dedektif. Bu arada, benimle çalışmayı kabul ettiğin zaman Resmi Gizlilik Belgesi’ni imzaladığını hatırlamak isterim.”

“Tabii efendim.”

“Şimdi gidebilirsin.”

Hannah çıktı. Ferguson, “Şimdi nasıl bir yol takip edeceğiz?” diye sordu.

Hava kararınca yağmur da şiddetini arttırmıştı. Bentley marka araba Westminster rıhtımına yanaştı. Don Marco arabadan inip iskele boyunca yürümeye başladı. Falcone ve Russo gemiye bir önceki seferinde binmişlerdi. İkisi de blucin ve mürettebatın giydiği gibi gemici ceketi giymişti. Billy ve Harry Salter da orada ve aynı kıyafetteydiler.

Sis artmıştı, yağmur da öyle. *Bluebell* burnunu nehre çevirip yol almaya başladı. Don Marco iki yaşlı hanım yolcuyla paylaştığı salondan çıktı ve geminin arka tarafına doğru ilerlemeye başladı. Durduğu yer yağmurdan korunuyordu. Sigarasını yakarken gölgeler arasından Ferguson belirdi.

“Merhaba Don Marco, ben Charles Ferguson.”

“Merhaba General.”

Sis bulundukları yeri de kaplamıştı. Borda’da bir gemici halatları topluyordu. Ferguson, “Sizinkilerden biri mi?” diye sordu.

“Ah, yapma General. Bütün yapmak istediğim bu talihsiz duruma bir son vermek. Yeğenim aptal bir adamdı, bunu kabul ediyorum.”

Ferguson, “Yeğenin yalnız aptal değil aynı zamanda bir katildi,” dedi. “Bunu açığa kavuşturduğumuza göre bana intikam istemediğini mi söyleyeceksin?”

“İntikamın kime ne faydası olacak?”

Ferguson, “Biliyor musun?” dedi. “Yaşlandıkça hayatın aynı filmlerdeki gibi olduğunu anlıyorum. Bizim durumumuzu ele alalım. Sanki OK Corral filminde gibiyiz. Earp ve Clanton’lar. Kim kimi vuracak? Yani demek istiyorum ki sevgili dostum, aklında intikam

olmasa, yaşlı bir Mafya babası neden buralara gelmek için bunca zorluğu göze alsın?”

Güvertede halat toplayan gemici Falcone’dan başkası değildi. Falcone doğruldu, güvertenin öteki ucundan bir gemici daha göründü, Russo. Üst güverteden Billy ve Harry Salter aşağıya baktılar. Billy’nin elinde susturuculu bir AK vardı.

Gölgelerin içinden Dillon ortaya çıktı. Yanında kollu boynuna asılı ve ter içinde Blake vardı.

Don Marco, “İyi görünmüyorsun, Bay Johnson,” dedi.

Blake, “İdare ederim,” diye cevap verdi. Sonra Falcone’ye döndü. “Karımı öldürdün.”

Falcone, “Hey, o bir görevdi,” diye cevap verdi. Falcone’nin elinde silah vardı.

“Pekâlâ, o zaman bu benim meselem.” Blake sol elini boynundaki askıdan çıkararak susturuculu Walther’la Falcone’ye ateş etti. Falcone önce parmaklıklara çarptı sonra olduğu yerde dönerek kafaüstü nehre düştü.

Russo silahını Ferguson’a doğrulturken Billy yukarıdaki parmaklıklardan eğilerek susturuculu AK’yi aşağıya çevirdi ve Russo’ya ateş ederek onu da aynı yerden nehre yolladı.

Blake gerçekten çok kötülemişti. Yüzü ter içindeydi. Don Marco’ya döndü. “Neden seni de öldürmediğimi bilemiyorum. Ama yeğenini yokettik. O alçağı ve adamlarını vurduğumuza göre şimdi bu gerçeklerle yaşamak sana yeter.”

Blake döndü. Ferguson’la birlikte oradan uzaklaş-

tılar. Dillon bir sigara yaktı. “Dinle Don Marco. Blake artık nesli tükenmiş iyi adamlardan biridir. Dünyayı düzelteceğine inanıyor. Hatta Ferguson bile zaman zaman bunu yapmaya uğraşıyor. Ama ben onlara benzemem. Ben hayatı sandığımdan daha hayal kırıcı buldum. Bu yüzden senin de cehennemin dibine kadar yolun var.” Don Marco’yu elinin tersiyle tokatladı sonra adamı ayak bileklerinden yakalayarak parmaklıkların üzerinden nehire fırlattı. Sis her yeri kaplamıştı. Suda önce bir puro izmariti görüldü. Sonra her şey kayboldu.

Charing Cross Rıhtımı’nda bir Daimler arabanın içinde Dillon’ı bekliyorlardı. Ferguson, “Hallettin mi?” diye sordu.

Dillon evet anlamında başını salladı. “Jack Fox ve adamlarını Cornwall’da hangi gangster çetesi yok ettiyse, eminim burada Don Marco’ya pusu kuranlar da onlardır. Anlaşılan bir Mafya hesaplaşması daha. Çok karışık bir iş.”

Ferguson, “Her şeyi özetlersek doyurucu bir gece diyebiliriz,” dedi.

“Bir şey hariç.” Karanlıkta kül rengi yüzüyle çökmüş oturan sesin sahibine döndüler. Blake onlara yanan gözleri ile baktı. “Bunca emek verdik ama hiçbir şey Katherine’i geri getirmeyecek,” dedi.

Ve buna verilecek bir cevap yoktu.

'Higgins tam bir usta.'

Tom Clancy

**'Kendi alanında en başarılı
gerilim yazarı.'**

Financial Times

**'Okurken sayfalar elinizden
uçuşacak.'**

New York Daily News

**'Okunulması gereken bir
hikâye.'**

Sunday Express

**'Konu, gerilim yazarları
olduğunda, sadece bir isim
akla gelir: Jack Higgins!..'**

Associated Press

**'Higgins hikâyeyi nasıl
anlatacağını çok iyi biliyor.'**

New York Times Bok

Review

**'Higgins'in kitaplarını
okunur kılan, Dillon'ın
sevimliliği ve yazarın
kahramanına fırsatlar veren
zekâsıdır.'**

Washington Times